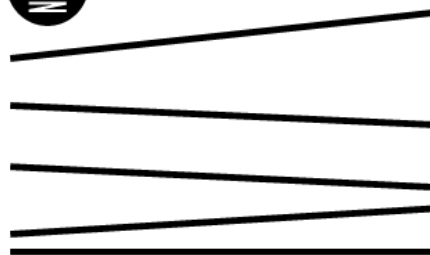

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rahbek, Knud Lyhne.; [Knud Lyne Rahbek].

Prosaiske Forsøg

Vol. 4

København, 1785-1806

8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J. C. Rosing.

*Sandhed er din Röst; og. Konstens Gave
Er. Natur hos dig*

Th. Thaarup

Profaiske Forsøg

Fierde Samling.

6291

Kjøbenhavn, 1796.

Forlagt af Directeur Johan Frederik Schultz,
Kongelig Majestæts og Universitets-Bogtrykker.

1773

1773

1773

1773

1773

1773

1773

Min første Veninde
Den værdige Kone
Den gode Moder
Den ædle Kunstnerinde
Mad. J. E. R o s i n g
helliges
Som samtlige disse Forsøg
især nærværende Skuespil
Der skylder hende sin Tilværelse
Og der af hendes Mesterhaand
Maaskee' eengang tør haabe sin ypperste
Anbefaling.

M. Klebenberg Sang 3die Novb. 1793.

Du lange Musers Alter pnde,
Der blev os kjær ved dig,
Og alle Godes Hyldest nyde,
Og vorde lyffelig!

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

S o m m e r e n

eller

Det Kiøbenhavnske Landlevnet

E n s t s p i l

i fem Acter.

Personerne.

Conferentsraad Alleborg.

Mad. Velsted, en Rectorenske, hans Søster.

Sophie, hendes Datter.

Arnekiær, Sophies Elsker, Sprogmeister.

Major Torben Jon.

Advocat Hillbæk.

Jochum, Kudsst hos Alleborg.

Lars)
Nicolay) Tienere hos Alleborg.

Jørgen, Tjener hos Mad. Velsted.

Scenen foregaaer paa Alleborggaard, Søndagen for St. Hansdag. Den begynder om Morgenen, og varer til henved Aften. Theatret forestiller i første Act Alleborgs Dagligstue, hvor Mad. Velsted sidder ved et Theebord. I Fonden af Theatret er et Speil, ved det et lidet Scebord, paa hver Side af Speilet et Fag Vinduer. Anden Act forestiller Alleborgs Cabinet, og inden for dette et Værelse. Tredie Act Haugen, og i Fonden Alleborgs Huus; og bliver saaledes i de to sidste Acter.

Første Act.

Første Scene.

Mad. Velsted, strax derpaa Alleborg.

Alleborg kommer ind, og kaster sig paa en Stool. God Morgen, Mædrene!

Mad. Velsted. God Morgen! god Morgen! min Broder. Hvad er du saa vreed for, saa tidlig paa Dagen?

Alleborg. O! det er denne Grethe! hun kom, og vilde have ti Daler paa sin Løn; og da jeg saa sagde til hende, hun kunde komme i rette Tid, brugte hun en viis Mund.

Mad. Velsted. Ja! men kanskee trængte hun til dem, min Broder!

Alleborg. Men Machere! det er jo først Et. Hansdag i Morgen; og jeg kan for min Død ikke liide den Uorden, saadan at tage Lønnen op midt i Halvaaret.

Mad. Velsted. Men du huffer nok ogsaa, min Broder! at den stakkels Pige har tilgode for eet Halvaar, om ikke for to, og = = =

Alleborg. Godt! godt! saa kan hun jo lade dem staae, til hun tager det altsammen paa eengang, saa faaer hun en samlet Skilling.

Mad. Velsted. Ja! min Broder! men, naar man tiener for sit Brød, har man nok ikke Raad til at samle Capitaler paa den Maade.

Alleborg. Og desuden veed du jo nok, Machere! at man er saa ilde faren her paa Landet med det, man aldrig kan faae nogen stor Sæddel byttet.

Mad. Velsted. Uden man har den = = =
Ja! men den samme Uleilighed, synes jeg, vi har i Kiøbenhavn, min Broder! hvor vi dog boe saa godt som Dør om Dør med Banken.

Alleborg uden at høre efter. Det er sandt, man har ret sin Plage med de Tienestefolk.

Mad.

Mad. Velsted. Naar man ikke kan give dem, hvad man skal; det har du Net i; derfor har jeg ogsaa i Dag paa fastende Hierte sagt Jørgen op.

Alleborg. Jørgen! men min Gud! hvorfor det, Madhere! det er dog saadan en god Karl, og varter charmant op.

Mad. Velsted. Jeg har intet paa Karlen at klage; men for det han heller ikke skal faae noget at klage paa mig, er det bedst, vi skilles ad, da jeg som en stakkels fattig Nectorenke ikke har Naad til at holde Tiener.

Alleborg. Men der er jo heller ingen, der forlanger, du skal holde ham. Du veed jo nok, vor Aftale var = = =

Mad. Velsted. Ja det veed jeg nok, min Broder! men naar saa Paaske og Mikkelsdag kommer, og min Hr. Broder ingen af de bevidste store Gædler kan faae byttet, saa holder Jørgen sig til Mad. Velsted; og jeg, veed du nok, kan ikke godt lade mig fræve; og at kaste den eene halvsnees Daler bort efter den anden, for det min Broder kan have den Fornøielse, at see to Slags Livreer paradere ved hans Bord, og bag paa hans Bogn, det er rigtig mere, end mine stakkels 200 Daler Pension vil strække til.

Alleborg. Men Macherer! jeg har jo bedt dig tegne op, hvad du saaledes lagde ud.

Mad. Velfted. Men du veed nok, min Broder! jeg har det efter min salig Mand, at der er ingen Ting, jeg er mindre for at spille, end Papiir.

Alleborg. Men da veed jeg dog, en Dame kan ikke være Tiener foruden.

Mad. Velfted. Jeg har hverken Naad eller Lyst til at være Dame, min Broder! og lige til jeg kom i dit Huus, har jeg altid været min egen Tiener, og det har jeg funden mig bedst ved.

Anden Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Slagteren er her, Moder!

Mad. Velfted. Vi skal ingen Ting have i Dag, min Pige! du huffer nok, din Oncle bragte os Provision i Gaar, som vi skulde have hele Tip-po Saibs Artillerie til Bords, og det bliver dog ved Majoren.

Sophie. Nej, Moder! han vil have Penge for de Gange, Oncle var i Byen, og

Mad.

Mad. Velsted. Vil du sige det til min Broder, min Pige! han har i de sidste 14 Dage glemmt at give mig Huusholdningspenge. Alleb. har imidlertid haft meget travlt, og intet hørt.

Sophie. Ja! vil da Oncle være saa god ==

Alleborg. Har du nu været i Kioffenet igien? Sophie! det har jeg dog saa tit bedet dig lade være.

Mad. Velsted. Ja, men jeg har bedet hende gjøre det, min Broder!

Sophie. Og jeg gjør det rigtig ogsaa med Fornøielse, naar bare = = =

Alleborg. Fornøielse! en artig Fornøielse!

Mad. Velsted. Hver har sin, min Broder! denne er i det mindste ikke af det kostbare Slags.

Alleborg. Nei! den Fornøielse at kige i Gryden, kan hver Staaddertøs have.

Mad. Velsted. Gid det var saa vel, min Broder! og hun saa maatte faae noget godt at see i den.

Sophie. Slagteren venter nok, Moder!

Mad. Velsted. Vil du da ikke være saa god, at expedere ham, min Broder?

Alleborg meget fremmed. Hvem?

Mad. Velfted. Slagteren! du veed nok, vi har maattet tage Kiød paa Regning hos ham de sidste Gange. Hvormeget er det, Sophie?

Sophie. Fem Rigsdaler og fire Mark. Jeg har seet efter i Moders Bog.

Alleborg søger i alle sine Kommer. Det er besynderligt, hvor jeg nu kan have gjort af min Tegnebog. Ah! den ligger nok oppe paa mit Bord.

Vil gaane.

Sophie. Jeg skal nok løbe op efter den, Uncle!

Alleborg. Nei, min Pige! nei! til mit Skriverbord kommer ingen.

Sophie. Da pleyer Uncle dog aldrig at forbyde mig.

Alleborg. Jo! der ligger meget vigtige Papirer, som kunde komme mig i Ulave.

Sophie. Men Uncle veed nok, jeg rører aldrig noget.

Alleborg. Nei! jeg vil nok gaane selv.

Mad. Velfted. Saa gaane du op med, Sophie! din Uncle har saameget i sit Hoved i denne Tid, at han let kunde glemme, at komme ned igien.

Alle:

Alleborg da han seer, Sophie laver sig til at gaae, finder pludselig Tegnebogen. Hvad er det? jeg har den tilforladelig i min Lomme. Blader i den. Ja! nu er vi tilforladelig lige nær. Jeg har ikke andet end store Sædler.

Mad. Velsted. Ja saa!

Sophie. Vil Onkel da ikke flye mig een af dem, kanske Slagteren kan bytte. Han har altid mange Penge.

Alleborg. En hundrede Daler Sæddel! oh, din Gaas!

Sophie. Eller kanske vi kunde faae den byttet hos Hesteprangeren, Kroemanden her oppe.

Alleborg. Nei! der, ved du nok, ingen af mine Folk maade komme.

Mad. Velsted. Apropos! hvordan kom du ud af det med ham om din Ridehest?

Alleborg. Paa den simpleste Maade af Verden; jeg betalte ham.

Mad. Velsted. Saa! men saa kunde du jo gierne lade bytte der?

Sophie. Ja! vi kunde jo bede Slagteren gaae hen med Sæddelen; det gior han gierne.

Alleborg. Nei! det behøves ikke; nu kan han bide, til han kommer igien.

Sophie. Ja! vil da Oncle selv gaae ned; og sige ham det; for den Beseed tør jeg rigtig ikke komme med. Oncle skulde bare høre, hvilket slemt Huus, han holdt derne.

Alleborg. O, din Gaas! det var bare for at knise eder til at tage noget af ham; og det kan I jo gierne tiene ham med; bruge I det ikke i Dag, saa er der jo en Dag i Morgen.

Sophie. Nei Oncle! det var rigtig det allerførste, han sagde, da han kom ind, at vi ikke fik saa meget hos ham, som en Orelever til stakkels Aristocrat engang, inden vi betalte, hvad vi havde faaet; og det bandte han saa sælt paa.

Alleborg. Ja! da kan jeg ikke hielpe ham; han kommer til at bide.

Sophie. Ja ja! jeg tænker Oncle har ham her paa Diebliffet.

Alleborg. Her! han har dog vel aldrig den Insolence?

Sophie. Jo Oncle! den Karl gjer rigtig ingen Complimenter; han er her noget nær strax.

Mad. Velfted. Om Forladelse, min Broder! jeg huffedede ikke paa, jeg endnu havde Penge af dine. Tager en Pung op, og fire Ducater ud af den eene Ende, hvoraf hun giver Sophie de tre. Der, Sophie! gaae nu ned, og skil os af med ham.

Sophie. O! Moders Ducater! nei! det nærder Oncle ikke; det er Synd.

Mad. Velfted. Gjør, som jeg siger. Ikke at betale, naar man kan, det er Synd, min Pige!

Sophie. Nei Oncle! ikke sandt? det maae Moder ikke.

Alleborg. Du kiender jo nok din Moder, Macher! hvad hun vil, det vil hun. Overalt skal vi nok faae Ducater til hende igien.

Mad. Velfted. Gaae nu, Sophie! du veed nok, jeg er bange for Visiter.

Alleborg. Ja vist, Sophie! skynd dig lidt, at du kan komme til dit Toilette.

Sophie. Jeg er saadan, som jeg bliver i Dag, Oncle!

Alleborg. Du husker da nok ikke, her kommer Fremmede?

Sophie. Det er jo ikke andre, end Torben-son, og ham pynter jeg mig tilforladelig ikke ser.

Mad.

Mad. Velfted. Gaae! gaae, Sophie!
Manden venter. Sophie gaaer.

Tredie Scene.

De forrige, uden Sophie.

Alleborg. Du gjør mig virkelig gandske forlegen, Mathere!

Mad. Velfted. Ingen Marsag, min Broder! det er dine egne Penge. Du veed nok, du rar saa god at gjøre mig en Præsents af fire ny Ducater at marchere med i Whist; men da nu Sophie og jeg har overlagt, vi ikke spille mere, saa seer du selv, jeg bruger dem ikke, og det er billigt, jeg giver dig dem igien.

Alleborg. Men hvad er nu det igien for et Indfald?

Mad. Velfted. Seer du, min Broder! more nogen af os gjør det ikke; og man kan rigtig feebe sig bedre Kiøb, end en Rigsdalers Penge, eller to, om Timen.

Alleborg. Men der er jo ingen, der forlanger, I skal tabe af eders egen Lomme; jeg har jo saa tidt budet mig til at give eder Spillepenge.

Mad.

Mad. Velfted. Ja! men naar vi tabe, min Broder! kan vi ikke godt give Anviisning paa dine Tilbud; saa maae vi ud med den reede Skilling, og vi har vist paa den Maade flattet det meeste af et halv hundrede Daler bort i Vinter, og det, veed du nok, jeg ikke har Naad til, min Broder!

Alleborg. Da vil jeg dog haabe, du er saa god at giøre en Undtagelse i Dag; jeg fortryder saa, jeg ikke bad en god Ven ud til, for Moder og Datter kan dog ikke godt spille ved et Partie.

Mad. Velfted. Den Skrupel er let hævet, siden ingen af dem spiller; men hvorfor skal her overalt spilles i Dag?

Alleborg. Men, Madhere! man maae jo dog have noget at amuseere Torbenson med for Bordet; efter Bordet tage vi til Kilden.

Mad. Velfted. Til Kilden? den synes mig, han kunde kommet en Hob nærmere til fra Kjøbenhavn, end ved at tage over Alleborggaard.

Alleborg. Jo! jo! til Kilden maae vi; man kan tilforladelig aldrig vide, hvad det er godt for.

Mad.

Mad. Velfted. Godt for? ikke for det mindste andet, det jeg kan see, end at vi kan blive dygtig kumplet paa det afstykelige Stykke herfra og til Kongevejen; siden brav støvet og steegt, indtil vi naaer Skoven, og saa tilsidst faae vor Nest ved at løbe Epiderod et Par Timers Tid frem og tilbage mellem Tæltene; for, andensteds veed jeg nok, vi ikke komme, naar vi ere med dig.

Alleborg. Men, Machere! hvad du er borenert i Dag! Seer du; i Dag, den første store Kildedag, i dette superbe Bæir er hele Verden ved Kilden, vi fiøre derned i Torbensons brillante ny Equipage, han giver Sophie Armen paa Promenaden, og inden i Morgen er det over hele Kjøbenhavn, at han skal have hende.

Mad. Velfted. Saameget desværre!

Alleborg. Saameget desbedre, Machere! saameget desbedre; Millioner saadanne Ting skee blot, fordi de blive sagte. Bedkommende høre det saa længe, og saa ofte, til de selv tilsidst troe, det ikke kan være andet, og saa er den Sag rigtig.

Mad. Velfted. Veed du vel, min Broder! jeg behøvede kun, at lade Sophie mærke det mindste af denne smukke Plan, saa fik du hende paa ingen Maade til Kilden.

Alle-

Alleborg. Men for Guds Skyld, Madchere! derangeer mig dog ikke alle mine Projecter; vi kan jo dog ikke have inviteret Manden herud, for at ennuiere Livet af ham!

Mad. Velfted. Jeg har for gode Tanker om Torbenson, til at troe, han kunde keede sig saa dødelig, ved at tilbringe nogle Timer i saa afverlende skien en Egn, og paa den smukkeste Aarstid.

Alleborg. Smuk Aarstid, skien Egn! jo vist! du vilde nok, vi skulde jagte omkring med ham her, som du og din salig Mand gjorde ved mig, da jeg var ude at besøge eder, det første I var bleven gifte. Jeg husker nok, hvordan jeg maatte gjøre Pillegirmsreiser op ad Bakker, og giennem Moser, og over Statter, og hvor der hverken var Bei eller Stic, for at høre paa Nattergal, og see Solen gaae ned, og finde smukke Udsigter, og hvor I slæbte mig ind til den Skovso-gedkone, at jeg skulde spise tyk Mælk af Træbotte, og een Morgen vilde have mig op for Dag, at jeg kunde see Solen staae op.

Mad. Velfted. Det gjør mig ondt, min Broder! at vore redelige Bestræbelser, for at fornøye dig, vare saa uheldige, at du endnu efter
 tyve

tyve Mars Forløb erindrer dem med saa megen Bitterhed.

Alleborg. Intet mindre, 'Machere! jeg veed jo nok, det var godt meent, og at det var saadan, I morede eder; men jeg vilde blot gjøre dig opmærksom paa, hvor vanskeligt det er at amuser sine gode Venner paa Landet.

Mad. Velfted. Gode Venner, tænkte jeg, det aldrig var vanskeligt at amuser; men hvis saa er, var det da ikke bedre at lade dem blive borte, end at bede dem?

Alleborg. Men, 'Machere!' man maae dog give Folk et Naaltid Mad imellem?

Mad. Velfted. Kunde de da ikke faae det hjemme?

Alleborg. Du spørger, 'Machere!' man maae jo dog see Folk; ellers blev det alt for feedkommeligt herude.

Mad. Velfted. Bliver det da mindre feedkommeligt, naar man seer andre feede sig? der skal man see, jeg kommer efter Hemmeligheden, hvad det er, der gjør eder Clubberne saa interessante. Men naar saa er, min Brøder! hvorfor vil I da ligge paa Landet, naar det ikke moerer eder? som nu
du

du for Exempel! det er dig rigtig er dyrt Landsted; naar du ingen Fornøjelse har af det; hvorfor skil-
ler du dig da ikke ved det?

Alleborg. Ah Machere! nu omstunder har hele Verden Lyststed, og man fân tilforladelig ikke andet; ellers saae det ud, som man ikke havde Naad til det.

Mad. Velsted. Og det Udseende bør man sige, meener du; især, naar der kunde være noget om? da er jeg af en gandske anden Meening; for da jeg gjorde Overslag i Dag, ikke over min Cassebeholdning, for dertil behøver jeg bare at vende min Lomme; men over min Indtægt og Udgift i sidste Kvartal, og kom efter, jeg hverken havde Naad til at holde Tiener, eller tabe i Spil; tog jeg, som du seer, strax den Beslutning, fra dette Kvartals Begyndelse af, at give baade Jørgen og Whisten Afseend.

Alleborg. Men Machere! i Dag gjør du dog en Undtagelse?

Mad. Velsted. Nei, min Broder! det er især med Undtagelser, man maae vogte sig for den første.

Alleborg. Men, Madhere! den Termin; du har sat, er jo ikke kommen; du har jo ikke faaet dit ny Kvartal endnu.

Mad. Velfted. Jeg venter det hver Dag, min Broder! jeg sendte Arnefiær, min Qwittering ind først i Ugen.

Alleborg. Saa?

Mad. Velfted. Det kommer mig for, som det ikke var dig med, min Broder!

Alleborg. Det er det, sandt at sige, ikke heller; for deels er Terminen først ude i Morgen; og det lader saa besynderligt, at du har saadan en Hast, især da du er i mit Huus; og desuden, Madhere! at sende en Fremmed efter dine Penge; det er, ligesom du ikke kunde betroet mig dem.

Mad. Velfted. Arnefiær er ingen Fremmed for mig; han har bestandlg hævet dem, inden jeg kom i dit Huus; og desuden, veed jeg, du har saa meget i dit Hoved i Terminstiden, at jeg var bange for, du kunde glemme, det var mine Penge, og i Tanker give dem selv ud til eet eller andet.

Alleborg. Meget forbunden for din søsterlige Tillid, Madhere!

Mad.

Mad. Velfted. O, min Broder! det kan
 let ſkee; og — jeg synes, denne Samtale incom-
 moderer dig ſaa meget — huſt. dig lidt om, min
 Broder! du ſkulde vel ikke i Distraction alt have
 oppebaaret min Penſion, og glemt = = =

Alleborg. I ſaa Fald havde Madamens
 Commiſſionair vel ladet hende det vide.

Mad. Velfted. Ja! det trøſter jeg mig
 da endelig ogſaa ved.

Fjerde Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Nu kom Jochum fra Kiøbenhavn;
 Oncle! ſkal han komme op?

Alleborg. Ja nok, min Pige! og kom
 ſaa op med, der er fanſkee noget til dig.

Sophie. O! maaskee Bud fra Arneſiær!
 jeg har nu ikke hørt fra ham ſaa længe.

Alleborg. Saa længe? ſiden førſt i Ugen.

Sophie. Ja! det er længe nok, Oncle!

Alleborg. Sophie! eſt ce, que vous fe-
 rez toujours enfant?

Sophie. Lad os ikke komme paa den Materie; der veed Oncle nok, at vi to ikke = = =

Mad. Velsted. Sophie! — du glemte at gaae efter Gochum.

Sophie. Ja! det er rigtig heller ikke Moder tilpas, at Oncle altid skal hakke paa Urnekjær.

Gaaer.

Femte Scene.

De forrige, uden Sophie.

Alleborg. Det var ret, Machere! at du gav hende en Reprimande, hun maae dog eensgang lade de Børnestreger fare.

Mad. Velsted. Du tager fejl, min Broder! det var rigtig nok hende, der fik Reprimanden; men det var dig, der havde fortient den; jeg maatte give hende Uret, for det hun ikke skulde føle, hvor Ret hun havde. — Skynd den fjerde Ducat til ham. Vil du ikke tage den til dig?

Alleborg. Men jeg beder dig, Machere!

Mad. Velsted. Uden Complimenter, min Broder! naar hver beholder sit, gaaer det bedst.

Siette

Siette Scene.

Sophie, Jochum, de forrige.

Jochum. En god Morgen, Hr. Conferentsraad! nu! det, veed jeg, var godt fiørt, paa halvtredie Time fra Kiøbenhavn og hertil. Satter en stor Æste paa Bordet.

Alleborg. Ja! du er en fix Karl, min fiære Jochum! nu! intet Nytt, siden jeg tog bort?

Jochum. Nei mænd, Hr. Conferentsraad! ikke uden det gamle; allevegne, hvor jeg kom, og hvem jeg mødte, saa vilde de have Penge.

Alleborg med tvungen Satter. Ja! ja! det maae du nok sige, min fiære Jochum! det er det gamle, at Folk skriger efter Penge, især i Terminstiden.

Jochum leer med. Ja vist, Hr. Conferentsraad! ihvorvel jeg synes snart, det er Termin hos os hele Aaret igiennem.

Alleborg. Godt sagt, min fiære Jochum! tilforladelig excellent sagt. Ikke sandt, Machere!

Mad. Velfted. Jeg er bange, det er alt, for godt sagt.

Alleborg. Hvad godt bringer du os da i den Bæske? hvad meener du, det kan være, Sophie!

Sophie. O! det er vel en af de feedsomme melige dyre franske Postreier, som sidst.

Alleborg. Saa du ikke synes om dem?

Sophie. Nei! tilforladelig ikke til de Penge, Uncle!

Alleborg. Hvad siger du, om der var en Hat i, til dig?

Sophie. Saa? meget ligegyldig. Saae han ikke noget til Arnefiær.

Jochum. Jo, Frøken! — om Forladelse, Jomfrue! skulde jeg sige.

Alleborg. Ingen Skade skeet, min fædre Jochum! ingen Skade skeet.

Jochum. Ja! jeg veed nok, Hr. Conferentsraaden vil nok have det; men da nu hverken Madamen eller Jomfruen kan lide det = = =

Sophie. Enskede han da med Arnefiær?

Jochum. Ja jeg skal helse os fra ham; han er nok lige paa Timen.

Sophie. Saa! laaber til Døren.

Alleborg. Hvorhen, Sophie!

Sophie. Være ind paa Salen at see efter noget.

Alleborg. Ester Arnefiær i Vinduet? ikke sandt? o! ham saaer du Tids nok at see.

Mad. Velsked. Min Broder!

Jochum. Ja! han kan da heller ikke være her saa strax; for han gif da først ind her nede i Skovhuset, som De nok veed, han pleier, for at gjøre sig tilrette; og der skulde Gomsfruen bare have seet til alle Ungerne, da de saae ham langt oppe paa Bøyen, hvor travelt de fik allesammen; den lille, hun lukte Leddet op, og den største rendte imod ham, for at skille ham ved hans Mankings Frakke, han havde taget af, og gif med paa Armen; og den næst den mindste kom trultende nede fra Kilden med en stor Skaal Vand, han skulde have at tee sig i, og Skaalen var — nok er det — større end lingen, og = = =

Alleborg har imidlertid aabnet Væsen. Nu, Sophie! skal du ikke see din Hat?

Sophie tager den op. O! nei, den er deilig; den vil klæde mig rart. Tak! mange Tak, Oncle!

Alleborg. Det er mig kiært, den fornøyer dig, Niece! kysser hende paa Kinden.

Sophie. Og saadanne prægtige Fiedre! nei! vil Moder bare see, hvor den klæder mig deilig.

Mad. Velsted told. Jeg holder mere af din Straahat.

Sophie. Nei! vil nu Moder bare bie, til Arnefiær kommer.

Mad. Velsted. Da veed jeg, du ikke vil tage den Hat paa til de Klæder.

Sophie. Nei, Moder! jeg tager min blaa Rirole paa.

Mad. Velsted. Det bliver der neppe Tid til, min Pige!

Sophie ser Speilet, hvor hun tager sin Straahat af. Jo, jeg skal nok skynde mig, Moder! — Nei, den er deilig.

Jochum. Ja! Jomfruen kan ogsaa troe, jeg havde Uleilighed nok med den.

Alleborg. Ser at faae den sørt godt herud; ja! det vil jeg nok troe, min fiære Jochum!

Jochum. Nei! det var ingen Sag, var ikke det, Hr. Conserentsraad! men inden jeg fik fra Madammen derhenne.

Alle-

Alleborg falder bestandig rast ind. Ja! det kan jeg nok tænke; for — naar de har noget fiønt, saa er der til en Dag, som i Dag, hundrede Hænder om det. Jo! du er en flink Karl, min fiære Jochum! — Sophie!

Sophie. Hvad besaler Oncle? i det hun løber til ham, falder den astagede Straahat paa Gulvet.

Alleborg Kæder Ducaten til hende. Vil du ikke lade Jochum drikke din Ekaal?

Sophie forlegen. Det er Moders Ducat. Mad. Væstet. Nei! det er din Oncles.

Jochum. Ja! Jomfruen kan sandfærdig troe, at jeg havde min evige Plage = = =

Alleborg. Ja! ja! du er en flink Karl, min fiære Jochum. Nu, Sophie!

Sophie. Moder?

Mad. Væstet. Gør, som din Oncle siger, min Pige!

Sophie. Vær da saa god, min fiære Jochum!

Jochum. Ja! Jomfruen skal have saa mange Tak, hvorvel jeg, sandt at sige, heller saae, Jomfruen vilde være saa god, at give mig rigtige Penge; for see! at give den ud, naar jeg eengang

har den, det nænder jeg ikke; og at lægge den paa Kistebunden, ja! Gud bedre det! det har jeg, som en fattig Karl, ikke Raad til.

Alleborg. Godt! godt! saa kom hid! saa skal jeg nok give dig andre Penge for den, naar du kommer op til mig siden.

Jochum. Ja ja da! for jeg har endelig ogsaa saa meget at sige Herren, baade fra den eene og fra den anden; for de var da i Gaar, som de var reent bandsatte, især Jøden, og saa Commissionairen, og = = =

Alleborg med tvungen Smil. Saa! saa! Ja! gaae nu ned, og pas dine Heste, min fiære Jochum!

Jochum gaaer, men vender om. Ja! og saa — det er sandt — saa var her et Brev fra Advocat Hillbet; han lod til at have meget travlt, med at faae fat paa Herren.

Alleborg lægger Brevet ulæst i Lommen. Saa! saa!

Mad. Velsted. Da lader du ikke til at have nær saa megen Hast, med at faae at vide, hvad han vil dig! Det er overalt en egen Maade, jeg saa tit har seet af dig, at du ikke læser de Breve, du faaer. Alle:

Alleborg. Ah, Machere! naat man nu i Forvejen kan vide, hvad de indeholde. Fortroelig, og halv sagte. Seer du, det er Hillbek, han vil parforce være Consulent i den ny Commission, der bliver oprettet, og det overhænger han mig om mundtlig og skriftlig. Nu, det kan ogsaa gierne være, han bliver det; men — mon Dieu! den Ting vil dog have sin Tiid.

Mad. Velsted. Da pleyer Hillbek ikke at være saa forlegen, for at skaffe sig meer at tage vare; han har begge Hænder fulde.

Alleborg. Præstesæk, og Procuratorsæk; Machere!

Jochum. Nei! jeg synes, nok er det, han snakkede om nogle Penge, Herren skulde have lovet ham.

Alleborg fremmed. Gaa? ja! det vil da nok finde sig.

Mad. Velsted. I Brevet, formoder jeg.

Alleborg. O ja! gaae nu du kun ned til dine Heste, min kiære Jochum! saa kan du siden komme op, og sige mig Beskeed.

Jochum. Ogsaa var der . . .

Alleborg. Godt! godt! Siden min fiære
Jochum! siden. Jochum gaar.

Mad. Velsted til Sophie, som imidlertid har
havt meget travelt for Speilet med sin Hat. Vil du saa
ikke gaae ind, og see efter paa Salen, min Pige!
om alting er ordentligt, og reent, og pcent.

Sophie uden at gaae fra Speilet. Jo! der er,
Medder! jeg var derinde før.

Mad, Velsted. Ja, gaae du der kun ind
igien, og see efter, om der er tørt godt af i Vin-
duerne, og allevegne. Sophie gaar, men vil tage Hats
ten med. Nei! lad den ligge; ellers faar du ikke
seet efter andet, end Speilene.

Syvende Scene.

Alleborg. Mad. Velsted.

Alleborg. Veed du nu, hvad hun tager
sig til derinde?

Mad. Velsted. Formodentlig det, jeg sendte
hende ind efter.

Alleborg. En god Dag! nu staaer hun i
Vinduet, og gaaber efter denne Arnefiær.

Mad. Velsted. Ja!

Alle

Alleborg. Da veed jeg dog, det var ikke det, hun skulde?

Mad. Velfted. Jo netop, min Broder! jeg var bange, hun skulde faae ondt i Pynene af det meget hvide; derfor sendte jeg hende ind, at see lidt paa det grønne.

Alleborg. Men det er jo dog naturligt, at saadant noget fornøyer en ung Pige?

Mad. Velfted. Just derfor skal du aldeles ingen Tak have for saadanne Præsenter, min kære Broder! jeg vilde saa nødig, man skulde give min Datter. Smag paa noget, det siden vilde falde hende tungt at undvære.

Alleborg. At undvære? O ja! saadant et Prækterpartie kunde hun giøre.

Mad. Velfted. Prækterpartie, min Broder! mit Giftermaal med min salig Mand kaldte I ogsaa et Prækterpartie; du gjorde derimod et godt Partie, fordi din salig Kone bragte dig en Snees tusind Daler; hvo af os levede lykkeligst? og reent ud sagt, min kære Broder! naar hun bliver Arnekiærs Kone, falder der ikke mange Snees Daler af til Soelhatter om Aaret.

Alleborg. Da veed jeg dog, du vil ikke lade din Datter kaste sig saaledes hen, naar det staaer til hende, at giøre et langt bedre Partie?

Mad. Velfred. Jeg vil altid ansee det Partie for det bedste, der lover hende et Ægteskab, som mit var.

Alleborg. Men, hvad har du da paa Torbensohn at udsætte?

Mad. Velfred. Jeg ikke det mindste, min Broder! men Sophie vil formodentlig i det ringeste udsætte paa ham, at han ikke er Arnefixer; og da hun raader sig selv, behøver du og jeg ikke at disputere derom; men jeg vil blot nok engang bede dig, ikke at forrykke mig Pigens Hoved med saadanne kostbare Præsenter, især da du ikke har Raad til det.

Alleborg. Ah! den Bagatelle!

Mad. Velfred. En halv snees Daler er ingen Bagatelle for dig, min Broder! i din nærværende Forsatning.

Alleborg. Min Forsatning? Min Forsatning fattes ingen Ting; jeg tiener mine 3000 Daler om Aaret.

Mad.

Mad. Velsted. Og bruger fem. Detlev!
 Spil ikke Comedie for mig.

Alleborg. Ah hvad! il faut faire bonne
 mine a mauvais jeu.

Mad. Velsted. Hvad kan det nytte, naar
 hele Verden kan see dig i Kortet? Tænk bare paa
 Grethe, og paa Elagteren, og paa Jochums Rap-
 port, min Broder!

Alleborg. Ove faire?

Mad. Velsted. Være en fornuftig og en
 skikkelig Mand; høre op med en Levemaade, du
 dog ikke kan holde ud, og see til, at give en-
 hver sit.

Alleborg. Enhver sit? og skulde jeg da in-
 tet beholde? nei! det er for silde.

Mad. Velsted. Det er aldrig saa silde i
 Dag, at det jo bliver endnu sildere i Morgen;
 eengang bliver du jo dog nød til at indskrænke dig.

Alleborg. Indskrænke mig? at alle Men-
 nesker skulde mærke, hvordan mine Actier stod?
 Nei! at indskrænke sig, naar man har suldt op,
 det er ingen Sag; men naar det kniber, er det
 just, man maae slaae stort paa, for at holde Cre-
 diten vedlige.

Mad.

Mad. Velsted. Og hvad skal saa der blive af tilsidst?

Alleborg. Tilsidst? tilsidst? ah! den Dag, den Sorg.

Mad. Velsted. Slaae ikke alle Gulemærker feil, er den Dag, og den Sorg nok ikke saa langt borte mere.

Alleboeg. O! der kan skee meget, inden den Tid; naar nu f. Ex. din Datter fik Torbenson = =

Mad. Velsted. Jeg beder dig indstændig og alvorlig, min Broder! regn ikke paa det; jeg vil med Glæde dele mit sidste Bid Brød med dig; men at jeg opoffrer dig min Datters Lyksalighed, det maae du ikke forlange.

Alleborg. Lyksalighed! en artig Lyksalighed at blive Madam Arnefæx, at faae et Menneske, som ingen Ting har, og ingen Ting er, og nærer sig af at gaae om, og sprogmestere.

Mad. Velsted. Men, naar du seer ham saa fattig an, min Broder! saa undrer jeg mig over, du saa længe vil blive i hans Gjæld for de Veger, han kjøbte til dig, og du gjorde Present med.

Alle-

Alleborg. Ja, jeg har ogsaa i Sinde at betale ham de 50 Daler, og saa frabede mig hans Kommen her.

Mad. Velsted. Saa kommer du til at lade Sophie og mig flytte først; hvorefter, naar du vil betale ham, inden du frabeder dig hans Besøg, saa er Teuren til mig at sige: den Dag, den Sorg!

Alleborg. Madamen er hiertelig spids i Dag, synes jeg.

Mad. Velsted. Jeg er ogsaa bange, der er en slem Byld at stikke op, min Broder!

Ottende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie glædelig. Der kommer Arnekiær.

Alleborg. Herhid? saa var det virkelig os, han havde tiltænkt den Ære af sit Besøg?

Mad. Velsted. Hvem ellers?

Alleborg. Oh! jeg tænkte, det var dem nede i Skovhuset; man pleyer ellers ikke at komme gaaende til Folk, især om Søndagen, naar man kan formode, der er nogen.

Sophie. Da troer jeg ikke, Uncle nogens tid har seet Arnefiær anderledes, end at han gierne kunde gaae i Selskab med, hvem det skulde være.

Alleborg. O ja! men det seer dog saa præferagtigt ud, at komme saadan trækkende til Fods.

Mad. Velsted. O! han finder kanskee, at den Bæstee, han har at bringe mig, ikke er Bognleyen værd.

Alleborg lader, som han ikke hører; men seer ud af Vinduet. Og saa har han tilforladelig ikke engang saa megen Ambition, at tage Støvler og Sporer paa, at det kunde see ud, som han havde redet.

Sophie. Er det ogsaa Ambition at gaae med Sporer?

Mad. Velsted. O ja! min Pige! at see ud efter det, man ikke har, og ikke er; det kaldes Ambition i vore Dage, og den, veed du nok, Arnefiær har intet af.

Niende Scene.

Jørgen, de forrige.

Jørgen. Hr. Arnefiær vilde have den Ære!

So-

Sophie. Men naar pleyer han at mælde ham?

Jørgen. Jo! han spurgte efter Hr. Conferentsraaden.

Alleborg. Efter mig? det maae være en Feiltagelse.

Sophie. Ja! det pleyer han rigtig nok ellers aldrig.

Jørgen. Ja da = = =

Mad. Velfted. Men saa lad ham dog ikke staae uden for længere. Jørgen gaaer, og aabner Døren for Urnefiær.

Tiende Scene.

Urnefiær, de forrige, uden Jørgen.

Alleborg iiler ham med aabne Arme imøde. Ah! bon jour! bon jour, fiære Hr. Urnefiær! nu! det var charmant af Dem, at De saae ud til os; det skal De ret have Tak for.

Urnefiær. De maae have den Godhed at undskyld mig, Hr. Conferentsraad! men jeg havde just et Ærendte til Dem, og da = = =

Alleborg. Oh! mon cher! skal De da endelig have Vennde, for at see til Deres Venner? De veed, De er altid velkommen her; vi snakkede endnu om Dem for eet Dieblif siden.

Mad. Velsted giver ham Haanden, som han kysser. Ja! jeg har rigtig nok ventet Dem, Arnefiær!

Alleborg peger til Sophie. End hun da? hvad meener De?

Sophie. Nei! jeg vidste ikke, han havde Vennde ud til Oncle, og ellers, veed jeg nok, han vogter sig vel for at komme.

Alleborg. Haha ha! forstaaer De Finten, Moncher! Damerne vil have Opvartning.

Sophie. Det var rigtig ingen Finte til Arnefiær, Oncle!

Arnefiær til Mad. Velst. De var saa god først i Ugen at sende mig Deres Pensionsqvittering.

Alleborg falder ind. Men min Gud, fiære Hr. Arnefiær! saa kom dog vel ind af Dørren først, inden De begynder at tale om Deres Commisjoner. Det er jo, som De bare kom for at forrette dem, og ikke for at see til Deres gamle gode Venner. De er dog saa god, at tage til Takke hos os i Dag?

So:

Sophie. Med mindre han skulde være engageret i Skovhuset, Uncle!

Alleborg. Du er en Galning! Fryd De Dem ikke om hende, Hr. Arneficer! og bliv De, har De Lyst.

Arneficer. Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Sans ceremonie, Moncher! vi spise her gandske en familie i Dag; her kommer ikke et Menneske, uden Major Torbensen fra Ostindien, som De formodentlig kender.

Arneficer. Hvis Pine falde hastig og stivt hen paa Sophie, der staar for Speilet, og piller ved sin Hat. Nei!

Alleborg. Da glæder det mig, jeg kan have den Fornøjelse at gjøre to Mand af Kundskaber og Talenter bekiendte med hinanden. Det er en Mand, der har seet sig om i Verden, kan De troe.

Arneficer. Ja! jeg hører, han har været i Ostindien.

Alleborg. Ja! og han kan tilforladelig sige, han har været der; han har nok bragt et Par Tønder Guld hjem med. Hvem der var i hans Sted! ikke sandt?

Arnefiær. Jeg misunder ham virkelig ikke.

Alleborg. O ja, Hr. Arnefiær! for saa vidt, veed jeg sagtens, De ingen Trang har til det; men bedre var dog bedre.

Sophie. O ja! saa behøvede De ikke at gaae til Guds til Folk om Søndagen.

Arnefiær. Det gjorde jeg ganske alligevel; Jfr. Velsted! Sophie seer vist paa ham.

Alleborg. O ja vist! det er et sandt Algrement, saaledes altid at have forspændt, og ikke at dependere af Kudse, og Heste, og Smed, som vi andre.

Sophie. Ja! men det seer dog saa præferagtigt ud, Uncle!

Alleborg. Ahbah! din Gaas! Folk veed jo nok, Hr. Arnefiær havde Raad til at fiøre, naar han havde Lyst.

Arnefiær. Folk veed gemeenlig en Hob mere, end hvad sandt er, Hr. Conferentsraad! Jeg skammer mig slet ikke ved, at jeg ikke venter at leve den Dag, da jeg vil troe, at have Raad til, for min egen Fornøielse, at tage mig en Vogn paa een af de store Kildedage.

Alleborg. Ja! de er vist uforfæmnet dyre i Dag. Under denne hele Samtale, har Alleborg allestøgt at hindre Arnefæer, at nærme sig Mad. Velstet.

Arnefæer. Formodentlig, Hr. Conferentsraad! siden der er Narre nok om dem.

Alleborg. Ja! og naar Narre komme til Torvs; faaer Kiøbmanden Penge.

Arnefæer. Saa fremt Narrene ellers har nogen, Hr. Conferentsraad! men sommetider er de nød til at give Snak for Penge. Til Mad. Velst. De sagde, De havde ventet mig; jeg haaber dog ikke, jeg har sat Dem i nogen Slags Forlegenhed, ved at = = =

Alleborg. I mit Huus? hvor kan De troe det! o! det havde slet ingen Hast havt, fæere Hr. Arnefæer!

Arnefæer. Det var i Tirsdags, De var saa god at sende mig Qvitteringen = = =

Alleborg. Ja! De har vel ikke havt Stunder at gaae efter det endnu; det har heller slet ingen Hast; det var ogsaa et besynderligt Indsald af min Søster, at bebyrde Dem med det, da hun vidste, hvormegit De har at bestille.

Arnefær. Aldrig saameget, Hr. Conferencesraad! at jeg skulde være nød til at nægte mig den Glæde at forrette en Commission, Madam Velsted var saa god at betroe mig.

Mad. Velsted. Tak, Arnefær! Jeg vidste ogsaa nok, De gjorde det gierne.

Arnefær. Jeg var derhenne i Torsdags; men = = =

Alleborg. De fandt formodentlig ingen paa Contoiret? ja, den ny Fuldmægtig skal være meget uefterrettelig, siger man.

Arnefær. Jeg beder Dem om Forladelse; jeg har ikke mindste Grund at tvivle paa hans Efterrettelighed.

Alleborg. Ja! seer De, jeg veed naturligvis ikke andet, end hvad jeg hører Folk sige; for jeg kommer der aldrig, uden det Par Gange, jeg har havt Vrende der for min Søster.

Mad. Velsted. De fik altsaa ingen Penge til mig, Arnefær?

Arnefær. Jeg beder om Forladelse; her er de. Tæller 50 Daler af sin Tegnebog.

Mad. Velsted imedens han tæller, sagte til sin Broder. Om Forladelse, Ditlev! jeg gierde dig Uret.

Alle-

Alleborg gjør et fløgtigt Bukt, og leger med sine
Berloqver.

Arnefiær. Vær saa god!

Mad. Velsted. Tak, fiære Arnefiær!

Arnefiær. Og nu vilde jeg gierne have
den Ære, at tale et Ord med Dem, Hr. Conse-
rentsraad!

Alleborg. Tres volontiers, Moncher!
Vær saa god at trine ind i mit Cabinet. Slaaer Ar-
men om hans Arm, og lader, som han vil føre ham ind,
seer i det samme ud af Vinduet. Var det ikke Jochum,
der gik op til mig?

Sophie. Jeg saae ingen, Uncle!

Alleborg. Jo vist var det; ved De hvad,
Moncher! min Kudst kommer lige fra Kiøbenhavn,
og har nogle Vrender, han skulde bringe mig Be-
skeed om; vil De nu tillade mig at expedere ham
først, er jeg siden den hele Formiddag a vos ordres.

Arnefiær. Naar De vil være saa god at
lade mig vide, naar De er ene.

Alleborg. ça s'entend, Moncher! og det
skal være gjort med ham paa' et Dieblit; imidler-
tid besørger du nok nogen Frokost til din gode
Ven, Sophie. Et Glas Madera oven paa Pro-

menaden; ikke sandt, Hr. Arnefiær? men nede i Lysthuset, det forstaaer sig; Froekost maae man altid spise i frie Lust. Avancerer under denne Snak ud af Døren.

Elleste Scene.

De forrige, uden Alleborg.

Sophie. De har havt saa travelt med On-
cle, og med Moders Penge, at De ikke engang
har seet den ny Hat, Uncle har givet mig.

Arnefiær told. Jo!

Sophie. Synes De ikke, den er kien?

Mad. Velsted. O, din Tasse! hvad, mees-
ner du, Arnefiær bryder sig om det?

Sophie. Jo, Moder! han gider gierne
seet mig peen. Troer De ikke, den Hat vil see
godt ud til min blaae Kiøle, Arnefiær?

Arnefiær. Jeg er bange, Kiølen bliver
for simpel.

Sophie. Ja ja! giv bare Tiid til Mid-
dag, saa skal De see; Arnefiær seer op ad Hatten.
Hvad seer De efter?

Arnefiær. Hvor høyt der omtrent skal være til Loftet i de Bæreller, hvor den Hat skal boe!

Sophie med Forundring. Arnefiær!

Mad. Velsted. Man kan tage Fiedrene af,

Arnefiær. O nei! det er dem, der gjør den dyr og fornem, og altsaa smuk. Men man kan hænge Lysekronen brav høyt, at de kan gaae under den.

Sophie. De er et underligt Menneske, Arnefiær! kan De nu ikke unde mig den stakkels Hat?

Arnefiær. Unde Dem den, Sophie! dersom De skulde faae alt, hvad jeg undte Dem, maatte jeg selv have baade Fortunatus's Pung og Hat, og det vilde endda ikke forslaae.

Sophie. Ja! jeg veed nok; det er nu bare, for det jeg har faaet den af Oncle, og ikke af Dem.

Arnefiær. Om saa var, Sophie! var det da saa underligt, om jeg var farrig, misundelig over Deres Glæde, over Deres Tak; hvis jeg ønskede, enhver Ting, der var Dem fiær, maatte komme fra mig — men ved Gud = = =

Mad. Velsted. Arnefiær synes ganske, som jeg, at det er for dyr en Hat til dig.

Sophie. Men, naar nu Uncle har Raad til at give mig den?

Arneficer. Raad! o! ja vist har han Raad til det.

Sophie. Hør! veed De hvad, Arneficer? jeg kan rigtig ikke liide, at, fordi De har de Penge tilgede hos Uncle, De da strax troer, han vil bedrage Dem, og seer suurt over enhver Skilling, han giver ud, ligesom den gik fra Dem.

Mad. Velfted. Sophie!

Sophie. Nei Moder! jeg kan ligesaa ilde lide, at Arneficer altid skal sætte ud paa Uncle, som at Uncle altid hakker paa Arneficer. Uncle har sine Feil, men det er en god Mand, og han holder meget af mig; og det gjør mig ondt, naar det skal være galt, alt det, han gjør.

Mad. Velfted. Men over al den Disputering glemmer du reent Froekosten, Sophie!

Sophie. Ja! jeg veed nok, Moder holder altid med Arneficer; men det er dog tilforladelig sandt alligevel. Gaaer.

Tolste Scene.

Mad. Velsted. Arnefær.

Arnefær staaer taus, og seer efter Sophie.

Mad. Velsted efter en Pause. Arnefær!

Arnefær. Hvad befaler?

Mad. Velsted. De havde Uret.

Arnefær. Dømmer De mig ogsaa uden at have hørt mig? uden at vide, hvad jeg veed?

Mad. Velsted. O! jeg veed ret godt, at i et vist Læng. veed, og seer De en grumme Hob, som der aldrig har været tænkt paa, eller drømt om. Skal jeg sige Dem, hvad De fattes?

Arnefær. Det kan De ikke, min Moder!

Mad. Velsted. Jo, jo! da maatte jeg slet have holdt Øye med min Søn fra hans ellevte Aar. De hørte af min Broder, at Torbenson skulde spise her i Dag, og nu troede De, Sophie pyntede sig for ham = = =

Arnefær. Nei, min Moder! nei! ved alt, hvad helligt er, gjør mig ikke den Uret, at troe, jeg kunde mistænke Deres Datter for slaut Coquetterie; det ligger ikke i Sophies Character, ikke i den Piges, jeg kunde elske; skulde hun
ønske,

ønske, at interessere Torbenson, maatte han interessere hende, og = = =

Mad. Velsed. Og, Arnefiær!

Arnefiær. Lad mig være stolt, lad mig tale, som jeg tænker; det er jo Dem, jeg taler med. Jeg kender ikke det Menneske, af hvem jeg i Sophies Hierte kunde have noget at frygte!

Mad. Velsed. Og kommer heller aldrig at kende ham, Arnefiær!

Arnefiær. Tusende kunne være smukkere; bedre, takkeligere, interessantere, elskværdigere, end jeg; det veed jeg, det seer jeg; men Sophie ikke; hun har kun Øye, hun har kun Hierte for sin Arnefiær. O! det har jeg ved tusende, tusende Leiligheder havt Prøver paa.

Mad. Velsed. Og endda, Arnefiær!

Arnefiær. Derfor! just derfor! om jeg nu blev saa ulykkelig, ikke at kunde lenne denne Partiskhed, denne Kierlighed med al den Lyksalighed, jeg vilde, og burde? Om jeg engang, naar hun bliver min, maae see, mine ivrigste, mine utrætteligste Bestræbelser ikke er i Stand til at giøre hende lykkelig?

Mad.

Mad. Velsted. Og det for den Hats Skyld, Arnefiær!

Arnefiær. Ogsaa for den Hats Skyld, for den overflødige, overdaadige Levemaade, hun faaer Smag paa hos en Mand — han er Deres Broder — De veed, jeg sagde ikke eet Ord, da De besluttede at flytte til ham; jeg kiendte, jeg ærede Deres Grunde; men jeg forudsaae da, hvad jeg seer nu.

Mad. Velsted. Det er Syner altsammen, Arnefiær! — De skal ikke bryde Dem om, at Sophie før tog saa ivrig sin Oncles Partie; hos hende, veed De jo, har altid den fraværende Ket. Og troe mig, just her i Huset lærer hun tilfulde at kiende al den indvortes Uffelhed, Overdaad skiu-ler under sin glimrende Udside. Og om ogsaa ikke det var, den vilde dog aldrig blive hendes, aldrig Deres Lyksalighed farlig. Troe mig, Arnefiær! troe en Kone, der taler af Erfarenhed; det er kun det tomme ligegyldige Hierte, der kan hiige, gribe efter disse Uffelheder; for den, der elsker, har de intet Vard.

Arnefiær. Virkelig! virkelig ikke! Seer bestandig hen i den Krog, hvor Hatten ligger paa Gulvet.

Mad.

Mad. Velsted. Hvad er det, De stirrer saa sturt paa i den Krog? Arnefiær! reiser sig i Sædet, og see den nedfaldne Hat. Ah! nu har vi den merke Tale opløst; den Hat, De bragde Sophie sidst, ligger paa Gulvet. Ja saa!

Arnefiær. Jeg vidste den Gang, ligesaa godt som nu, hvor ubetydelig den var; men — tænkte jeg — den kommer fra mig, og den vil have Priis for Sophie. O ja! indtil der kommer en Hat til ti Daler, og stifter den Timarks ud. Vil tage den op.

Mad. Velsted. Lad den ligge, Arnefiær!

Arnefiær.. Og, naar jeg nu engang i Verden maae see enhver Ting, min redeligste, meest uførtroede Gliid kunde tilkiæmpe Sophie, forsmaaet, ringeagtet, henkastet, som denne Hat, see, hvor lidt jeg var i Stand at opfylde hendes Ønsker = = =

Mad. Velsted. Nei! det er dog sandt, saadanne Lustcasteller kan kun Kierlighed bygge. Der kommer Sophie! hvad vædde vi, Arnefiær! at, uden at jeg siger eet Ord, skal hun paa Timen fæste den hele Bygning over Ende?

• • • • • Trettende Scene. • • • • •

Sophie, de forrige.

Sophie. Nu er der dækket i Lysthuset,
Moder!

Mad. Velfted. O! vil du ikke see, om
min Ear ikke ligger derhenne paa Bordet?

Sophie. Jeg seer den ikke, Moder!
bliver sin Hat vaer. O! min Hat, min gode Hat!
hvem har nu revet mig den ned?

Mad. Velfted. Det har nok Jomfruen
selv af bare Glæde over den ny.

Sophie. Det kom af, Moder ikke vilde
give mig Tiid at faae den rigtig paa, til = = =

Mad. Velfted. Til Arneficer kom; ikke
sandt?

Sophie. Jo! jeg fik ogsaa Tak for det.
Men der har jo Moder selv sin Ear.

Mad. Velfted. Ja vist! den laae lige for
Dyrene af mig. Nu, Arneficer?

Arneficer knytter hendes Haand. Væd De! væd
De! De vinder altid.

Mad. Velfted. Ja! naar jeg holder paa
den Haand i den Væst.

Sophie i Begreb med at pille sin ny Hat af. Har Moder væddet med Arnefær?

Mad. Væstet. Ja vist! — tager du dem rare Hat af, Sophie?

Sophie. Ja! jeg kan jo gierne blive, som jeg er, Moder! nu gider jeg rigtig ikke flædet mig om for dens Skyld.

Mad. Væstet. Syv Sind over et Dørræ! Børn ere Børn.

Arnefær. Naar det endda er Deres Børn!

Mad. Væstet. Jo vist! saa er det nogle flogte Karle. Vil De nu komme ned med i Lysthuset?

Arnefær. Vare Deres Broder ikke venter paa mig; nu har han dog formodentlig expederet Jochum.

Sophie. Paa det Lag! Jochum staaer i god Næ, og spiser sin Froekost i Kjøkkenet, og har ikke været oppe hos ham endnu.

Arnefær. Jeg syntes, Deres Onkel sagde, han saa ham gaae op før.

Mad. Væstet. Ja! De veed nok, min Broder seer ikke ret godt sommetider. De kan gierne gaae ned med os først; kom.

Sophie. O ja! kom! saa skal De see, hvor rart Deres Rosentræ staaer med alle sine Roser.

Mad. Vælsed. Det troer jeg! at røre een af dem, var at tage Sophie en Tand ud af Munden; der var nær blevet en stor Ulykke af forleden; min Broder vilde tage een til Frue Clark, som var herude.

Sophie. Ja, det er ogsaa Synd, for det er saa fiønt.

Mad. Vælsed. For = = = Sophie!

Sophie. For det er saa fiønt, Moder!

Mad. Vælsed. Da plukker du dog rask af det ved Siden af, med de store Provindsroser.

Sophie. Ja! det holder jeg heller ikke nær saa meget af.

Mad. Vælsed. For = = = Sophie!

Sophie. For = = = Moder! men det veed jo Moder ligesaa godt, som jeg.

Arnefiær. De har vundet, min Moder! De har vundet! hvad vil De mere?

Mad. Vælsed. Nu, det er dog fiønt, De selv tilstaaer det.

Sophie. Men, hvad er da det, Moder har væddet med Arnefiær om?

Mad. Velsted. Ikke andet, end, at I var
Børn begge to: Kom nu, Arnefiær!

Arnefiær. Jeg troer, det var bedre, jeg
gik først op, og tog Deres Broder vis, inden Jo-
chum virkelig kommer?

Mad. Velsted. Ja ja da! saa skal vi have
Frøeføsten paa reede Hænder, til De kommer dervfra.

De gaae.

Ende paa første Act.

Anden

Anden Act.

Første Scene.

Alleborg eene.

Det er sandt; hvordan jeg kommer ud af denne Termin, det begriber jeg ikke. Den tre og tyvende i Dag; og endnu ikke en Stilling. Der-
som der maatte kun blive Alvor af med Torbenson
og Sophie; saa = = = men nu skulde ogsaa en ond
Aand føre denne Arnekiær ud i Dag = = = Og,
naar nu Torbenson seer ham og Sophie paa saa
fortroelig en Fod, declarerer han sig vist ikke; og,
om han gjorde det, saa siger Sophie vist ikke ja,
saalænge den anden er her. — Finder i det same
me Hillbeks Brev, og kaster det paa Bordet. Hvad er
det? Ah! Hillbeks Brev! — lig du der! jo, det
vilde være en amusant Lecture, at læse Rygger-
breve. Men, hvor mon nu den Jochum blive af?
Jeg er saa bange, jeg skal faae det fordomte Men-
neske, den Arnekiær, paa min Hals, inden = = =
Ah! er du der, min kiære Jochum?

Anden Scene.

Jochum. Alleborg.

Alleborg. Jeg har ventet dig med Smerte.

Jochum. Ja! da er det, nok er det, ikke for det glædelige Budskab, jeg har at bringe, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nu! lad da høre! hvad sagde Gøden? fik du ingen Penge?

Jochum. So Pyt! tag dem der, Hr. Conferentsraad! nei; han vilde, nok er det, have Penge af mig; jeg veed ikke, hvormange hundrede, det var, han sagde, han skulde have! naar han først fik dem, saa skulde Herren gierne saae saa mange, han vilde have; men før sku ikke en Skilling, sagde han; og desuden, saa var det hans Chabbas, sagde han, og saa flyede han ingent Penge ud; og da jeg saa huffede ham paa, hvor tidt jeg havde saaet Penge af ham om Chabassen før; ja, sagde han, naar man havde med redelige og brave Folk at bestille, saa man fik sine Penge igien, sagde han, saa var det en anden Sag = = =

Alleborg. Godt! godt! min kære Jochum! naar du ingen Penge fik, hvad skal saa al den anden lange Præken til?

Jo:

Jochum. Syntes Herren, det var saa langt? ja, da vil han faae andet at vide, naar Jøden faaer selv sat paa ham; jeg troer, han havde mig sat over en halv Time, og han var endda knap kommen til Terten engang.

Alleborg. Godt! godt! det komme vi vel udaf; men, hvad saa videre?

Jochum. Videre? jo! saa var der Com-missionairen, eller hvad han er; han, som Herren veed, jeg løb saa tidt hos i Fjor; han mødte mig paa Gaden, og han var saa vreed, som en tydsk Griis, fordi han ikke kunde faae sat paa Herren selv; og saa havde han, nok er det, nær taget mig i Steden, og slog om sig med saa mange Rixl-tringer, og Bedragere, og = = =

Alleborg. Godt! godt! min fiære Jochum! jeg taler vel med Manden selv.

Jochum. Ja! det gjør nok Herren ogsaa, vil Gud, paa Tiirsdag; for, saa vidste han, sagde han, min gode Hr. Conferentsraad maatte komme til Byen, og saa skulde han nok passe ham op; og saa troer jeg, han tager baade Clutterie og Politi med sig.

Alleborg. - Godt! godt! min Kære Jochum! han er vel ikke saa farlig?

Jochum. Han, Herre! jo, den Karl er ikke at spøge med; det veed jeg fra min forrige Herre, Kammerjunteren; for der var det een Tiid saa heedt, og saa feedt; accurat ligesom hos os i Sior; men see, da han saa skulde til, at have Pengene igien, og han mærkede, hvordan det var sat, og at min Herre var en stakkels fattig Diævel; ja! saa fik Biben en anden Lyd; og havde saa min gode Kammerjunker ikke været saa lykkelig, at Ganden havde taget ham i det samme = = =

Alleborg. Men alt det, er der jo ingen, der spørger om?

Jochum. Ja! og saa var der Hatten; jo, der var jeg nær kommen ret an, kan Herren troe. Jeg kom, og helste saa flittig, ligesom Hr. Conferentsraaden havde sagt mig, fra Madamen, og fra Gomsruen; og saa kan jeg ikke sige andet, end hun var nok saa artig, og nok saa høflig, var den franske Madame; og hun søgte lige den allerrareste ud, hun kunde finde; men saa sagde hun, det var underligt; for de pleiede aldrig at vilde have saadant dyrt Etads; men saa loe da jeg, som Hr.

Hr. Conferentsraaden havde sagt; og sagde, det havde kanskee saa sine Marsager; og saa smidskede hun saa smørrig, gjorde den franske Madame, og spurgde: om den rige Major kom her noget flittig? og saa fortalte jeg hende, han skulde spise her i Dag; og saa gav hun mig da Hatten.

Alleborg. Vel! meget vel! det var godt, min kære Jochum!

Jochum. Ja vist var det godt og vel; men det var dog ikke altsammen godt og vel; for saa vilde hun have Penge for Hatten, vilde den franske Madame; saa sagde jeg da, at hun skulde sætte den paa Regning, og saa sagde hun, ver Madame havde aldrig nogen Regning, for hun betalte altid strax, sagde den franske Madame; og hun var bange, sagde hun, at det var til Hr. Conferentsraaden; og, hvis hun vidste det, saa bandte hun paa sin jydsk, gjorde den franske Madame, at Hatten ikke kom af hendes Huus, for Hr. Conferentsraaden var en daarlig Betaler, sagde hun; og = = =

Alleborg. Godt! godt! min kære Jochum!

Jochum. Ja! for der er vist ogsaa endnu en gammel Regning hos hende, fra den Tid af, Verthe var kommet fra Hospitalet derude, og var blevet til Jemfrue, og hun saadan begyndte at stadse sig op; og det var Herren rigtig ogsaa en dyr Emsellike; og see, de Tøse er sagtens ikke anderledes; for — see, der er nu den, Herren nu har = = =

Alleborg. Men, hvad kommer nu alt det den Sag ved?

Jochum. Jo det gjør, Hr. Conferentsraad! for see, derfor var det, at hun ikke vilde lade mig faae Hatten, før jeg kandede paa, den ikke var til Hr. Conferentsraaden; og det kunde jeg da for saavidt ogsaa, siden da Herren ikke skal gaa med den, og = = =

Alleborg. Nu! og saa fik du da Hatten = =

Jochum. Ja! Hatten fik jeg rigtig nok; men Regningen faaer nok ogsaa Hr. Conferentsraaden een af Dagene, for = = =

Alleborg. Godt! godt! den skal nok blive betalt til den Tid.

Jochum. Da er det godt, det er det! har da, med Forlov at spørge, Herren faaet Penge?

Alle-

Alleborg. Ih! du maae jo bringe mig Penge; om aldrig andet, saa fra Assistentshuset.

Jochum. Det er sandt! og saa var der Advocat Hillbek; da han ikke traf Herren, saa skrev han den Sæddel.

Alleborg. Ih! den har jeg jo faaet; men nu Pengene! Pengene!

Jochum. Ja! Herren husker da nok, at han flyede mig fire Par trearmede Stager; for see, dem bruger man da ikke paa Landet om Sommeren; og dem gif jeg da ned med til Konen i Kieleren; for Herren husker nok, at han ikke vil, at hans Liberie maae komme paa Assistentshuset, at sige, paa de Maader; ihvorvel det snart kan komme paa eet ud; for enten man gaaer op eller ned, saa veed Folk det dog alligevel.

Alleborg. Lad nu al den Enak fare, og flye mig Pengene.

Jochum. Ja! vil Herren nu først see; der er nu Sæddelen.

Alleborg. Ikke meer end 80 Daler paa 4 Par massive trearmede Stager; det er forbandet lidt.

Jochum. Ja! de er nu engang ikke anderledes paa Assistentshuset, veed Herren nok; og = = =

Alleborg. Nu ja! lad mig da faae de 80 Daler.

Jochum. Ja! seer Herren; men saa var der nu Renterne; og saa Konens halve Skilling for hendes Umage; og saa havde hun tilgode for sidste Gang, ved det vi ingen reede Penge fik; men Herren sendte bare sin Sommergarderobe ind med sin Vintergarderobe, og saa var der noget, der endelig maatte fornyes, sagde hun, ellers mistede vi det = = =

Alleborg. Godt! godt! og hvormeget var saa alt det?

Jochum. Ja! see her gav hun mig det paa en Emule Sæddel, om Herren vil være saa god at see.

Alleborg. Hvorledes? igjen 23 Rigsdaler 2 Mk. 3 Et.! af 80 Rdlr.? nei! det er for grovt.

Jochum. Ja! du min Gud! hvad kan jeg til det, fiære Hr. Conferentsraad! men Regningen er rigtig; for vil nu Herren bare see = = =

Alleborg. Ja ja! det skal jeg nok see efter siden; flye mig nu de 23 Rigsdaler; de 2 Mk. og 3 Sk. kan du beholde.

Jochum. Ja! Hr. Conferentsraaden skal have saa mange Tak; men see, saa huster Herren nok selv, at jeg har et Mars Løn tilgode.

Alleborg. Ja! den kan du ikke faae nu, min kære Jochum! for du seer selv, at naar man gjør sig Regning paa et hundrede Daler, eller noget meer, og man faaer kun 23 = = =

Jochum. Ja! men see, det er nu Sagen, Hr. Conferentsraad! ligesom jeg kom fra Assistentshuset eller fra Kielderen, for det kommer da paa eet ud, saa mødte jeg eet af mine Bysbørn, som er Bryggerknægt, og tiener paa Nørregade = = =

Alleborg. Men, hvad kommer det mine 23 Daler ved?

Jochum. Jo! vil nu Hr. Conferentsraad bare behage at høre? See, see! kommer du nu fra Kieldermøer? sagde han. Hvem lader spørge? sagde jeg. Det gier kronedød jeg, sagde han; for, saa tænker jeg vel, du er ved Skillingen, og jeg kan faae mine 24 Daler, jeg laante dig ved Nyt-aarstid,

aarstid, og som du svoer saa høyt og dyrt paa, jeg skulde faae igien, inden J tog paa Landet, J Kiæltringer!

Alleborg. Da veed jeg dog, du ikke gif hen, og gav ham = = =

Jochum. Ja! men hvad skulde jeg nu gjøre? kiære Hr. Conferentsraad! Herren veed nok selv, at han lovede mig saa vist og fast mine Penge, til vi tog paa Landet; og see, paa den Regning lovte nu jeg den anden dem igien; og at jeg nu skulde staae, og lade mig skolere ud, og gjøre til en Kiæltring, og en Løgner, og en Bedrager, da jeg havde Penge hos mig, det kan dog Herren aldrig ferlange.

Alleborg. Det er af hans gamle Streger, Monsieur Jochum! veed han vel, at naar jeg gjorde ham hans Ret, kom han paa Porten for saadanne Historier.

Jochum. Ja! men, Herre Gud! Hr. Conferentsraad! fattige Folk vil dog ogsaa have deres, og Hr. Conferentsraaden veed nok, at jeg nu i et heelt Aar ingen Løn = = =

Alleborg. O! jeg troer, han har lønnet sig selv gandske artig, baade paa eet og paa et andet. Vil han nu gaae!

Jochum.

Jochum. Ja! men saa glemmer Hr. Conferentsraaden ikke den eene Rigsdaler, for saa er det saadan en reen Regning, naar jeg nu skal have min Løn for dette Halvaar.

Alleborg. Ja vist! saa kan du faae den med; gaae nu.

Jochum. Og saa var der nok Bompeng, og saa Vertpenge for i Dag, og i Gaar = = =

Alleborg. Du kan jo giøre dig betalt i de 2 Mk. og 3 Sk., du har?

Jochum. Ja! men dem, husker Herren nok selv, han var saa god, og gav mig.

Alleborg. Jo vist! for det han forretter sine Vrender saa godt! Nei! nei! gaae nu kun!

Tredie Scene.

Arneficer, de forrige.

Arneficer. Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ah! om Forladelse, Moncher! Jeg har endnu ikke havt Tiid = = = Er der nu ikke meer, min kære Jochum?

Jochum. Jo! og saa var der den Dacat, Hr. Conferentsraaden var saa god, og = = =

Alle:

Alleborg. Ja ja! gaae han nu kun; det skal nok finde sig.

Jochum. Ja! men dersom Herren vilde være saa god, at gjøre det af nu; for han kan saa let glemme saadant noget.

Alleborg. Glem han bare ikke, hvem han snakker med, min kære Jochum!

Jochum. Nei! det husker jeg saa vist nok, at det var Hr. Conferentsraaden, der tog min Ducat.

Alleborg. Vil han nu gaae.

Jochum. Ja! men da vil jeg nu spørge Hr. Arnetiær, som der staaer, om det vel er ret = = =

Alleborg. Vil han nu gaae, siger jeg.

Jochum. Ja ja da! saa vil jeg da gaae ned, og spørge Jomfruen, om hendes Meening var = = =

Alleborg faster Ducaten hen til ham. Vil han da nu gaae, Monsieur Jochum?

Jochum. Ja strax! mange Tak, Hr. Conferentsraad!

Gaaer.

Fjerde

Fjerde Scene.

De forrige, uden Jochum.

Alleborg. De har den Godhed at excusere;
De kan træ, man har sin Plage med de grove
Folk.

Arnefær. O ja! ved visse Leiligheder er
de aldeles ikke høflige.

Alleborg. Ja! lykkelig var den, der kun-
de være dem foruden.

Arnefær. Det skulde man ikke træ, Hr.
Conferentsraad!

Alleborg. Hvorfor det, Moncher?

Arnefær. Siden Folk er saa syge for at
helde fleer, end de enten har Raad eller Trang til.

Alleborg. Ja! det er en Daarlighed,
Moncher! tilforladelig en stor Daarlighed!

Arnefær. De var saa god, Hr. Confe-
rentsraad! at love, De vilde lade mig vide, naar
De havde et halvt Kvarteer = = =

Alleborg. Ja! om Forladelse, fiære Hr.
Arnefær! De saae selv, jeg var occupert.

Arnefær. Saa var det mig, der skulde
bede om Forladelse, for det jeg trængte mig ind;

Profaiske Forsøg, 4de Bind.

C

men

men da jeg vidste, her siden kom Fremmede, var jeg bange = = =

Alleborg. Ah! sans excuse, mon ami! sans excuse; jeg har overalt længe ønsket en Teatere med Dem. De bliver nu snart paa Tid, kiære Hr. Arnekiær, at De skulde ind i noget; og hvis jeg kunde have den Fornøjelse paa nogen Maade, at bidrage = = =

Arnekiær. Deres Godhed overræffer mig, Hr. Conferentsraad! saameget mere, da Deres Departement ligger saa langt fra min Bø; og jeg er overbevist om, De er alt for beskedden, til at vilde have nogen Indflydelse uden for det.

Alleborg. Hvorfor det, Moncher? enhver Bø, der fører til Lykken, er Deres Bø.

Arnekiær. Forlad mig det, Hr. Conferentsraad! i det mindste hverken de stidne, eller de frumme.

Alleborg. Dem reinen ist alles rein; Moncher! til Lykkens Tempel gaar ingen Koffilde Landevø. Meener De, for Exempel, jeg nogen tid havde tænkt paa mit nuværende Fag, inden jeg kom ind i det? Naar en Employ forresten er convenabel, Forretningerne er ingen Hererie.

Ar-

Arnefær. Jeg har hverken den Duelighed, eller den Driftighed; selv i det, jeg efter bedste Evne min hele Livstid har lagt mig efter, vilde jeg altid være bange for at blive en dueligere foretrukken; og at trænge, eller liste mig ind paa en Stool, der ikke tilkom mig, og som jeg altsaa maatte fortrænge en dueligere fra, det er jeg — hvad De vil kalde det — for stolt, eller for blye til, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Men, min Gud! Moncher! blev den Tænkemaade Moden, vilde Antichambrene snart blive øde.

Arnefær. Desbedre!

Alleborg. Men nu i Deres eget Fag da? der var det dog høy Tiid, De saae at blive til noget.

Arnefær. Jeg er Student, Hr. Conferentsraad! jeg stræber efter, at være en god Student; og er jeg saa lykkelig at opnaae det, haaber jeg, at være noget, som intet Antichambre, og ingen Collegiitrappe, ingen Cabale, og ingen Protection, enten kunde gjøre mig til, eller sætte mig fra.

Alleborg. Ah! De har Ret; i en vis Henseende fuldkommen Ret; en brav Student er altid en estimabel Karl; men jeg meener kun, i Henseende til Udkomme og Udsigter.

Mrnekier. Jeg var utaknemmelig, Hr. Conferentsraad! hvis jeg klagede over mit Udkomme; og, hvad mine Udsigter angaaer, da er de, hvad jeg troer, ethvert Menneskes burde være, i mit Ansigtets Sveed, at æde mit Brød; og jeg tilstaaer Dem, anden Udsigt ønsker jeg aldrig.

Alleborg. Godt nok! godt nok! men nu den gamle Mand, mon-ami! den gamle Mand?

Mrnekier. Man maae giøre, som Myren, Hr. Conferentsraad! i sin Sommer tænke paa den kommende Winter.

Alleborg. Ja, Moncher! De maae ikke tage mig ilde op, at jeg saaledes ubedet blander mig i Deres Affaires; men entre nous! De skulde smedde, medens Jernet er varmt; endnu i Gaar blev der talt meget vel om Dem, og det tilforladelig paa et meget godt Sted.

Mrnekier. Det kan ikke andet, end være mig behageligt; men, naar saa er, Hr. Conferentsraad! naar saadanne Folk kiende mig, og,
sont

som De behager at lade mig forstaae, kiende mig til min Fordeel, behøver jeg saa meget mindre at smedde; de vil da nok vide at finde mig, naar Leilighed kommer, hvor jeg kan bruges.

Alleborg. Ah! saa kiender De ikke de Folk ret, mon ami! de maae mindes. Entre nous! jeg havde i Gaar et Vrende op i Collegiet ved Episetiid; saa kom just hans Excellence i det samme, og vilde gaae i sin Vogn! ah! bon jour, Alleborg! sagde han: nu kommer De ret tilpas, for at tage hiem med, og spise sur la serviette; for De veed nok, hans Excellences Familie ligger paa Landet.

Arnefiær. Ja! jeg veed, der er adskillige Excellencer, hvis Familier ligge paa Landet.

Alleborg. Nu ja! saa kom det paa Tale over Bordet om Skolevæsen, og de ny Indretninger; og ved den Leilighed kom jeg til at fortælle, at jeg til Bibliotheket i den Skole, hvor jeg var gaaet, var kommet over saadan en smuk Udgave af de zweybrücker Auctores, som De havde været saa god at besørge mig. Den Mand skulde man see at forvise sig, Deres Excellence! sagde jeg = =

Arnefiær. Ah saa! — men siden vi nu
 just tale om det, Hr. Conferentsraad! saa = = =

Alleborg med nderste Volubilitet. Apropos!
 glem ikke, hvad De vil sige, og bliv ikke vreed,
 for det jeg falder Dem ind i Ordet; De tænker vist,
 jeg er et uforkammet Menneske, fiære Hr. Arne-
 fiær! at jeg bliver saa længe i Deres Gield for de
 Bøger; men det var reent gaaet mig i Glemme.

Arnefiær. Da har jeg dog i de halvandet
 Aar adskillige Gange givet mig den Frihed at min-
 de Dem.

Alleborg. Ah ja! men jeg har saadan en
 forstræktelig slet Sukommelse.

Arnefiær. Ja! det, hørte jeg ogsaa, Jo-
 chum klagede over.

Alleborg. Og derfor er det ogsaa bedst, den
 Ting bliver gjort af nu, medens vi huske det. Nu
 skal jeg lade Lars gaae ned til Kroemanden herne-
 de, han pleier sommetider at kunde bytte en 100
 Daler Sæddel.

Arnefiær. Det behøves ikke, Hr. Confe-
 rentsraad!

Alleborg uden at lade ham komme til Orde. Jo
 jo! jeg beder Dem, lad os komme ud af det; det
 er virkelig det bedste.

Ar-

Arnefær. Med Fornøjelse, Hr. Conferencesraad! men der var ellers ogsaa en anden Ting, jeg vilde tale med Dem om.

Alleborg. Ah! jeg kan nok tænke det; det er, angaaende Sophie; ja, kære Hr. Arnefær! De kan let forestille Dem, det skulde være mig en Fornøjelse; Sophie er en god Pige, og en artig Pige, og virkelig en vakker Pige; og det vilde være mig usigelig kært, at see hende vel-forsørget; og jeg er aldeles overbevist om, hun aldrig kunde fare bedre, end med Dem; men seer De! de Mødre! de Mødre!

Arnefær. Da har jeg dog ikke Grund til at troe, Mad. Bøsted har noget imod mig.

Alleborg. Imod Dem! bevar os vel; hun gjør overmaade meget af Dem, som vi alle; men — som jeg sagde før — De veed jo nok, hvordan de Mødre er, naar det gielder om deres kære Døtre. Saa snart-saadan en Pige har et taaleligt Ansigt, og en skikkelig Figur, saa troer Moderen strax, der skal lægges hende Krone og Scepter for Fødderne, ringere gjør de det slet ikke.

Arnefær. Det, maae jeg reent ud tilstaae Dem, synes mig meget langt fra Deres Eaters.

Tænkemaade; tvertimod har jeg altid fundet hendes Tanker med Sophie meget beskedne.

Alleborg. Ah bah! mon ami! De kender hende ikke saa godt, som jeg, der nu snart har kendt hende i 36 Aar, og — entre nous! her er nu denne rige Ostindianer, denne Torbensen, der spiser her i Dag; han har nogen Gange været i Selskab med Sophie, og gjort lidt af hende; og nu troer Moderen strax = = =

Arnefiær. Hr. Conferentsraad! De veed, jeg er ligeslem; mellem os sagt, troer jeg snarere, det er Deres Tanker end hendes.

Alleborg. Nu ja! fiære Hr. Arnefiær! jeg er, som De veed, Sophies Onkel, og staaer hende nu i Faders Sted; og — De kan ikke for- tænke mig — man kan ikke altid, som man gierne vilde — og jeg sætter nu, De fik min Niece, og De saa i det samme faldt fra, om et Aars Tid eller to, og hun sad der igien kanskee med = = =

Arnefiær. De kan forlade Dem paa, Hr. Conferentsraad! at jeg aldrig taler til Sophie, om at forbinde sin Skæbne med min, førend jeg er vis paa, jeg baade kan forsørge hende, medens jeg lever, og betrygge hende for Mangel efter min Død;

Død; dertil har jeg sparet i disse syv Aar, jeg har gaaet om, og informeret; og det er, for at completere den Sum, De ikke maae tage mig ilde op, jeg erindrer Dem om vort Mellemværende.

Alleborg reiser sig, og gaaer mod sin Pult. Der som nu bare Lars kan faae Eæddelen byttet.

Arneficær. Det kan være det samme, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nei! nei! jeg har længe nok været i Deres Gæld.

Arneficær. Det er heller ikke min Meening; men De behøver ikke at lade bytte, for jeg har nok et 50 Daler tilgode hos Dem?

Alleborg. Hos mig, Moncher?

Arneficær. Jeg maae overalt sige Dem, Hr. Conferentsraad! at De har sat mig i den allerubehageligste Situation, jeg i mine Dage har været i. Deres Søster var først i Ilgen saa god at sende mig sin Pensions Qvittering: da jeg kommer op med den paa Entecassecontoiret, har De alt hævet Pengene for fem Uger siden, og man lod sig ikke utydelig mærke med, det var en falsk Qvittering, jeg kom med.

Alleborg. O! det kunde man umuelig falde paa.

Arnefiær. Jeg seer dog ikke let, Hr. Conferentsraad! man kunde falde paa andet; siden det umueligt kunde falde nogen ind, at De ikke blot havde hævet Pengene, uden Deres Søsters Minde og Vidende; men endog beholdt dem hele tre Uger, uden cengang at sige hende eet Ord om det.

Alleborg. Men jeg syntes, De bragde min Søster = = =

Arnefiær. Det gjorde jeg ogsaa, Hr. Conferentsraad! baade, fordi jeg kender nok til Deres Huus til at vide, det kunde incommodere Deres Søster, at savne sine Penge, og fordi jeg vilde skaae hende for den Ubehagelighed, at faae den sande Sammenhæng at vide.

Alleborg. Jeg er Dem overmaade forbunden for Deres Attention, kære Hr. Arnefiær!

Arnefiær. Ingen Marsag, Hr. Conferentsraad! det var ikke meer, end hvad jeg skyldte Deres Søster.

Alleborg. Ja, seer De, Moncher! det var strax for Terminen; og min Cassé havde just fåaet et Læk; og der blev mig nogle Penge ude, jeg

jeg havde giort Regning paa; og, naar man er i Nød, veed De nok = = =

Arneficær. Man griber det første, det bedste Bret, man kan faae fat, om det saa var et Stykke af en Galge; jeg veed det, Hr. Conferentsraad! imidlertid haaber jeg, De anseer disse 50 Daler, som sand Presgiæld, og altsaa er saa god, at = = =

Alleborg. ça s'entend, mon ami! paa Øyeblikket. Gaaer til sit Bureau, og trækker et Par Skuffer ud. Nu er det kiedsommeligt, nu troer jeg tilforladelig ikke, jeg har taget een eneste stor Sæddel ud med mig; nu er jeg bange, jeg kommer til at incommodere Dem med Smaaesædler?

Arneficær. Eiger ikke, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja! men skal De nu gaae, og trække med dem til Byen i Aften?

Arneficær. Landevejene er lovlig sikre i Dannemark, Hr. Conferentsraad! overalt tager jeg mig maaskee en Bønderogn, og ruller ind paa i Aften.

Alleborg gaaer fra Pulten. O ja! det er ret; saa kan vi deslængere have den Fornøjelse, at beholde Dem.

Ar-

Arneficer. Tør jeg da bede?

Alleborg. Da skal De dog ikke gaae hele Dagen, og slæbe paa alle de Emaaesjædler; det er Tids nok at læsse, naar Vognen holder for Døren.

Arneficer. Jeg er ikke saa fiælen af mig, Hr. Conferentsraad! i Aften kunde der saa let komme noget i Bøyen.

Alleborg. Hør! veed De hvad! De er jo dog paa en vis Maade af Familien, og mellem os finde ingen Hemmeligheder Sted. Tranchons le mot; jeg kan ikke godt undvære de 100 Daler i nærværende Dieblif.

Arneficer. Tranchons le mot, De har dem ikke?

Alleborg. Tranchons le mot, mon ami! De har, Gud fordomme mig! Ret. Seer De, jeg skulde have nogle Penge fra Advocat Hillbek; men i det Sted fik jeg i Morges den Lap; ja Gud maa vide, hvad der staaer i; for De seer selv, jeg har ikke engang læst den endnu.

Arneficer. Da er det dog underligt.

Alleborg. Ah, Moncher! 13 til 1400 Daler, kan jeg jo nok see, der ikke er i; og hvad der forresten kan være, saaer jeg tids nok at vide.

Ar:

Arnefær. Da er Hillbek ellers overmaade præcis.

Alleborg. Ja, det hører jeg; men min Gud! der er ingen Penge mellem Folk; saasnart han imidlertid præsterer præstanda, forstaaer det sig selv, at jeg med Fornøjelse = = =

Arnefær. Vi kan i saa Fald slippe nemmere ud af det, Hr. Conferentsraad! for naar De vil have den Godhed at give mig Deres Anviisning paa Hillbek, er den mig saa god, som reede Penge.

Alleborg. O ja, med Fornøjelse!

Arnefær. Og saa er De nok og saa god, at give mig et Beviis til Enkescassecontoiret, at det med Dvitteringen var en Forseelse af Dem.

Alleborg. Men, hvortil behøves = = =

Arnefær. Jo, Hr. Conferentsraad! jeg er, som De før behagede at sige, ikke noget; og De er Conferentsraad! naar altsaa een af os skal have begaaet noget, der seer ud, som en slet Streeg, veed De nok, hvis Regning Folk, der ikke kende os nøyere, helst sætte den paa.

Alleborg. Befaler De nu ikke at gaae ned til Froekosten.

Ar=

Arnefiær. Jeg ønskede gierne, at faae det
Var Ord først, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. O ja! — hvis mon den lille
Eenspænderbegn er, der snurrer saa rask hen af Lan-
devejen?

Arnefiær. Seer jeg ikke feil, er det Ad-
vocat Hillbek.

Alleborg. Nu skal ogsaa hele Verden have
selv Hest og Bogn.

Arnefiær. Jo! det er ham; han fører
herind.

Alleborg. Herind til mig?

Arnefiær. Det var skönt; deshurtigere
kan vi komme ud af det; naar De nu bare beha-
ger at sige ham eet Ord om de 100 Daler, saa er
den Sag rigtig.

Alleborg. O ja! det er saa; men, fiære
Hr. Arnefiær! De er dog saa god, ikke at lade
Dem mærke med nogen Ting for Advocat Hillbek,
inden jeg har prøvenert ham; seer De, han kunde
falde paa at støde sig over, jeg havde snakket til
Dem om, han just ikke havde været saa gandske
præcis. De veed jo nok, hvordan Folk er i Pen-
gesager.

Arnefær. Ja, jeg lærer det; men saa glemmer De ikke Bevistet til Enkerassen.

Alleborg. Nei! saasnart jeg kommer til Byen, og De vil blot have den Gædhed at sende Deres Tiener.

Arnefær. Jeg holder ikke saameget af Dagthve, Hr. Conferentsraad! at jeg skulde sde Penge paa at holde een; jeg skal tage mig den Frihed at komme selv.

Alleborg. Skal være mig en Fornøjelse. Putter midlertid i Hast Hillbeks Sæddel iommen.

Femte Scene.

Nicolay, siden Hillbek, de forrige.

Nicolay. Hr. Advocat Hillbek vil have den Være = = =

Alleborg. Hiertelig velkommen! det forstaaer sig; før ham ned i Gaugen; vi skal strax = = =

Nicolay. Han er alt paa Trappen. Nicolay aabner de to Døre ud til det andet Værelse.

Alleborg gaaer med aabne Arme Hillbek imøde i det andet Værelse. Ah, bon jour, bon jour, fiære Hr. Advocat! nu! saa tidlig havde jeg ikke ventet Dem.

Hill:

Gillbeek tager midlertid sin Doerkiole af. Morgenfrund, Hr. Conferentsraad! har Guld i Mund; opad Dagen, frygtede jeg her kunde være negen, og derfor gav jeg mig den Frihed at skrive Dem, jeg vilde see at komme brav tidlig.

Alleborg. Ah! det er sandt; jeg staaer, og tænker paa, hvad der stod i min Billet, og husker ikke paa Deres. Jeg sendte min Karl ind til Dem i Merges med det andet, og saa skrev jeg Dem tillige, hvis De ikke havde bedre Partie, om De ikke vilde giøre mig den Fornøjelse at tage Deres Cuppe her.

Gillbeek. Takker mangfoldig, Hr. Conferentsraad! De seer ellers, jeg er Mand for at bede mig selv.

Alleborg. Desbedre! saa maae De ogsaa tage til Takke, som Leiligheden falder.

Gillbeek. Uden Complimenter, Hr. Conferentsraad! ligesom jeg. Da De ikke efter Løfte kom til mig i Gaar Formiddags, søgte jeg Dem i Gaar Middags hos Engelskmanden, hvor jeg vidste, De spiste; men De var nys gaaet.

Alleborg. Ja! jeg var der bare eet Øieblik, at træffe en god Ven.

Gill-

Hillbek. Jeg syntes, Opvarteren sagde, De havde spist der. De træde ind, Nicolay lukker Derres ne efter dem, og gaaer. Ah! god Dag, Arnefiær! havde jeg vidst, du vilde herud, kunde jeg taget dig paa.

Arnefiær. Tak! Du veed nok, jeg gaaer helst. — Saa glemmer De mig ikke, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Vil De forlade os, Hr. Arnefiær?

Arnefiær. Jeg er bange for at være til Uleilighed, Hr. Conferentsraad! det er ikke ved enhver Samtale, man støtter om Bidner.

Gaaer.

Siette Scene.

Alleborg. Hillbek.

Alleborg. De og Hr. Arnefiær kende hinanden, seer jeg.

Hillbek. Vi ere gamle Skolekammerater, Hr. Conferentsraad! og de eeneste, der bestandig have holdt sammen.

Alleborg. Det er ret en brav Karl; det er kun Skade, han ikke er inde i noget.

Gillbek. Jeg synes tilforladelig, han er inde i nok; informerer fra den lyse Morgen, og til den mørke Nat, og tiener sine tusend Daler om Aaret, eller vel det. Men for at komme til vort Apropos igien, som han siger, Holberg; De sagde, De havde sendt Deres Karl ind til mig.

Alleborg. Ja! De maae vist have mødt ham; førte De Kongevejen?

Gillbek. Ja! og jeg mødte ingen af Deres Folk; men der stod en sadlet Hest uden for Kroen her midtvejs, kanske han har været derinde?

Alleborg. Ja! det har han vist; for det er en slem Skik, han har, den Jochum, at han aldrig kan ride nogen Kroe forbi. De kan ellers aldrig troe, hvad det er for en excellent Karl.

Gillbek. Da er De tilforladelig lykkelig; for det er ikke let at faae gode Tjenestefolk nu omstunder.

Alleborg. O jo, Moncher! naar man besaler dem godt og præcis, saa = = =

Gillbek. O ja! det er ellers snorrigt; der var een af Deres Piger hos mig forleden, og vilde spørge mig, hvad hun skulde gjøre; hun kunde ikke faae sin Løn, sagde hun; men jeg vilde ikke have med det at bestille for Deres og for Deres Søsters Skyld.

Alleborg. Ah ja! det har vist været Grethe; ja! seer De, hun er saa overmaade slem til at slaae i Stykker; og for at vænne hende af med det, faldt vi paa, at bilde hende ind, vi vilde trække af hendes Løn, for hvad Skade hun gjorde; og saa har jeg nok hørt, hun vilde klage = = =

Gillbek. Ja saa! men den Karl, De snakfede om, Hr. Conferentsraad! havde han da de 800 Daler med?

Alleborg. Det forstaaer sig! Berelobligationen er jo forlænge siden udløbet; og jeg har lovet Dem Penge i Terminen; og eet Ord eet Ord, een Mand een Mand!

Gillbek. Ja! det er endelig sidste Løbedag i Dag; og naar det er betalt til den, er derpaa intet at sige; men, naar nu Karlen ikke træffer mig hjemme?

Alleborg. . . I saa Fald har han sin Ordre, og kommer sporenstregs tilbage.

Hillbek. Saa jeg saaer Pengene, inden jeg tager herfra i Aften?

Alleborg. Det forstaaer sig! Seer De, Kloffen fem tog Karlen herfra i Morges; lad ham nu ogsaa have bedet lidt længe, underveis, saa kunde han dog altid være i Kiøbenhavn, inden Porten blev luft; og naar han saa rider dervfra mellem Høymæsse og Aftensang, — ney! lad mig see! to, tre, fire! nei! inden Kloffen fire kan han ikke være her igien.

Hillbek. Ja! det er endda god Tid, naar jeg kun kan lide paa det.

Alleborg. Jo! Jochum er en brav ordentlig præcis Karl.

Hillbek. Men De narrer mig dog ikke, Hr. Conferentsraad! for i saa Fald, bliver jeg, ved Gud, ikke at spøge med!

Alleborg. Men, hvor kan De falde paa det?

Hillbek. Brændt Barn, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nei! seer De, jeg havde ventet Pengene i Byen i Gaar; men, som jeg tog ind, var de blevne sendte mig herud med en Expres; og derfor sendte jeg Gschum afsted med dem i Morgen, saa tidlig, han kunde.

Gillbek. Da er det mig tilforladelig fiært; for, rigtig nok, havde jeg aftalt med min Principal, at hvis De ingen Penge kunde skaffe, fik han at nøyes med, at de blev kvartaliter indeholdt af Desres Gage = = =

Alleborg. O ja! hvis De vil det = = =

Gillbek. Nei! ellers Tak, Hr. Conferentsraad! saa kiender De ikke en Procurator ret! han er altid en stor Giæf efter den reede Skilling.

Alleborg. Apropos, Hr. Advocat! ved den ny Commission, De veed, skulde vi have en Consulent; kunde De ikke have Lyst til det? det bliver en magelig Post; og en 3 til 400 Daler falder der dog altid af om Aaret.

Gillbek. De skal have Tak, Hr. Conferentsraad! skal Commissionen endelig have en lønnet Consulent, og ingen er nærmere til det; ja, saa er en 3 til 400 Daler ikke at forsmaae. Men blev der — som De paa en vis Maade lod mig forstaae — ikke noget at bestille, saa = =

Alle-

Alleborg. Nu ja! noget vildet der alletider falde for; og = = =

Hillbek. Forlad mig, jeg taler reent ud. Er der ikke saa meget at giøre, at det er nødvendigt, at lønne en Consulent, saa er det et reent Statsstyverie, baade af den, der skaber Posten, og den, der tager mod den; og det vil jeg hverken have Lod eller Deel i. Jeg beklager den, der maae lade sig hielppe paa den Maade; jeg, Gud skee Lov! hverken behøver, eller forlanger det.

Alleborg. Ih! De er jo ret en Cato, en Phocion, en Aristides, Moncher?

Hillbek. Jeg haaber at være en ærlig Mand, Hr. Conferentsraad! og det skulde giøre mig endt, om de var saa siældne i Danmark, at man maatte gaae til Grækenland eller Rom, at finde een at kalde dem op efter.

Alleborg. Bravo, Hr. Advocat! men befaler De nu ikke at komme ned med, og faae lidt Froekost?

Hillbek. De skal have Tak, Hr. Conferentsraad! der er dog vel ingen Fremmede?

Alleborg. Nei! til Middag kommer Major Torbenson, som De formodentlig kiender.

Hill-

Gillbek. Ikke uden af Navn; det er jo den rige Ostindianer, der gjorde det store Coup paa sin Salpeter?

Alleborg. Ja vist! han har paa en Tid begyndt at frequentere mit Huus. Entre nous — troer jeg nok, der bliver et Par af ham og min Niece.

Gillbek. Det skulde tilførladelig gjøre mig ondt for Arnefiær.

Alleborg. Ah hak! Arnefiær er en ganske brav Karl; men det er dog ikke noget Partie.

Gillbek. Hvorfor ikke? da det baade er en brav Karl, og en duelig Karl, der kan forsørge hende.

Alleborg. Ja! det er godt nok, Moncher! men det er dog ikke noget vist.

Gillbek. Jeg for min Part anseer Talenter og Kundskaber for det visseste i Verden; det er noget, der byder alle Revolutioner og Systemforandringer Trods; og den, der, som Arnefiær, kan informere i 4 levende Sprog, staar ikke saa let Fare for at blive sat af.

Alleborg. Ja! men om han nu freperde i det samme, og hun saa sad igjen med en heel Række fuld nøgne uforsørgede Unger?

Gill-

Hillbek. Det er 'der sørget for, Hr. Conferentsraad! Arnefiær har 800 Daler liggende hos mig, og venter kun paa det niende, for at sætte dem i Entecassen, saasnart Sophie giver ham Ja, og = = =

Alleborg. Ja! om han nu ogsaa har faaet dem laant et Sted, saa er jo dog det kun Prakte-
rie; de skal jo dog engang betales igien.

Hillbek. Forlad mig det, Hr. Conferents-
raad! han har selv samlet dem.

Alleborg. 8 til 900 Daler af at gaae om;
og sprogmesterere; ah bah! lad Dem aldrig bilde
det ind.

Hillbek. Jeg veed det med fuldeste Vis-
hed, Hr. Conferentsraad! og han har endda ikke
lagt sig saa daarligt et Boe til desuden; overalt,
maae jeg sige Dem, jeg kiender saa stræbsommere
og ordentligere unge Menneſker, end Arnefiær.

Alleborg. Ja! men det er dog saa under-
ligt, han er ikke noget.

Hillbek. De maae forlade mig, jeg har
lidt Prædilection for de Menneſker, der føde sig
selv. Fædrelandet har sandelig nok at føde alli-
gevel.

Alle-

Alleborg. Ja! men saa tiene de det ogsaa. vigtig.

Hillbek. Somme af dem; men der er ogsaa en anseelig Hob, Staten maae føde, for det de ikke due til at føde sig selv; og der er da, vel ogsaa de, der ikke tiene Fædrelandet saa galt; uagtet de ikke oppebære en Skilling af dets Casse; og blandt dem torde Arnetiær være. Overalt, Hr. Conferentsraad! føder jo Fædrelandet os alle; ligemeget, enten det skeer middelbar giennem Regjeringens Haand, eller umiddelbar giennem vore Medborgeres. Sagen er kun, at vi fortiene vor Føde, og hverken tigge, eller stiale den.

Alleborg. Men De maae dog tilstaae mig, at Arnetiær ikke er noget Partie mod Torbenson.

Hillbek. Det veed jeg ikke, Hr. Conferentsraad! efter det, jeg kiender til Deres Niece, troer jeg ikke, hun vil taxere et Partie efter Brudgommens Formue; overalt holder hun nok ikke saa lidt af Arnetiær.

Alleborg. Børnestreger, Moncher! de har leget Kixrester, som Børn; og hun har ikke ret traad sine Børnestoe endnu.

Gillbek. Da maae jeg tilstaae Dem, at jeg kiender meget saa unge Fruentimmer, der har mere Character og bedre Character, end Deres Niece; og Arnefiær, der sikkerlig intet Varn er, veed jeg, elsker hende ubeskrivelig.

Alleborg. O ja! som alle unge Mennesker, Moncher!

Gillbek. Nei, Hr. Conferentsraad! som meget saa unge Mennesker, som der vel overalt er, og stedse har været meget saa Mennesker, der nogensinde har elsket; og var det da ikke Synd, af Gjordomme at gjøre de to Mennesker ulykkelige?

Alleborg. Ulykkelige! fordi de ikke faas hinanden? og, hvem faaer da sin første Inclination? entre nous! hvor mange Gange har vedhaade De og jeg været forliebte, inden vi fik os en Kone?

Gillbek. Jeg aldrig, Hr. Conferentsraad! jeg tilstaaer, det er en stor og en sielden Lykke, saaledes at faae sin første Inclination; men var ogsaa det ikke skeet, hun skulde dog blevet den sidste.

Alleborg. Ah, skam Dem! efter 5 Aars Ægteskab endnu at være forliebt i Deres Kone!

Gill-

Hillbek. Jeg vilde skamme mig, Hr. Conferentsraad! dersom jeg ikke efter 5 Gange 5 Aar var det endnu mere, end jeg er nu.

Alleborg. Men, hvor kan man paa den anden Side af de 30 endnu være saa romaneff?

Hillbek. Min Lykke er ingen Roman, Hr. Conferentsraad! det er tilforladelig den sandeste Historie, jeg kiender; og derfor gjør det mig ondt, naar man modvillig vil hindre andre at blive ligesaa lykkelige, som jeg.

Alleborg. Nu, Hr. Hillbek! jeg har saa ofte beklaget, jeg aldrig har havt Leilighed at høre Dem plaidere; nu har jeg da faaet det Ønske opfyldt. Det er tilforladelig Umagen værdt, at sige Dem imod, blot for at faae Dem til at forsvare Deres Sag.

Hillbek. Naar den interesserer mig saa meget, og saa nær, som denne.

Alleborg. Men lad os imidlertid over det ikke glemme Froekosten. Kom, Moncher! kom!

Ende paa anden Aet.

T r e d i e A c t.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en Hauge; i Fonden Allesborgs Huus med en Dør i Midten).

Sophie og Arnefær møde hinanden, han fra Huset, hun fra Haugen.

Sophie. Hvor bliver De af, Arnefær? Jeg har sagt om Dem saa smaaelig, som, naar vi i gamle Dage kappedes, hvem der først kunde finde en Marzviol til Moder.

Arnefær. Jeg traf paa en Pakke Moniteurer derinde, og dem = = =

Sophie. Jo vist! De pleyer ogsaa at være saa gridse paa Aviser. Arnefær vil gaae. Nu, hvorfor faaer De nu med eet saa travelt? Bliver De bange, Spegegaasen og den engelske Ost skal blive feld?

Arnefær. Men De sagde jo, de havde søgt efter mig.

Sophie. Ja! jeg taler, ligesom Kongerne, jeg; naar jeg siger, vi, meener jeg min egen allerhøieste lille Person. Vi har jo ikke snakket
et

et fornuftigt Ord sammen i Dag; det var jo alt det, De sagde mig god Dag for? nu veed jeg dog, De kan snakke med mig; nu har jeg min Straaehat paa.

Arnefiær. Sophie!

Sophie. Arnefiær! Skal jeg sige Dem, hvorfor De er gaaet af Bøynen for mig i Dag?

Arnefiær. Det er dog ellers ikke min Maade, Sophie!

Sophie. Desmere maatte det falde mig i Øynene i Dag. Om det saa er min Onkel, som just ellers ikke er Deres kæreste Selskab, saa har De jo havt et langt Teteatete med ham; og da Hillbet saa drev Dem fra ham, begraver De Dem i Moniteuren.

Arnefiær. Jeg havde virkelig at tale med Deres Onkel, Sophie!

Sophie. Havde De ogsaa virkelig at læse i Moniteuren, Arnefiær! Nei, Herren sølte, han havde ikke ført sig artig op imod mig for, og derfor gif han af Bøynen, for det han havde en ond Samvittighed. Jo! jeg kender ham godt, jeg.

Arnefær. Det er det, jeg saa inderlig
ønsker, Sophie!

Sophie. Saa De er saa-vis paa, De
vinder ved at være fiendt?

Arnefær. Hos Sophie, har det i det
mindste ikke ladet til, jeg har tabt ved det endnu;
men hun kunde tabe meget ved, ikke at kiende mig.

Sophie. O! det staar jeg ikke saa let
fare for. Det er Synd at sige, Herren lægger
Dølgemaal paa, hvad han meener, eller hvad han
er. Som — skal jeg sige Dem, hvad De skædede
i Morges?

Arnefær. Det kan De neppe, gode Pige!

Sophie. Nu! endelig har jeg da faaet den
Titel igien. I Dag har jeg maattet tiene mig op
neden fra. Først hedde jeg Jfr. Velsted; saa
blev jeg da en Tid lang til Sophie; nu er jeg
endelig avanceret til gode Pige; og jeg haaber
nok endnu, at blive til Færrer Pige, inden vi
filles ad.

Arnefær. Hvert af disse Navne er Des
res, gode Sophie! og mellem dem finder ingen
Rangforordning Sted.

Sophie. Ikke? ja bild mig det ind; jo! paa Jfr. Velsted, og paa fiære Pige, der er en Forskiel, som paa min gamle grove Vadmels Reisesrakke, og min ny blaa Tastes Rirole. Men lad os ikke komme fra, hvad vi snakkede om; saa jeg ikke skulde kunde sig Dem, hvad De fattedes i Dag?

Arnefiær. Det kan De vist ikke.

Sophie. O! sig ikke det. Enhver Pige, der er virkelig elsket, skal kunde høre en Emule, har man sagt mig. Nu vil jeg see, om jeg ikke skulde være saa stor en Her, at jeg kunde sige skulte Ting; slaae mine sorte Runster ikke an, er det Tegn til, at De ikke elsker mig, Arnefiær!

Arnefiær. Sophie!

Sophie. Avancerer jeg nu ned ad igjen? Sa, om jeg saa skulde blive nok engang degraderet til Jfr. Velsted, skal De tilforladelig gaae den sorte Skole igiennem. Hente Haand paa Hjertet, vandre til mig, og see mig stivt i Øynene.

Arnefiær. Men gode, fiære Pige! hvad skal = = =

Sophie. Ha ha! før vilde han kysse mig fra det, nu vil han kysse mig fra det; ja, men
der

der hjælper ingen af Delene; De skal holde Trop; altsaa — højre Haand paa Hjertet, venstre til mig! nu! skynd Dem noget! har De nu saa mange Betænkkeligheder, ved at give mig venstre Haand; hvordan vil det da engang gaae med den højre?

Arnefiær. De er overgiven i Dag, Sophie!

Sophie. Da er det noget nær galt; for, ved Troldem og Besværgelse, har jeg altid hørt, man skulde være saa alvorlig og høytidelig, som en ung Candidat den Dag, han er blevet studset til Præst. Jeg kommer da vel altsaa til, at tage min Troldmine paa. See nu stivt paa mig, Arnefiær! uden at slaae Øynene ned, om De kan; derom gielder det. M, A, J, O, R, T, O, R, S, O, N, S, O, N; Major Torb = = = sagde jeg ikke nok, De ikke kunde høre det Navn, uden at slaae Deres Øyne ned.

Arnefiær. De bedrager Dem, Sophie!

Sophie. Vil De endnu ikke bekiende? Nu da, fort og gædt. De hørte, Torbenson kom her til Middag; De saae den ny Hat; De troede, den var kommen paa den rige Ostindianer til Fre, og = = =

Arnefær. Nei! ved Gud ikke, Sophie! jeg havde, jeg gjorde Dem Uret; men jeg fornærmede ikke Dem, jeg fornædrede ikke mig, saa dybt, at jeg skulde være jaloux.

Sophie. Saa Herren fornædrede sig ved at være jaloux over mig? - skatter De da Dem saa høyt, eller mig saa ringe, om jeg tør spørge?

Arnefær. Jeg troede, De sagde, De kiendte mig, Sophie!

Sophie. Nu ja! jeg synes ogsaa, jeg bærer mig temmelig bekiendt ad med Dem.

Arnefær. Og veed Sophie da ikke ogsaa, jeg kiender hende? Nei! jeg vil sige til Dem, som jeg sagde til Deres Moder; at vilde gjøre Lykke hos et Menneske, der ikke interesserede hende, det kan Sophie, det kan Mine Betseds Datter; det kan den Pige, jeg elsker, umuelig; og at han skulde interessere hende = = =

Sophie. Er det ligesaa umueligt? Torben-son er tilforladelig en rask Mand, og en vakker Mand, og en brav Mand, og en riig Mand; der er hundrede og hundrede Hænder om ham; hvorfor skulde jeg da være den eeneste, den Erobring ikke interesserede?

Arnefær. Hvorfor, Sophie?

Sophie. Nu trer jeg tilforladelig, Deres
lingrenten spørger Dommeren til? — Det er Dem,
der skal sige mig, hvorfor, Arnefær? —

Arnefær. Om ogsaa een Grund ikke var,
som jeg ikke siger, og ikke behøver at sige, vilde
dog det, der især frister alle de hundrede Hænder,
hans Midler, ingen Tilskuffelse have for min So-
phie. Det er Moders Datter; hvad kunde det
nytte hende at blive riig? hvorlænge varte det,
inden hun var fattig igjen, saafremt ikke alle Jor-
dens fattige bleve rige paa samme Tid, som hun?

Sophie med blid Bevægelse. Arnefær!
vil De gjøre mig stolt?

Arnefær. Overalt! naar Sophie veyer
Mennesker, kaster hun af Vægtstaaen alt, hvad
ikke er dem selv = = =

Sophie. Ja! men Torbenson selv veyer
heller ikke saa lidt paa min Vægtstaa.

Arnefær. Det troer jeg; efter alt, hvad
jeg hører, hvad min første Dommerinde, Deres
Moder, siger om ham, er jeg overbevist, at naar
en stadig og upartisk Haand veyede os, maatte
han langt overveye mig; men De kan ikke holde
Staaen lige, Sophie?

So

Sophie. O! siig ikke det; jeg øver mig daglig.

Arnefiær. O! gid De kunde, Sophie! gid De kunde! det er mit ivrigste inderligste Ønske; at besidde Dem; men ved Gud, Sophie! det er kun mit Hjertes andet Ønske; at see Dem lykkelig, er mit første; og det er det, jeg saa usigelig frygter, det, der gjør mig saa mangen søvnløs Nat, saa 'mangen ængstelig Dag, at De ikke med mig skulde blive saa lykkelig, som De kunde, og burde være, og maaskee var bleven med en anden; og at jeg da maatte bebreide mig, at Kierlighed til mig havde gjort Dem blind for den, der kunde have gjort, hvad jeg ikke var i Stand til.

Sophie. Vær roelig derfor, Arnefiær! kun med Dem vil, kun med Dem kan jeg blive lykkelig. De eller = = =

Arnefiær falder hende i Ordet, og neddrager den løftede Haand. Hold inde, Sophie! ved Gud! jeg modtager intet ubesindigt eller overilet Løfte af Dem.

Sophie. Ubesindigt! overilet! jeg er Mine Velsteds Datter, Arnefiær! jeg spørger ikke med Løfter. Modtag det, eller modtag det ikke; det

er givet, og skal aldrig blive brudt. Derfor søgte jeg Dem; jeg kom hid med velberaad *Hu = = =*

Arnefiær. O, Sophie! hvorfor vil De ikke høre, ikke forstaae mig? at see Dem lykkelig, sagde jeg, var mit Hjertes første Ønske; o, men nei! jeg har eet endnu inderligere, endnu indstændigere; at gjøre Dem lykkelig! det, det er Indbegrebet af alle mine Ønsker, det er for mig Summen af al tænkelig jordisk Lyksalighed, og var mig denne Lykke bestemt *= = =*

Sophie. Det er den, Arnefiær! det kan *= = =*

Arnefiær. O, Sophie! at jeg torde, at jeg kunde haabe det! just derfor, vilde jeg, Deres Balm skulde være fuldkommen frit, at intet Haand maatte hilde Dem, før De ved Alteret gav mig Deres Haand; og, Sophie! og om De saa kun stod eet Skridt fra Alterets Fod, og der kom en værdigere, en, med hvem De kunde blive lykkeligere — Ved Gud! Sophie! — De veed, jeg sværger ikke gierne — ved Gud! jeg vilde træde til Eide, for at give ham Plads. Kan jeg da tilstæde, De for Tiden selv lægger Dem i Lænker; jeg, som ønskede, at ikke blot Deres Haand og Deres Ord, men ogsaa Deres Øye og Deres Hjerte lige

lige til det Øyeblik, maatte være frie; jeg, som
saa ofte, og saa alvorlig bebreider mig, jeg har
været frag nok til, ikke at dølge Dem min Kier-
lighed, uagtet jeg veed, hvor let det unge Hjerte
i Deres Alder bestikkes, og troer at elske, fordi det
elstes; og, Sophie! og ved det Balg, hvorpaa De-
res Lyksalighed beroer, vilde jeg saa nødig, der
skulde finde mindste Selvbedrag Sted.

Sophie. De har Ret, Arnefæder! at De
intet Løfte vil have af den Pige, der kiender, og
elster Dem; De føler, De behøver det ikke!

Arnefæder. Hvo vil nu gjøre den anden
stolt, Sophie?

Sophie. Det vil De med det Spørgs-
maal. — Ah! der er Oncle.

Anden Scene.

Alleborg, de forrige.

Alleborg. Ah ha! hvor to yndes, De vel
yndes; min Søster var bange, De glømte Froe-
kosten, Hr. Arnefæder!

Sophie. Jeg har opholdt ham, Oncle!
vi havde noget at snakke sammen.

Alleborg. Ah! jeg beder om Forladelse;
jeg har ganske forstyrret = = =

Sophie. Aldeles ikke, Uncle! vi vare færdige; kom, Arnefiær!

Arnefiær. Hr. Conferentsraaden har vel ikke noget at befale?

Alleborg. Jeg, Moncher! hvad da?

Arnefiær. Jeg mente, om De havde talt med Hillbet om = = =

Alleborg. Ah saa! ja den Sag skal nok finde sig. Sophie venter.

Sophie. Nei! har Arnefiær og Uncle noget at snakke sammen, saa = = =

Alleborg. Nei! nei! det haster ikke, og han snakker dog altid heller med dig. Gaae! gaae!

Arnefiær. Men De glemmer mig dog ikke, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Non! non! sur ma parole; nei! gaae Sophie! nede i Lysthuset er Froekosten; jeg skal være der paa Pyeblikket.

De gaae.

Tredie Scene.

Alleborg, siden Lars, Nicolay og Tergen.

Alleborg. Glemme dig! nei! du mager nok, jeg glemmer dig ikke. Jeg veed Diævlen ikke, hvordan jeg skal komme ud af det med ham, og med Hillbek; naar han nu kommer efter, det er Løgn med Jochum, saa = = = Var bare Torben sen her først, og jeg saa kunde faae dem en Tour til Kilden i Eftermiddag, saa kunde jeg vel trække Tiden ud saalænge, at = = =

Lars. Dersom Hr. Conferentsraad vilde tillade, vilde vi gierne have den Ære at tale et Ord med ham.

Alleborg. Hvad godt, min fiære Lars! hvad vil det sige, I saadan reiser Ier en Masse?

Lars. Hvad befaler, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Jeg spørgér, hvor det kommer sig, I komme saaledes alle paa eengang?

Lars. Det kommer sig af det, vi vist alle har eet Ærende; og dersom Hr. Conferentsraaden ikke vilde tage det ilde op, saa vilde vi gierne bede om vor Løn.

Alleborg. Jer Løn? jer Løn? der er jo længe til Færedag?

Lars. Ja! vi er vist heller ikke saa uferkammede, at vi skulde forlange Løn for det Halvaar, vi nu er i; men see, Hr. Conferentsraaden husker da nok, at vi ingen fik sidste Halvaar, og ligesaa forrige Halvaar, og see nu = = =

Alleborg. Ja, nu kan I bide, til I kan faae dette Halvaar med, og saa tage det altsammen paa eengang.

Lars. Ja; men nu har vi bideet saa længe, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja! i Dag kan jeg ikke hjælpe jer; jeg har ingen Emaasædler.

Lars. Ja! lad os kun faae fat paa de store; det er vist de bedste, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Jo vist! I skulle nok kunne give mig igien paa en hundrede Dalersseddel?

Lars. Det vilde vi vist ikke heller, Hr. Conferentsraad! vi vilde nok beholde den altsammen.

Alleborg. Beholde den? endnu bedre.

Lars. Ja! naar Herren nu vil regne min Løn, og saa Nicolays Løn, og saa Grethes Løn, og saa Jochums Løn.

Alle:

Alleborg. Zochum har ikke noget at for-
dre; han har faaet sin Løn i Dag.

Nicolay. Har han det? ja, saa vil jeg —
faae mig en Ulykke — det var en høy Eed, jeg
svoer paa denne gode Helligdag — ogsaa have
min; for jeg holder mig ligesaa god, som den Ridel-
tring, i alle Maader; og for det han kan gaae, og
fisle, og sneedste, og sursvandse, og vende med
Eædler til Tøserne, og sælge dem op til Herren i
Tusmørke, og = = =

Alleborg. Er han uforskammet, min fiære
Nicolay! veed han vel, at naar jeg = = =

Lars. Men du er ogsaa saadan en grov
Stud alle Tider, Nicolay! jeg veed jo, Hr. Con-
ferentsraaden er ikke saa stem af sig; vi faae vist
nok, hvad vi skal have.

Alleborg. Nei! naar J tage det paa den
Fod, faae J ikke en Skilling; jeg lader mig ikke
krive Love for af mine Domestiker.

Lars. Ja! men det er der jo heller ingen,
der vil, fiære Hr. Conferentsraad! vi beder jo
bare i al Høflighed og Skikkelighed om = = =

Alleborg. Høflighed, Skikkelighed; kal-
der du det skikkeligt, som Monsieur Nicclay her
kommer.

Lars. Der kan du nu see, hvad vi har af din greve Mund, Nicolay! men jeg veed vist dog, Herren vil ikke lade os andre lide under det; det er vist Herren for god til.

Alleborg. Ja vist er jeg for god; derfor blive mine Folk saa insolente.

Nicolay. Derfor? nei, jeg skal sige Hr. Conferentsraaden, hvorfor det er; naar man ikke faaer, hvad man skal have = = =

Alleborg. Faaer J ikke i mit Huus, hvad J skal have, Karl?

Nicolay. Nei, jeg gjør ikke, Hr. Conferentsraad! for jeg har nu ingen. Den faaet i halvandet Aar.

Alleborg. Ja! da faaer du heller ingen i Dag; det har jeg svoret paa.

Lars. Nah nei! Herren har saa vist ikke svoret paa det.

Alleborg. Jo min Siæl har jeg svoret paa, J ingen Penge faae i Dag.

Lars. Nah! en lille min Siæl siger ikke saa meget, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Vil J Kiæltringer forlange, jeg skal blive meensvoren for eders Skyld?

Nic.

Nicolay. Ah! Herren har saa tit svoret paa, vi skulde faae vere Penge til den Tiid, og til den Tiid; og da har han ikke regnet det saa nøye med at blive meensvoren.

Alleborg. Uforfammede Rixtring! — der-
som jeg = = =

Lars. Men kan du da ikke holde din Mund, Nicolay! og snakke skikkelig med Hr. Conferentsraaden.

Alleborg. J faae ingen Penge i Dag; jeg har ingen Penge.

Lars. O jo, Hr. Conferentsraad! af de Penge, Jochum fik af.

Alleborg. Jeg er feed af det Overhæng; vil J nu gaae?

Lars. Saa det er da vist, vi ingen Penge faae i Dag?

Alleborg. Nei vist gjør J ikke.

Lars. Ja ja da! saa faae vi gaae; kom Nicolay. Alleborg faaer Lust. Nu gaae vi, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Hr. Conferentsraad! vi gaae.

Alleborg. Ja ja! gaae! gaae!

Lars.

Lars. Carasterne og Glassene ere skylte, og staae paa Bordet i den hvide Stue.

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Og Kniven, og Gasserne ligge steebne og rene i Dækketurven ved Siden af Saltetpressen.

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Og Dækketøyet ligger i Pressen; men De skal da vel have reent i Dag, siden der er Fremmede.

Alleborg. Men, hvad vil du sige med at fortælle mig alt det?

Lars. Ja, det er bare, for De kan vide, at alting er i sin Orden, til de skal dække Bordet.

Alleborg. Men, det er jo dig selv, der skal dække det.

Lars. Nei! det tvivler jeg vist paa, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Hvad vil det sige? er du fra din Forstand?

Lars. Nei jeg er vist ikke; men jeg er nok ikke her til den Tid.

Alleborg. Hvor skulde du da være henne?

Lars.

Lars. Nei! jeg er saa vist bange, ingen af os er her til den Tid; saa Hr. Conferentsraaden kommer saa vist nok til at lade Jesum varte op ved Bordet.

Alleborg. Da veed jeg dog, I ikke vil løbe af eders Tieneste i Altid?

Lars. Nei vi vil saa vist ikke, Hr. Conferentsraad! for det, veed vi da nok, vi ikke maae; men vi ville bare gaae et lille Øjeblik hen til Birkedommeren, og forhøre os hos ham, hvor længe vi har nødig at tiene uden Løn.

Alleborg. Hvad! I vil = = =

Lars. Og nu veed Hr. Conferentsraaden selv, at der er en stiv halv Miil hen, og en halv Miil tilbage; og saa var vi bange, vi ikke skulde være her igien til rette Tid.

Alleborg. Saa I tænke at sætte mig Stolen for Derren paa den Maade? og han, Monsieur Jørgen! vil han ogsaa hen, og flage over sin Løn?

Jørgen. Nei! det bevare mig Gud fra, Hr. Conferentsraad! for den har Madamen ærlig, og redelig betalt mig hver Skilling i rette Tid; og det var Synd at sige andet; men da hun nu har sagt mig op i Dag, saa husker Hr. Conferentsraaden

raaden da nok, at han i Winter tog vore Kortpenge, og saa vilde jeg gierne hen, og spørge Virkedommeren, hvem jeg skal holde mig til om min Part, siden jeg da ikke saa egentlig er i Hr. Conferentsraadens Brød = = =

Alleborg. Det forstaaer sig, dem skal du have af mig; saasnart jeg kommer til Kiøbenhavn, skal jeg see efter; jeg har tegnet det op, og saa skal det blive afgjort.

Lars. Ja! see, det har da Hr. Conferentsraaden ikke nødig; for see, her har vi det ogsaa paa en Emule Sæddel, isald saa var, at Conferentsraaden vilde = = =

Alleborg. Jo! nu bilder du dig nok ind, jeg skalde betale eder efter den Lap? Nei! vi skal tilførladelig conferere først, om det stemmer med min Optegning.

Nicolay. O! det behøver Hr. Conferentsraaden aldrig; det er ikke Gochum, han har at giere med

Lars. Er du nu der igien, Nicolay? Ja ja, Hr. Conferentsraad! saa kan det da bide med Kortpengene til Overmorgen, at vi komme ind; men vor Ven skal vi bede om strax, ellers veed vi, hvor Virkedommeren boer.

Alle

Alleborg. Her nu, min fiære Lars! jeg
veed, du er en god Karl = = =

Lars. Alt det hjælper ikke, Hr. Conferents-
raad! vi gaae ligesuldt; og saa skulde jeg bede, om
ikke Madamen eller Jonfruuen vilde see lidt til
Maden; for Grethe gaaer nok med os, troer jeg.

Alleborg. Her! veed I hvad! giv nu bare
Tiid, til jeg kommer ind til Byen Overmorgen;
saa skal I paa min Værelse faae hver Skilling, I har
tilgode.

Lars. Harer og Gaar, er ikke eens at drive
i Gaard, Hr. Conferentsraad! det bliver nok bedst,
at vi gaae til Birkedommeren.

Nicolay. Vi kiende nok Herrens Værelse,
og Herrens Overmorgen; det har han sagt saa tidt;
og naar saa den Overmorgen kom, var vi endda
lige nær, og nu er jeg, faae mig en Ulykke, feed
af, at være Herrens Nar.

Fjerde Scene.

Mad. Velsted, de forrige.

Mad. Velsted. Det var dog Torbensons
Diable, vi saae paa Landevejen før; nu drejer
han

han om ved Indførselen. — Men, hvad vil alle de Mennesker her?

Killeborg. O, kære Mine! du er nok saa god at snakke dem lidt tilrette, vil du? medens jeg gaaer ud, og tager mod Majoren. Gaaer.

Mad. Velfred. . Hvad er der da paa Færde, siden I komme saa mandstærke.

Lars. Det er ikke andet paa Færde, Madam! end at vi vil have vor Løn, vi have tilgode; og, naar vi ikke kan faae den, vil vi lige paa staaende Fod gaae til Birkedommeren, og spørge, om han ikke kan hjælpe os til vore Penge?

Mad. Velfred. Og det nu strax? da I veed, man ikke kan undvære eder ved Opvartningen?

Lars. Ja, vi kan heller ikke undvære vore Penge; det kan gaae lige op.

Mad. Velfred. Han maae ikke være uartig, min kære Lars! hvormeget har han tilgode? tager sin Tegnebog.

Lars. Ja! see der er nu først et heelt Lars Løn, det er nu 24 Rigsdaler, og saa er der = = =

Nicolas. Da veed jeg, du er ikke saadan en Kiæltring, at du vil tage din Løn af Madamen?

Mad.

Mad. Velsted. Hvorfor ikke ligesaavel af mig, som af min Broder?

Nicolas. Nei, Madam! det var Synd; vi see saa nok, hvordan det gaaer til her i Huset; og Gud veed, Madamen kan nok blive af med sit alligevel; og af hende tager jeg, faae mig en Ulykke, ikke saa meget, som een Skilling, om jeg saa aldrig skulde faae noget; og tager Lars saa meget af Madamen, som saa, skal han være en Kixltring for mig, alle de Dage, han lever.

Mad. Velsted til Jørgen, for at dolge, hun er rørt. Har han ogsaa Løn hos min Broder at fordre, min fære Jochum?

Jørgen. Madamen maae ikke blive vreed; men det er mænd ikke mit Paasund; men det var Lars, som var blevet gal i Hovedet over det, Jochum havde faaet sin Løn, og vi andre intet, og saa satte han i os, at vi skulde sætte Herren Stolen for Døren i Dag, da der var fremmede; og nu veed Madamen nok, at det var saadan afgjort med Kortpengene.

Mad. Velsted. Hvad han skal have, skal han have hos mig; hvorm meget er de Kortpenge?

Jørgen. Nei! da måatte jeg være et Ekarn; nei! min Løn tager jeg af Madamen, for den skal jeg da have; og Gud veed, det saldt mig tidt suurt nok; for jeg vidste, Madamen havde ikke tilovers, og saae, hvor knap hun tog det for sig selv. Men mine Kortpenge har Hr. Conferencesraaden taget; og de komme ikke Madamen ved; og om hun saa vilde give mig hver Skilling paa eet Bret tre Gange, saa var jeg værd, man skulde spette mig i mine Øyne, hvis jeg = = =

Lars. O nei! hør til det Hævelehed! tag du, hvad du kan saae, saa gjør jeg.

Nicolay. Gjør du det? saa skal du, saae mig en Ulykke, see Løyer, hvad jeg skal gjøre ved dig; og dersom du understaaer dig at tage een eneste Skilling af Madamen, og dersom du ikke venter op ved Bordet i Dag, som du pleyer, skal jeg, saae mig en Ulykke, opvarte dine Øren, det kan du troe.

Mad. Velsted. Nicolay! — meener han, jeg vil gjøre Lars den Ære, at være i hans Gield? der er hans 24 Daler, og nu kan han see sig om en anden Tjeneste; her bliver han ikke.

Lars.

Lars. Ja! men nu var det mine Kort-
penge.

Mad. Velfted. Han kan flye mig sin Op-
tegnings; og, saasnart jeg veed, den er rigtig, skal
han faae, hvad han skal have. I andre bier vel
et Par Dage, saa skal I faae eders Penge.

Nicolay. Saalænge, Madamen vil, naar
hun bare lover os, vi skal faae dem; men det siger
jeg med Forord, af hende tager jeg, faae mig en
Ulykke, aldrig en halv Skilling; det gior jeg ikke,
Madam! De gaae alle tre.

Madam Velfted i det, de gaae. Godt! godt!
min kiære Nicolay! skynd sig nu, og faae Wordet
dækket; der er lagt Dækketøj ud, og nu har vi
alle vore fremmede. — ene. O Gud! havde dog
min Broder den Glæde for alle de Penge, han
sjer ud, at eet eneste Menneske holdt ærlig af
ham!

Femte Scene.

Mad. Velfted. Torbenson. Alleborg.

Torbenson. God Morgen, Mad. Vel-
sted! god Morgen!

Mad. Velfted. God Morgen, Hr. Major! vi begyndte alt, at blive bange, vi ikke skulde have den Fornøjelse at see Dem i Dag, da det gif saa høyt op ad Dagen.

Torbenson. Saa min Siæl, Madam! jeg begyndte tilsidst, at blive bange for det selv; og havde jeg ikke givet mig saa god Tiid, var det nok ogsaa skeet; i det mindste havde jeg nok ikke været her endnu.

Mad. Velfted. De har dog ingen Malheur havt undervejs?

Torbenson. Ikke det mindste. Min Rudst fik bare en lille Kængstriid med nogle Kulsviere; og det er nogle Diævels Menneſker med deres Point d'Honneur; for, inden de skulde tillade nogen anden dødelig eet Pas for dem paa Landevejen, skulde de de før fiøre baade hans og deres Bogne i hundrede Stykker.

Mad. Velfted. Og, hvordan kom De da ud af det?

Torbenson. Ah, Madam! jeg har aldrig været meget paaholden paa den Slags Ære; jeg gav altsaa min Rudst Ordre at cedere; han, som har en honette Ambition, paaſtod i Begyndelsen,
at

at det umuelig skikkede sig for en Diabla, at eedere en Rad Pindevogne; men da jeg, før det han med Decence kunde drage sig ud af det, tilstod ham at bie i Kroen, til Kulsvierprocessionen havde naaet det fornødne Forspring, og ydermere — siden jeg veed, Ørtesløshed er Gændens Hovedpude — gav Bertinden Ordre at occupere ham, og min sorte Tiener med en god Froekøst og en Flaske Wiin, havde han gierne ajournert sin Reise, til der ikke var een Kulsvier mere i Verden, hvis jeg havde vildet.

Alleborg. Ja! de Kulsviere ere ret noget insolent Kram.

Torbenson. Høflige er de ikke; men havde De havt den Ulykke, at leve næsten 20 Aar blandt Slaver, som jeg, Hr. Conferentsraad! det mindste Glimt af Frihed, vilde være Dem fikse-kemment, om det ogsaa saae en Emule ud, som Insolence.

Mad. Velsted. Jeg veed ikke, om De befaler at trine ned i Lysthuset, og faae lidt Froekøst?

Torbenson. Froekøst! og jeg var næsten bange, De var haade færdig med Middagsmad og Kaffe. Jeg veed nok, at Middagen i Kjøbenhavn

har faaet et 4 a 5 Timers Udsættelse, og indfin-
der sig om Vinteren ikke, før Soel er gaaet ned;
men paa Landet, troede jeg dog, Morgén, Mid-
dag og Aften gif efter Solen.

Mad. Velsted. For Landsbyesolk, Hr. Ma-
jor! vi Kiøbenhavnere er Kiøbenhavnere paa Lan-
det, som i Byen.

Torbenson. Saa man gier Toilette, og
gaaer i Assemblée, og holder Club, og tager i Vi-
sit, og er stiv, og stram, og fornem, og feedsom-
melig herude, ligesom i Kiøbenhavn?

Mad. Velsted. Guldkommen, Hr. Major!
ja, hvem der er af de rette Kiøbenhavnere, gier
endogsaa dobbelt Toilette paa Landet, for at faae
Has paa den evindelige Tid.

Torbenson. Men, naar da Kiøbenhav-
nere skal have Kiøbenhavn, hvor de er, saa synes
jeg, det er underligt, de ikke blive, hvor de kan
have det fra første Haand.

Mad. Velsted. Det har jeg ogsaa syntes,
Hr. Major! men De veed nok, naar Kiøbenhav-
nere skal være i Deres Element, maae de ikke feede
sig for godt Kiøb.

Alleborg. Og, naar Masoeur Velsted skal være i sit Element, maae hun medisere over os og vor Levemaade. Det er dog s. Er. gandske naturligt, Hr. Major! at det vilde incommodere, at spise om Sommeren til gammeldags Tid, naar man hele Vinteren for sine Forretningers Skyld har været nød til = = =

Torbenson. Om Forladelse, Hr. Conferencesraad! taale Forretninger ikke Morgenlusten nu omstunder, siden man i vore Dage ikke gaaer til dem, før paa den Tid, man var halv færdig med dem i forrige Tider?

Alleborg. Morgenstunden har man til andre vigtige Ting, Hr. Major!

Torbenson. Com gaae for Forretningerne? ja, jeg har endelig nok mærket, at det man bliver lønnet for, er det, man gaaer sidst og nedigst til i vore Dage.

Mad. Velsted. Ellers intet Nyd i Kjøbenhavn, Hr. Major?

Torbenson. I det mindste intet, jeg fandt interessant nok til at fortælle Dem.

Alleborg. Bragde Posten ingen Ting med? jeg tog saa tidlig fra Byen, at = = =

Torbenson. Posten? jo, Nviser! men hvad der staaer i dem, har De nok enten læst, eller agter at læse; og det er Mad. Velsted vist for fornuftig til at bryde sig om; og hvad andre Løgne Posten har bragt med, eller faaer Skyld for, har jeg ikke betymret mig om; jeg har nok i Nvisernes.

Alleborg. Da er De dog ellers nok for at politicere?

Torbenson. O ja! ved det jeg ikke har lyst at lade min Mund groe til; men, dersom jeg altsaa i en stor Hungersnød havde maattet lave mig en Ragout paa mine Støvler, vilde De da ogsaa lade mig høre, Hr. Conferentsraad! jeg var ellers nok for at spise Støvler?

Mad. Velsted. De er slem i Dag, Hr. Major!

Torbenson. Nei, Madam Velsted! men det gaaer mig, som de Sysovere, eller som ham, der sov sig berømt i Grækenland, eller hvor det var; jeg har bortslumret en stor Deel af mit Liv i fremmede Lande; og da jeg nu endelig er vaagnet, og skal til at være hjemme igien, holder jeg ikke af alt det, der vil friste mig til at troe, jeg er ude endnu.

Alleborg. Men, Madhere! naar Hr. Majoren ingen Froekost befaler, saa er det nok Tid, at tænke paa Middagsmad, dersom vi ellers vil en Tour til Kilden i Estermiddag.

Torbenison. Til Kilden? Har De med Tilladelse Tørke her i Egnen, siden De vil lede mig en to tre Miil til Bands, naar jeg har spist?

Alleborg. Det er den første store Kildedag, Hr. Major! hele Verden tager til Kilden i Dag.

Torbenison. Desbedre, synes jeg, vi kan blive borte; man vil neppe savne os.

Alleborg. Ja! men naar der er saa mange Menneffer, er der saa moersomt.

Torbenison. O ja! for hvem, det moerer at trædes paa Tæerne, og løbes paa Albuerne.

Alleborg. Om aldrig andet, Hr. Major! saa kommer der mange smukke Piger, og dem gilder De dog nok seer.

Torbenison. O ja, Hr. Conferentsraad! men just, fordi jeg overmaade gierne seer smukke Piger, skal jeg frabede mig for mange af dem paa en Plet. Seer De, saa gaar det altid, som i de Dage, jeg selv valgte Couleuren til mine Kioler,

naar min Skrædder troede, at giøre det ret godt, ved at bringe mig tre, fire store Prøvefort at vække iblandt. Der var da gierne saa mange smukke Prøver, at jeg tilsidst ikke syntes om en eneste; og naar jeg saa endelig lod Balget falde paa een, havde jeg gierne den Lykke, Couleuren ikke var ægte.

Alleborg. Ja! saa kommer De til at tage til Takke med et Partie Whist i Eftermiddag?

Torbenson. Whist? spille Kiøbenhavnerne ogsaa Whist paa Landet?

Mad. Velsked. Ligesom i Kiøbenhavn, Hr. Major! kun med den Forskiel, at paa Landet begynde de, saasnart de staae op.

Alleborg. Men man maae dog amuse sine gode Venner med noget, Hr. Major!

Torbenson. Agter De da virkelig at være saa feedsommelige, at De i Forvejen veed, Korrene vil være bedre Selskab, end De?

Mad. Velsked. Men den eneste Gang, jeg var i Clubben, syntes jeg dog, jeg saae Dem spille Whist.

Torbenson. Oja, Madam! naar jeg dog skal see paa malede Damer og keedsommelige Knægter, seer jeg ligesaa gierne paa Klæder, Spar, Runder og Hierter, som paa andre; og teg jeg ikke meget Feil, Madam! havde De selv ønsket den Gang, De havde sat Dem til at spille noget af det, de kalde Whist paa en Assembléeaften.

Alleborg. Ja! men saa veed jeg virkelig ikke, hvad vi skal faae at amuserer Dem med.

Torbenson. Har De da i Einde at tage allesammen ud, og lade mig eens blive hjemme?

Mad. Velfted smilende. Nei, Hr. Major!

Torbenson. Saa var De aldrig bange for at amuserer mig; jeg fornøyer mig altid mellem mine gode Venner, at sige, naar de vil lade mig fornøye mig selv; rigtig nok kan jeg ikke altid sige det samme, naar andre tage sig paa at sørge for min Fornøelse.

Mad. Velfted. Men det er dog naturligt, Hr. Major! man er bange for, eens gode Venner ikke skal fornøye sig hos een.

Torbenson. Har De da nogen Tiid have Grund til den Frygt, Madam Velfted?

Mad.

Mad. Velsted. Hr. Major! Arnefiær, Sophie og Hillbek sees oppe i Haugen.

Torbenson. Her er Selskab, seer jeg.

Alleborg. Ah nei! den, der gaaer med min Niece, er Advocat Hillbek, og den anden er en Sprogmeister Arnefiær, der har gaaet i Skole hos min salig Svoger, og engang imellem besøger min Søster.

Mad. Velsted. Han er, saa at sige, min Pleyesøn, Hr. Major! han var i vort Huus al den Tid, han gik i Skole, og min salig Mand holdt af ham, som det kunde været vort eget Barn.

Torbenson. Ah! saa blive vi jo dog paa en vis Maade en familie! det glæder mig; for jeg maae tilstaae Dem, Fremmede, hvor jeg skal fornøye mig, er for mig, som en Skylregn, naar jeg skal brænde Fyrværkerie af.

Mad. Velsted. Det undrer mig af en Mand, der har levet saa mange Aar mellem Fremmede.

Torbenson. Det gjorde jeg, for at lære det, Mad. Velsted! Jeg havde engang i min Ungdom et Hiem her, og det var tilforladelig et godt Hiem; det mistede jeg; og da jeg saa mærkede, jeg
skulde

fulde til at være fremmed paa Jorden, sandt jeg det var bedre, at være det ethvert andet Eted, end i sit Fædreland; og saa gif jeg til Indien at lære Kunsten fra Grunden af.

Mad. Velsted. Lærte De den da?

Torbenson. O ja, Mad. Velsted! ligesom Bhisten og Polititen; jeg kan det nok; men det morer mig ikke.

Siette Scene.

De forrige, Hillbe, Sophie, Arnefiær.

Torbenson. God Morgen, Jfr. Velsted! befunden Dem vel, siden sidst? De veed kanske ikke, Mad. Velsted! at jeg havde Deres Datter til Borddame, den Dag, Clubben indviede sit Sommersted.

Mad. Velsted. Hun har sagt mig, hun havde den Fornøjelse = = =

Torbenson. Jeg veed ikke, om det var Fornøjelse for hende; men det var første Gang, jeg har fornøyet mig i Clubben.

Alleborg. Ja! der var ogsaa charmant den Aften, der var saa overmaade fuldt.

Tor:

Torbenson. Ja! og De kan viide, jeg fornøjede mig saa godt, at jeg ikke engang mærkede, der var suldt.

Mad. Velsted. Og jeg troede, De var en flittig Clubmand, Hr. Major!

Torbenson. Husk paa Støvlerne i Hungersnøden, Mad. Velsted! var der god sund Føde at faae, jeg greb min Eiæl ikke til den Kost.

Alleborg. Jeg veed ikke, om de to Herrer have den Fornøjelse at kiende hinanden; Major von Torbenson! Advocat Hillbek! — Præsenterer dem.

Hillbek. Jeg har den Ære, at kiende Hr. Majoren af Navn.

Torbenson. Neppe saa fordeelagtig, som jeg Dem; De har maaskee hørt om mig, at jeg var en temmelig riig; og jeg om Dem, at De var en overmaade brav Mand. Det glæder mig, at giere Deres Kiendskab.

Hillbek. Sligemaade, Hr. Major!

Alleborg. Hr. Advocaten er absolutment vor første Advocat i nærværende Øyeblik.

Hillbek. Nei! nu er De for god, Hr. Conferentsraad! det er meget meer, end jeg enten fortjener, eller forlanger; man skulde overalt snart troe,

troe, det var en Kunde, ikke en Ven, De vilde recommendere mig.

Mad. Velsted som mærker, Arnekiær staaer overseet tilbage. Og det er min Søn Arnekiær, Hr. Major!

Torbenson. Madam Velsted kunde ikke let med saa Ord giøre mig den Ære af Deres Kendskab interessantere.

Arnekiær. Eiden Mad. Velsted giør mig den Ære, at kalde sig min Moder, maae jeg bede Dem, ikke at glemme, Hr. Major! at lidt Partiskhed er selv de meest. oplyste Modres svage Side.

Torbenson. Den Svaghed, troer jeg ikke, Mad. Velsted staaer saa let Fare for, at fristes til. halo hen til Sophie.

Mad. Velsted. Vil du saa ikke gaae ned, og see, hvor nær de er, min Pige?

Alleborg. Man kan jo ringe paa een af Tjenerne.

Mad. Velsted. Nei! nei, Sophies Rapport vil i alle Maade blive paalideligere og fuldstændigere.

Alleborg. Men De har jo ikke engang set Dem om i min Stue, Hr. Major! Sophie gaar.

Tor:

Torbenson. Jeg har hidtil været ret godt her, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Da er der et ganske net lidet engelsk Anlæg nede, som De burde see, om det saa kun var for Navnets Skyld; det hedder Sophienlund.

Mad. Velsted. Ja! min Broder har for Eges Skyld kaldt det op efter min Datter, ved det hun imellem gaar, og pusler lidt ved det; der seer De ellers Manden, der egentlig er Mester for det.

Torbenson. Saa! De gjør mig nysgjerrig.

Arnefær. Det er kun Barneværk, Hr. Major!

Torbenson. Jeg seer gierne viffe Menneskers Barneværk; det giver somme Tider deres Hoved og Hierte et fordeelagtigere Vidnesbyrd, end andres møysømske Mandsdaad.

Mad. Velsted. Nu, Arnefær! saa vil Hr. Majoren deres Hænders Gierninger.

Arnefær og Torbenson gaae.

Syvende Scene.

Hillbek. Alleborg. Mad. Velfted.

Alleborg. Men ikke sandt, Machere! at Hr. Advocaten ingen Tak skal have, for det han ikke tog Fruen med?

Mad. Velfted. Nu er det ogsaa længe siden, jeg saa Deres Kone, Hillbek!

Hillbek. Apropos! jeg kommer til at huske paa, den saa kaldte franske Madam, De har re-commanderet min Kone, var just oppe hos os i Gaar, da jeg stod, og snakkede med min Kone om, jeg tog herud = = =

Alleborg falder ind. Ja! men De skulde have faaet Fruen til at tage med.

Hillbek. Hun er ikke meget for at komme omkring, Hr. Conferentstraad!

Mad. Velfted. Nu, Hillbek!

Hillbek. Saa bad Konen mig, underhaanden høre mig for; der havde været en Karl oppe hos hende i Gaar, og hilst hversra, og faaet en meget kostbar Hat, jeg troer, til en 12 = 14 Daler, og sagt, det var til Deres Datter.

Mad. Velfted. Ja! Sophie har rigtig nok
faaet en ny Hat.

Alleborg falder bestandig ind. Det er sandt!
hvor kommer det, hun ikke har den paa?

Mad. Velfted. Hun holdt mere af sin
Straahat i Dag, min Broder!

Hillbek. Nu, saa var det dog rigtigt; for
hun var ordentlig bange, ved det. De ellers aldrig
brugte, enten at tage saa dyr Pynt, eller paa Reg-
ning; og hun havde ikke tordet sagt Nei, ved det,
Karlen helst fra Dem.

Mad. Velfted. Fra mig? —

Alleborg. Ja, Mædhere! du maae ikke
blive vreed, at jeg brugde dit Navn; men du veed,
at det seer saa underligt ud, og giver saadan en
feedsommelig Enak, naar en Gargon kjober Gruen-
timmerpynt; og see — jeg havde ikke givet Kar-
len Penge med, siden jeg ikke vidste, hvad Hatten
kom til at koste; og han kom ikke igien, før jeg
var redet; og i Grunden sagde det da heller ikke
noget, for Konen havde choisert godt; og saasnart
jeg kommer til Byen, gaaer jeg ind, og gjør den
Ting af.

Hillbek. Ja! ellers faae De nok Regning-
gen ud een af Dagene.

Mad. Velfted. Saa! og, hvor stor var
det, De meente, den blev?

Hillbek. Ja! under en tolv, fiorten Daler
bliver den nok ikke.

Mad. Velfted. Her vil jeg sige Dem fem-
ten, kære Hillbek! saa er De nok saa god, at
bede Deres Kone, gjøre det af for mig.

Alleborg. Men, Machere! gjør mig dog
ikke den Skam, og betal de Surpriser, jeg gjør
din Datter.

Mad. Velfted. Du veed, jeg holder ikke
af saadanne Surpriser, min Broder! overalt kom-
mer jo Regningen til mig; og for det den ikke skal
komme i Utide, er det bedst, den bliver gjort af,
medens jeg endnu er ved Penge. Vær saa god,
kære Hillbek! Hillbek tager dem, og noterer i sin Regs-
nebog.

Alleborg. Gaja, Machere! som du da vil;
det kommer vi da endelig nok ud af. Afledes, medens
Hillbek tegner op.

Mad. Velfted. Det kan gaae paa den
gamle Regning, min Broder! men lad os nu slutte
den; Eiden er fuld.

Alleborg. Apropos! hvordan slap du ud af det med de grove Følk før?

Mad. Velfted. Lars betalte jeg, de andre maae du jo før jo heller see at skaffe deres Penge.

Alleborg. Men saa kunde Lars jo ogsaa biet?

Mad. Velfted. Han var uartig, og hvorvel det ikke egentlig angik mig, saa Pain his & Honneur, min Broder!

Ottende Scene.

De forrige Arneficier. Torbenson.

Mad. Velfted. Nu! hvorledes synes Hr. Majoren om det der nede?

Torbenson. Vakkert! virkelig vakkert! Hiertet har endnu mere styret Haanden, end Hovedet.

Mad. Velfted. Og den liden Udsigt fra Højen?

Arneficier. Den finder Hr. Majoren ikke Dansk nok.

Gillbek. Det er en ualmindelig Klage, Hr. Major!

Tor-

Torbenson. Har De n^ogentid reist, Hr. Advocat?

Hillbek. Nei! den Lykke har jeg ikke havt.

Mad. Velsted. De har havt nok seruden, Hillbek!

Hillbek. Jeg klager ikke, Mad. Velsted!

Torbenson. Ja! men havde De i 18 Aar reist, og i 18 Aar havt Hiemmesyge, som jeg; havde De følt, hvad det er, naar man, efter at have omvandret længe paa vildsfremmede utiendte Etæder, uventet træffer paa et Landskab, en Udsigt, der daarer os ved den allermindste Liighed med vort Fædrelands savnede Egne; saa vilde De ogsaa føle, at, naar man efter saadan en Landflygtighed omsider engang kommer hjem, vil man erindres af alt det, man seer, at man er endelig virkelig hjemme.

Hillbek. Det er ikke almindeligt, Hr. Major! at man faaer sit Fædreland tiærere ved at reise.

Torbenson. Eiden det desværre ikke er almindeligt, at man kiender noget til det, inden man reiser.

Mad. Velsted. Men siden De holder saa meget af vore Egne, Hr. Major! undrer jeg mig over, at De ikke har Dem et Landsted i en eller anden smuk Situation.

Torbenson. Ja seer De, Madam! Landet er mig et Slags Paradiis; og der, veed De nok, var det ikke godt, at Mennesket var ene. I Kiøbenhavn, i Sværmen kan man nok være Pebersvend; men for at leve glad paa Landet, maae man være gift, og vel gift.

Mad. Velsted. Saa burde De have Landsted, Hillbek!

Hillbek. Tak! jeg havde ogsaa inderlig Lyst til det, og min Lovise med; men jeg har desværre saa daglig i Byen at gjøre, at jeg i Grunden kom til at ligge paa Landevejene, istedet for paa Landet.

Niende Scene.

Sophie, de forrige.

Mad. Velsted som Sophie har hvidstet til.
Naar De nu behager.

Alleborg. On a servi, Messieurs! —
Hr. Major! visser dem hen til Sophie.

Mad

Majoren. Jeg er vel placert her. staaer hos
Mad. Velsked.

Alleborg. Men Masoeur Velsked lægger
for, Hr. Major!

Torbenison. Desbedre! den sidder jeg gier-
ne nær ved, saa er jeg saa vis paa, ikke at blive
glemmt.

Mad. Velsked. O! De skulde ikke blive
glemmt alligevel, Hr. Major!

Torbenison. Nei! jeg har da endelig al-
drig seet Dem glemme nogen. giver hende Armen.

Mad. Velsked. Denne Bei, Hr. Major!
om De behager. Gaaer med Torbenison.

Gillbek vil tage Alleborg til Side. De har vel
ikke mærket noget til Jochum siden, Hr. Confe-
rentsraad -

Alleborg. Nei! han kan ikke være her
endnu. byder Arnekiær comist sin Arm. Tør jeg offere-
re? — Vil De tage Sophie, Hr. Advokat?
Après nous! après nous! gaaer med Arnekiær.

Gillbek i det, han gaaer med Sophie. Jeg vilde
hiulpet Dem til en bedre Sidemand, Hfr. Velsked!

Sophie. Tak! jeg er ellers ret godt for-
nøjet med den, jeg fik.

Hillbek. Men bedre var dog bedre?

Sophie. Erfaren Mand er god at giæste,
Hillbek! hvordan lever Lovise?

Hillbek. Jeg vilde ønske, De levede saa
vel, som hun; saa hedde De nu Mad. Anekstær.

Sophie. Og jeg vil ønske, naar jeg kom-
mer til at hedde saa, jeg da maa leve saa godt,
og fortiene det saa vel, som Lovise Hillbek.

De. gaae.

Ende paa tredie Act.

F i e r d e A c t.

Første Scene.

Alleborg. Hillbek.

Hillbek. Nei, Hr. Conferentsraad! den Episen, som her gaaer i Evang, er værre, end en paalagt Poenitentse.

Alleborg. De maae tage til Takke, fiære Hr. Advocat! som Leiligheden falder paa Landet.

Hillbek. Var det et landligt Maaltid, Hr. Conferentsraad? nu saa bevare mig Gud fra de fiøbenhavnste.

Alleborg. Hvorfor det; Moncher?

Hillbek. Fordi jeg ikke har Lyst til, i fiorten Dage at see Middag og Aften et suurt Ansigt af Lovise; og saalænge vilde det vist vare, inden jeg fik Smag paa hendes Hverdagstøst igien.

Alleborg. Ah bah! det er vel ikke saa farligt?

Hillbek vil tage uhret op. Jeg troer, vi har sat over tre Timer til Vords.

Alleborg. Vist ikke! vist ikke!

Hillbeck. Jo! Kloffen er tilforladelig paa Elaget fem. Nu maae dog Gochum vel være kommet?

Alleborg. Ah nei, Moncher! jeg er ganske en peine for ham. De saae nok, der var en af Høfene, der kom, og hvidstede noget til mig ved Bordet; her er kommet en Wonde, og har fortalt, at Gochum er styrtet af Hesten, eller med Hesten, jeg veed ikke ret selv; men de skal have faaet ham ind paa en Udflyttergaard, en fem Fierdingvej herfra. Jeg sendte strax en Karl afsted at see, om han var saa vel, han kunde taale at tiøres, at de kunde tage Wondens Bogn, og saae ham hid paa; for han skal dog ikke have slaaet noget i Stykker.

Hillbeck. Være han ikke har slaaet Pengene i Stykker, Hr. Conferentsraad!

Alleborg leer. Ah ha ha! Bankofedler holder nok. De seer saa vist paa mig, Moncher! De tænker dog vel ikke = = =

Hillbeck. Jeg skiotter ikke om, at tænke noget, Hr. Conferentsraad! ved det, jeg ikke giber tænkt paa den ubehagelige Nødvendighed, De satte mig i, som jeg kom efter, De havde narret mig.

Alle

Alleborg. Jeg tænker, vi maae snart have den anden Karl her igien; det er en god Stund, siden han reed bort = = = Ah! der er min Søster! lad os nu ikke snakke om det, at hun ikke skal altere sig.

Anden Scene.

Mad. Belsted, Major Torbenson,
Arnefiær, de forrige.

Torbenson. Nu! glad er jeg, vi er engang paa frie Mark igien; havde den Beleiring været længere, var jeg kommet til at give mig paa Naade og Unaade.

Hillbek. Da var det neppe blevet af Mangel paa Proviant, Hr. Major!

Torbenson. Nei! men Garnisonen havde vist giort Opstand, for det Tienesten gif for strængt paa, Hr. Advocat!

Alleborg. Men saa vilde det uden Tvivl ikke være af Bøyn, at fiøre en god Tour nu.

Torbenson. Troer jeg ikke, vi har ham der med hans Kildeprojecter igien? nei! Hr. Conferents-

ferentsraad! har De nu eengang faaet mig herud,
 slippe De mig tilforladelig ikke inden Aften.

Mad. Velfted. Dersom De vilde blive her,
 indtil vi viiste Dem bort, Hr. Major! = = =

Gillbek. Apropos! om at viises bort! Jeg
 har ikke talt med dig siden, Arnefiær! hvad er det
 for en Historie, du forleden Dag har havt paa En-
 fecassecontoiret; jeg kom strax efter, og = = =

Arnefiær. O! det var en Feiltagelse.

Alleborg. Ja! det var den ny Fuldmæg-
 tig; det er Hr. Arnefiær saa honet, og ikke vil tale
 om, for ikke at giøre et ungt Menneſte Skade.
 med megen Volubilitet.

Arnefiær. Fuldmægtigen havde ingen
 Skyld, Hr. Conferentsraad!

Gillbek. Jh nei! jeg syntes = = =

Arnefiær. Den Sag er i Rigtighed; det
 er ikke mere værd at tale om, Gillbek!

Mad. Velfted. De har dog vel ingen Ube-
 hageligheder havt for min Skyld, Arnefiær?

Arnefiær. Nei! ikke det mindste for Der-
 res Skyld; det forsikkrer jeg Dem.

Gillbek vil snakke, Alleborg tager ham Ordet af
 Munden. Men er der ingen af de gode Herrer, der
 be-

besaler en Pibe Tobak; jeg har gandske superb engelsk Tobak, der hvrken lugter af Told eller Consumption. Hr. Advocat! jeg veed, De er en Elsker af god Tobak; men jeg veed ikke, om nogen anden af de gode Herrer besaler. Hr. Majorer, troer jeg ikke, ryger?

Torbenson. Ikke gierne saa strax efter Maaltidet, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja, Hr. Arnefiær, veed jeg nok, er Gensrue i den Henseende; altsaa vi to, Hr. Advocat! vi to! De gaae.

Tredie Scene.

Arnefiær. Torbenson. Mad. Velsted.

Torbenson. Det er en snorrig Mand, Deres Broder! med det, han endelig vilde have os til Kilden.

Mad. Velsted. Eligt er nu hans Fornøjelse, Hr. Major! og saa troer han, det ogsaa maae fornøye andre.

Torbenson. Men det maae andre dog bedst vide selv. Jeg ser min Pætt moerer mig aldrig paa de Mafferader.

Mad.

Mad. Velfted. Maskeerader, Hr. Major!

Torbenson. Ja, Madam! hvad er alle Deres store Sammenkomster andet; prøv De at tage til Kilden, og giv mig saa eet Støvgran, og siden dobbelt op, for hver gammel, der har maskeert sig ung, hver Grippenille, der har maskeert sig smuk, hver gusten indfalden Skranting, der gaaer med den meest rødmoskede Sundheds Maske, saa skal jeg bygge Dem en Broe herfra, og til Trankebar, som den hele Livvagt skal kunde trække op over i sin Stadsmundering, uden at een Mand skal faae et Stærk paa sine hvide Støvletter.

Arnefæxer. Ja, Hr. Major! og vil De regne med, hvor mangen der maskeerer sig riig, og er fattig, glad, og nages af Terminsbekymringer, bliid og venlig, og har Hjertet fuldt af Had og Misundelse; De vilde tilforladelig faae Støvgran nok til at bygge en heel Verden af.

Mad. Velfted. Men om saa var, mine Herrer! synes mig det var noget, De snarere burde takke for; det er dog altid bedre at see en smuk Maske, end et stygt Ansigt.

Torbenson. For mig ikke, Mad. Velsted! for mig ikke. Jeg er saa dødelig Hader af alt, hvad der er uægte, at jeg vil meget heller have virkelig Hornsflæ, end eftergiort Skildpadde; og netop ligesaadan gaaer det mig, med Følelse, Bittighed, Ungdom, Skønhed, og alt, hvad sein laanes, og eftergisres kan. Seer jeg, det er Masse, saa ærger det mig; og jo smukkere Massen er, jo grimmere, veed jeg, jeg maae vente det, der er under den; og bedrager Massen mig; ja evig kan den dog ikke blive paa, eller slutte; og naar jeg saa kommer efter, jeg er bedraget, ærgrer jeg mig saa meget meer, jo længere og behageligere Bedrageriet var.

Mad. Velsted. Men skulde det ikke undertiden gaae de gode Herrer over, at tage for Masse, hvad de syntes, var for kiont til at være Ansigt.

Arnefiær. Det troer jeg ikke; man kan nok undertiden tage en Masse for et Ansigt; men et Ansigt er der for megen Liv og Sandhed i, til man saa let kunde tage det for Masse.

Torbenson. At sige, naar man har gode Kunde Dyne at see med, og ikke lader een eller anden Videnskab laane sig Briller. Mad.

Mad. Velsted. Men Briller er jo Moden nu omstunder, Hr. Major!

Torbensohn. Det maae de vel; siden jeg har seet Damer sidde, og see Sang med dem paa Concerter.

Mad. Velsted. Den Anmærkning stial De fra Arnefiær, Hr. Major!

Torbensohn. Saa! er Hr. Arnefiær saa stærk i det Slags Anmærkninger? jeg troede kun, det var mig, vore Modedaarligheder slog saa stærkt; ved det jeg kommer saa gandske fremmed ind til dem?

Arnefiær. Maaskee man ikke kommer mindre fremmed ind til vore Daarligheder fra Madam Velsteds Huus, end fra Vestindien, Hr. Major!

Mad. Velsted. Hører De, Hr. Major? hvor galant en Søn, jeg har.

Arnefiær. Galant! det er De nok den eeneste, der siger mig paa.

Mad. Velsted. Desmeere galant er De mod mig, naar De er det paa alle andres Bekræftning.

Torbensohn. Dersom De ved Galanterie forstaaer Emigge, Madam Velsted! saa skulde jeg
neppe

neppe troe, at Hr. Arnefiær, der er opvokset hos Dem, skulde falde paa, at giøre Dem sin Cour paa den Maade.

Mad. Velsted. O! han har fleer end een. Jeg troer, jeg er gandske nys kommet efter en ny. Wie kun, Arnefiær! jeg skal have Dem i Skole siden, kan De troe.

Arnefiær. Mig, Mad. Velsted?

Mad. Velsted. Ja ret Dem, Hr. Arnefiær! see, hvor han staaer, og lader, som han slet ikke kan begribe, hvorfor? — nu maae jeg først gaae hen, og see, at min Broder, og Hillbek saaer nogen Caffe til den superbe Tobak.

Gaaer.

Fjerde Scene.

Torbensohn, Arnefiær.

Torbensohn. Det er en excellent Kone, den Madam Velsted! saa megen Forstand, og dog saa megen Godmodighed, saa sand Levenmaade, og dog saa ægte Natur.

Arnefiær. Jeg troede just, Hr. Major! at Godmodighed var den sande Forstand, og den sande

sande Levemaade i Grunden ikke andet, end skøn Natur.

Torbenson. Ja! men desfiældnere er det. Og dette Ansigt er sikkerlig ingen Maske.

Arnefiær. Nei tilførladelig ikke; jeg har seet det i Smerte og i Glæde, i mørke og i blide Dage; jeg har ofte seet det anderledes, end jeg ventede, undertiden anderledes, end jeg ønskede; men aldrig uden Præget af det største, reeneste, ædelste Hierte.

Toabenson. Hun har en hengiven Søn i Dem, Hr. Arnefiær!

Arnefiær. O! men dersom De ogsaa vidste, hvilken Moder jeg har havt i hende? Jeg vil gjerne tilstaae, min Forstand kan ikke dømme hende upartist; men desubdrageligere er mit Hiertes levende Følelse.

Torbenson. Og, hvad siger De da om Sophie?

Arnefiær. Jeg kan ligesaa lidt være uvilligt Bidne om hende, som upartist Dømme om hendes Moder; jeg har, fra vor fælles Barndom af, været vant til at ansee hende, som Søster.

Tor-

Torbenson. Apropos! Jeg har mærket, der i min Fraværelse er foregaaet en Deel Forandringer med vort Modersmaal; det Ord, Søster, skulde vel ikke af en Hændelse ogsaa faaet en anden Betydning?

Arnefiær. I min Mund ikke, Hr. Major! jeg har altid anseet Sophie, som min Faders og Moders Datter.

Torbenson. Men saameget kan De dog nok see, at De har en fion Søster?

Arnefiær. Det er Narre og Kloge saa eenige om, at min Stemme er aldeles tilovers, Hr. Major!

Torbenson. Og en god Søster?

Arnefiær. O! saa inderlig god, at jeg tit over det glemmer, hvor smuk hun er.

Torbenson. Veed De, hvad? Hr. Arnefiær! det er første Gang i Dag, vi to see hverandre; men strax ved første Aftens troede jeg i Dem at finde en Mand, som jeg vil have, Folk skal være, en aaben retskaffen Karl, kort sagt: et Menneske, som Mad. Velsted har Grund, at være stolt af, at kalde sin Søn.

Arneficær. Efter den Bending, De giver Deres Compliment, Hr. Major! har jeg ikke Hierte til at vilse den aldeles af; er jeg blevet til noget, kan hun virkelig være stolt af det.

Torbenson. Tael ikke til mig om Complimenter; den der har levet sine fleeste og bedste Aar blandt Tipposaibs Orer og Slaver, staaer ikke Fare for at forfalde til Complimentmagerie.

Arneficær. Nu da! ligeledes uden alle Complimenter; ogsaa ved første Møde forekommer De mig en Mand, hvis fordeelagtige Meening jeg vilde være stolt af, og som gandske vist ikke forsikrede mig om den, uden jeg virkelig besad den.

Torbenson. Men, om jeg nu med samme Ærlighed spurgde Dem, om Sophie ikke var Deres Kiæreste?

Arneficær. Hr. Major!

Torbenson. Nu ja! jeg kan nok begribe, det ikke er enhver, De besvarer det Spørgsmaal; jeg bør altsaa sige Dem, hvad Gøye jeg har til at gjøre det. Seer De, jeg er ked af at være Oversvend. Saalænge jeg var første Orendriver hos Tipposaib, og laae der, og tumlede om med Hurry Punt, og Tanjerwant, og Pursuram Bow, og

Miz.

Nizzam Eubah, og Oberst Floyd, og General-Cornwallis, og ikke vidste, hvad Dag jeg faldte ihjel, eller faldt for en engel's Kugle, eller min naadigste Herre allernaadigst behagede at sende Bud efter mit Hoved; da var jeg glad ved, jeg ingen Kone havde, og da vilde jeg tilforladelig ikke giftet mig, om jeg saa kunde faaet Dronningen af Saba med alle Golcondas og Bisapurs Skatte i Medgift; men nu da jeg lever i Fred og Ro, og har mine 6 = 8000 Daler at færtære om Haret, nu behøver jeg en Kone til at hielppe mig.

Arnefær. Hende vil De ikke have ondt ved at finde i Kiøbenhavn.

Torbenson. Nei! nei! forstaae mig ret; jeg vil ikke, hun skal hielppe mig af med mine Penge, men hielppe mig ret til at have godt af dem; og saadan en Kone, troede jeg, jeg kunde finde i Sophie.

Arnefær. Det gjorde De tilforladelig, Hr. Major!

Torbenson. Jeg vil ikke sige, jeg elsker; for det har man jo i sit 38te Aar vel ikke længere Lov til? men jeg holder Sophie for den Pige, at, naar hun blev min Kone, skulde hver Dag lægge

noget til Summen af vor Kierlighed, og vor Lykke; og da jeg nu gjør Regning paa, i det mindste at have en 30 Aar at være her i endnu, og jeg saa beregner hver Aar til 365 Dage, saa kommer der en ganske betydelig Kierligheds og Lyksaligheds Capital ud af tilsidst.

Arnekiær. Det er ellers, hvad man kalder en omvendt Progression; man begynder vist gemeenlig med en stor Capital, og ender med Cassetmangel.

Torbenson. Ja! men inden jeg videre tænker paa de Ting, maae jeg først vide, hvordan De og Sophie staae sammen; for at jeg skulde være saa lumpen, eller saa gal, at jeg, fordi jeg er riig, skulde bilde mig ind, at kunde byde Dem over hos Sophie, det troer De dog vel ikke?

Arnekiær. Ligesaa lidt, Hr. Major! som at saadant et Overbud hos hende, vilde komme i mindste Betragtning.

Torbenson. Nu! og en Kurv er jeg heller ikke for at slæbe paa! altsaa ærlig, og ligesvem! er Sophie ikke Deres Kiæreste!

Arnekiær. De maae tillade mig en Sprog-
mester-Distinction, Hr. Major! Sophie er mit
Kiær

Kiæreste; det er: jeg elsker hende høiere, end alt; men hun er ikke min Kiæreste; hendes Haand er frie.

Torbenson. Ja! men er hendes Hierte det ogsaa? for ellers — seer De — er det, ligesom De sagde til mig; jeg har ingen Garnison i den Fæstning, jeg har bare besat Portene og Boldene!

Arnekiær. Det kan jeg ikke svare Dem paa, Hr. Major!

Torbenson. Og hvorfor ikke? man kan svare paa Alting, meener jeg.

Arnekiær. Om De ogsaa gjør mig den Ære at troe, jeg i en Sag, der angaaer mig saa nær, vil være et redeligt Vidne; er jeg da ogsaa et paalideligt? vil jeg da, istedet for, hvad der er, ikke staae fare for at see, enten hvad jeg frygter, eller hvad jeg haaber?

Torbenson. Jo vist! en Fæstning, det er Dem saa niagtpaaliggende, at komme i Besiddelse af, som Sophies Hierte; og der, vilde De bilde en gammel Krigsmand ind, De ikke skulde have Deres sikkre Efterretninger, hvordan det stod til inde? — Ærlig og ligesvem! hvad raader De mig?

Arnefær. Ærlig og ligesrem! jeg kan intet raade Dem. Raadede jeg Dem til, og Sophie virkelig har Partiskhed for mig, vilde De' da ikke bebreide mig Deres Kurv? og raadede jeg Dem fra, maatte jeg da ikke bebreide mig, jeg havde berøvet Sophie en Veiler, hun maaskee kunde blevet lykkeligere med?

Torbenson. De er en sielden Elsker, Arnefær!

Arnefær. Det er ogsaa en sielden Pige, jeg elsker, Hr. Major!

Torbenson. Men for Dævlén! saa er jeg jo endnu i Grunden lige nær.

Arnefær. Madam Velsted kommer; tael med hende; hun er ikke af de sædvanlige Mødre, der blandes af Guld, og troe, en riig Mand og en god Mand er eet; men hun er Moder nok, haaber jeg, til heller ikke af sin Partiskhed for mig at lade sig forblinde for Sophies sande Vel.

Torbenson. Det er rigtig nok et Huusraad.

Arnefær. Det er det eeneste, jeg veed at give; men De lover mig, at tale Deres Sag, som om De ikke vidste, jeg var i Verden?

Tor-

Torbenson. Det er en underlig Betingelse! De er bange, jeg ikke skal giøre mig Umage nok, for at stille Dem ved den Pige, De elsker?

Arnefær. Jeg er bange, hun ikke skal blive lykkelig, saa lykkelig, som hun kan, og bør; det er den eeneste Frygt, jeg kiender paa Jorden. Der er Madam Velsled; jeg vil lade Dem være ene med hende. Gaaer.

Femte Scene.

Mad. Velsled. Torbenson. En Diener gaaer
over Scenen med Caffe.

Mad. Velsled. Saa allene, Hr. Major?

Torbenson. Arnefær gif i dette Øyeblik fra mig; det er en excellent Karl.

Mad. Velsled. Ikke sandt? ja! og De skulde kiende ham ret, Hr. Major!

Torbenson. O! man lærer snart at kiende ham saameget, som der behøves til at see der.

Mad. Velsled i Begreb med at gaae. Besaler De nu ikke at komme ned med til Caffeen?

Torbenson. Vil De ikke have den Godhed at unde mig et Par Minuters Samtale først?

Mad. Velsted. Med Fornøjelse, Hr. Major!

Torbenson. Sægtens har De ikke seet mig saa overhaands tit, Madam Velsted! men jeg troer dog, De kender mig stikkelig godt. Jeg vil ikke fortælle Dem, jeg er en riig Mand; for den Anbefaling, veed jeg nok, er ikke stor i Deres Øyne; jeg kunde snarere fristes til at giere Undskyldning for mine Penge, da jeg dog paa en Maade har faaet dem i Ostindien, hvorvel jeg er kommen ganske ærlig til dem.

Mad. Velsted. Det er jeg overbevist om, Hr. Major!

Torbenson. Seer De; i min Ungdom gif der mig noget imod her hjemme; jeg besluttede at tage saa langt herfra, som jeg kunde, og gif til Ostindien. Der var jeg nogen Tid; men der var ikke en christen Siæl, der vidste at bruge mig til nogen Ting; saa maae du forsøge det blandt Tyrker og Hedninger, tænkte jeg, og gif til Hyder Ali. Der traf jeg en General Lally, en Mand; o, Madam Velsted! lad mig ikke komme til at tale om den Mand, ellers kommer jeg slet ikke til mit Vrende. Han fattede Godhed for mig; medens
jeg

jeg laae her ved Academiet, havde jeg lært lidt Mathematik, lidt Tegning, lidt levende Sprog; han raadde mig at lægge mig efter Artillerie; jeg gjorde alle Hyder Allis og Tippos Saibs Feldttog med; tilsidst blev jeg Chef for deres Artillerie, og fik ved en Leilighed Caracteer af hollandsk Major. Men General Lally døde, og med ham baade min og Tippos Lykke. Tippos blev slaact af Marcken een gang efter den anden; jeg fik en betydelig Fæstning at forsvare; første Gang drev jeg de engelske lykkelig tilbage; men Maret derpaa kom de igien; min hele indianiske Besætning tabte Modet, løb bort, og lod mig blive tilbage med en Haardfuld Europæer, som ikke forslog at besætte Beldene med. Den brave General Cornwallis var saa ædel, at tilstaae os ubehindret Vortgang, paa Vilkaar, at vi ikke mere maatte tie mod Engelland, da — lagde han til — han endnu huskede sidst. Tippos Saib — vidste jeg nok — havde ikke nær saa god Hukommelse, og kunde nok falde paa, at sende Bud efter vore Hoveder; og da jeg ikke havde Lyst til at være af med mit, pakkede jeg i Hast sammen, og gik til Frankbar, for at gaae derfra hjem, og see at komme i Tieneste et Steds her; men

men da jeg kom til Europa, var der saa meget Krig, at jeg magelig kunde leve i Fred.

Mad. Velfted. Hverdan det, Hr. Major?

Torbenson. Jo! der laae en Engelfmand i Trankebar, og torde ikke gaae hjem med sit Skib, af Frygt for, at falde i de Franskes Hænder; jeg købte det, og da jeg ikke havde Penge til anden Ladning, tog jeg Salpeter ind; og da jeg kommer her med det, saa betale de gale Mennesker mig det, som det kunde været Guld; og paa den Maade kom jeg da ganske ærlig, skøndt lidt sovende, til en Hob Penge.

Mad. Velfted. Tværtimod, Hr. Major! jeg synes, De har gaaet saa meget igiennem, at De nok kunde fortjene Noelighed nu.

Torbenson. Ja! men det er Ulykken, at Noelighed, og Kædsommelighed er ligesom Faste-lavns Mandag, og hvide Tirsdag, og Aste-Onsdag; naar vi har den eene, er den anden ikke langt borte; og derfor har jeg ogsaa tænkt paa, at vilde have mig en Kone.

Mad. Velfted. For at blive af med Deres Noelighed, Hr. Major?

Tor-

Torbenson. Nei! nei! i saa Gald havde jeg ikke vendt mig til Dem; jeg behøvte jo bare at leege Blindebuk paa en Clubassemblee, og det kunde komme ud paa eet, hvem jeg fik sat paa; men det var Reedsommeligheden, jeg vilde af med; og derfor har jeg ønsket mig Deres Datter til Kone.

Mad. Velsted. Min Datter vælger selv, Hr. Major! jeg kiender hende saavel, at jeg veed, jeg med Sikkerhed kan betro hendes Lykke i hendes egne Hænder.

Torbenson. Var Deres Datter tilstæde, vilde hun uden Tvivl med ligesaa god Føye kunde give Dem den Compliment tilbage; men jeg vil heller ikke, De skulde vælge for hende; jeg gad bare ikke ført Deres Datter i Fristelse til at falde Kurvemagerlauget ind i deres Haandtering, og derfor vilde jeg nok i Forvejen vide af Dem, hvad Svar jeg vel omtrent kunde vente mig.

Mad. Velsted. Hr. Major! jeg er overbevist om, min Datter aldrig kunde ønske sig bedre Mand = = = holder inde.

Torbenson. Men! nu! kom kun med det! jeg har seet Blinket, og veed, Skraldet skal komme.

Mad.

Mad. Velsted. De vil kanske finde mig underlig i det Stykke, Hr. Major! men Demaae forlade en Kone, der i sin hele Smertelighed har prøvet den Eftærbne, at overleve en elsket Mand, om hun ikke vilde være glad ved, at see sin Datter indgaae en Forbindelse, der sandsynligviis eengang udsatte hende for det samme.

Torbenson. Hum! Saa snart, tænker jeg dog ikke, hun just skulde blive mig qvit.

Mad. Velsted. Jeg vil tilstaae Dem, Hr. Major! hvad en smertelig Erfaring har lært mig; at selv Liighed i Alder ikke betrygger for denne Ulykke; men, naar dog den eene har omtrent en Snees Aar forud = = =

Torbenson. Om Forladelse, jeg falder Dem i Ordet? hvor gammel er vel Arnefiær?

Mad. Velsted. Jeg tilstaaer Dem, Hr. Major! at dette Spørgsmaal overraster mig.

Torbenson. Og, hvorfor det?

Mad. Velsted. For det jeg troer at kiende Dem for den Mand, der vilde foragte den Pige, som brød med en anden, for at give ham sin Haand, og der altsaa, naar han troede, der var et saadant Baand = = =

Tor

Torbenson. Ja! men det er jo Tingen, at jeg ikke maae faae at vide, hvad jeg skal troe; jeg spurgte nys Arnefiær; han viiste mig til Dem; men fordrede udtrykkelig mit Ord, at jeg skulde gjøre mit Bedste for mig selv.

Mad. Velsted. Derpaa kiender jeg Arnefiær.

Torbenson. Nu ja! men naar saa er; naar de to Menneſker holde af hinanden, hvorfor gifte de dem da ikke? Lad dem komme ſammen, jo før jo heller; jo før man kan blive lykkelig, jo bedre. Er der noget i Bøien, ſom jeg kan bortrydde; ſaa ſig til; vel er jeg ikke ſaa forelsket i Sophie, at jeg ſkulde hænge, eller ſtøde mig, fordi jeg ikke faaer hende til Kone; men ſaameget holder jeg dog af hende, at der er ingen Ting, jeg jo vilde gjøre for hendes Lykke.

Mad. Velsted. Hr. Major! jeg behøver vel ikke at ſige Dem, hvad jeg, ſom Sophies og Arnefiærs Moder, føler ved dette Forhold; men jeg kiender Arnefiær; hans Lykke vilde ingen Lykke være for ham, naar han ikke havde ſin egen Stræbſomhed at takke for den.

Torbenson. O ja! det kan jeg da endelig ogsaa forklare; men bare De saa ikke gaaer i Lange-
drag. Nu synes jeg, jeg var tilfreds, jeg kunde
see dem for Brudekammelen endnu i Aften.

Mad. Velsted. Saa hurtig vil det vel
ikke gaae, Hr. Major! midlertid er jeg vis paa,
at Arnefær = = =

Torbenson. Ah see! der er han.

Siette Scene.

Arnefær, de forrige.

Arnefær. Hfr. Velsted bad mig spørge,
om De ingen Kaffe-besalte, Hr. Major?

Torbenson. Hun kan nok blive ved, at
være Sophie for Dem, Hr. Arnefær! takker
jeg. De skal ellers have Tak for Deres Raad; nu
overlader jeg Dem Pladsen.

Arnefær. Hvorledes?

Torbenson. Jo! nu kan De tage Sam-
talen fat, hvor jeg slap. Ikke sandt, Madam
Velsted?

Mad. Velsted. Nu ja! om ikke just netop
der, saa dog ikke ret langt dervra.

Tor-

Torbenson. Ja! ja! god Lykke! god Lykke!

Syvende Scene.

Mad. Velsted. Arnefær.

Arnefær. Hvad vilde Torbenson sige med det?

Mad. Velsted. Det skal jeg sige Dem, naar De først siger mig, hvad Hillbek vilde sige med Feiltagelsen paa Enkescassecontoiret.

Arnefær. O! det var ingen Ting.

Mad. Velsted. Ingen Ting? og De blev saa forlegen, da han begyndte paa det; og min Broder blev med eet saa veltalende, for at faae ham ud af det; De to slaae dog ellers fielden paa een Streng.

Arnefær. O! De veed jo nok, de Advocater har altid gierne deres juridiske Briller paa, og betragte alting, sem det skulde strax for Dietten, og gjør derfor tit meget Ræsen af, hvad der er, ingen Ting i.

Mad. Velsted. Det pleyer dog ellers ikke at være Hillbeks Feil. Skal jeg nu sige Dem,

hvordan den hele Sag hængte sammen? Min Hr. Broder havde paa sin egen Haand i Forvejen hævet min stakkels Pension, og da De saa kom efter den = = =

Arnefær. Men De seer jo, jeg har rigtig faaet Deres 50 Rigsdaler?—

Mad. Velfæd. Jeg seer, De har rigtig bragt mig 50 Rigsdaler; men skulde De ikke kunde faae dem andensteds, end paa Enkecassecontoiret, naar De troede, jeg havde dem nodig?

Arnefær. Jeg har aldrig løyet for Dem i mine Dage, og vil heller ikke nu. De har Ret. Men husker De, da jeg, for nu snart 16 Aar siden, som en forladt fader- og moder-løs Dreng, kom i Deres Huus, da min gamle brave Lærer ved Afreeden førte mig hen til Dem og Deres Mand, og sagde: der Ludvig! der seer du din tilkommende Fader og Moder; og jeg med barnlig Tillid udrafte mine Arme imod Dem, og bad Dem, om De vilde være min Moder. De lovte det, og De har ærlig holdt Ord; De har været mig en omhyggelig, fierlig, deeltagende Moder; men giv mig nu ogsaa dette Beviis paa, jeg er Deres Søn; modtag med moderlig Godhed det første, jeg nogentid

gentid har havt Leilighed at giøre for Dem! lad mig dog .eengang i Verden have den Glæde, at jeg har arbeidet for min gøde Moder!

Mad. Velsted. Ludvig! gode Ludvig! jeg bør ikke følge Dem, at, om jeg ogsaa nændte, og vilde sige Nei, stod det dog i dette Øieblik ikke til mig.

Arnefær. Ikke? behøver De maaskee mere? kan De bruge mere? o tael! Deres Søn er riig.

Mad. Velsted. Ikke riig nok til, hvad jeg paa den Maade kunde behøve; nei! lad nu Deres Moder raade, og lad det blive derved.

Arnefær. Jeg saaer vel; men saa lover De mig igien, at Sophie ikke saaer det mindste heraf at vide!

Mad. Velsted. Og hvorfor?

Arnefær. Jeg kan ikke forklare mig; o! men jeg kender Sophie; hun er Deres Datter; hun vilde kanske troe, at være mig en Slags Tak skyldig; og jeg vilde saa gjerne, at Sophie engang skulde skænke mig sit Hjerter, og ikke, at hun skulde troe, at skyldte mig det.

Mad. Velsted. Arnefiær! — jeg har selv elsket, og jeg forstaaer Dem.

Ottende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Moder glemmer reent at komme ned at drikke Caffee; i Dag kunde jeg snart spørge, hvem det er, der glemmer alting, naar hun kommer til at snakke med Arnefiær?

Mad. Velsted. Men kan jeg da ikke ogsaa have noget at snakke med ham, din Tasse?

Sophie. Men kan jeg da ikke ogsaa have noget at snakke med ham, min Moder? men har Arnefiær ellers ikke fortalt Moder noget?

Mad. Velsted. Nei!

Sophie. Har han ikke sagt Moder, at jeg har forlovet mig med ham i Dag? rigtig nok kan jeg ikke saa lige sige, han har forlovet sig med mig; men jeg kunde ikke lide, at see ham være urcelig over ingen Ting; saa gav jeg ham det Ord, jeg saa tit har givet mig selv: at jeg aldrig vil være nogen andens, end hans.

Arnefiær. O Sophie! hvorfor vilde De ikke høre, ikke troe mig? ikke sandt, min Moder? hvis jeg behøver Sophies Ord, for at være vis paa hendes Haand; hvis hun engang i Tiden blot skulde give mig den, for det hun havde lovt det, og ikke fordi hun haabede, troede, vidste, at hun blev lykkelig ved det, saa var det langt bedre, jeg aldrig fik den; ikke sandt, min Moder? ikke sandt?

Mad. Velsked. Arnefiær!

Arnefiær. De, for hvem Egtteskab er en Finantsoperation, der gaae ud paa at bedrage hinanden ved det Kieb, sem ved ethvert andet; lad dem forlove sig, og drikke Liigkieb, og give Fæstengave, og Penge paa Haanden, og giøre skriftlig Contract, om de vil, at den, der seer sig bedraget, ikke skal kunde træde tilbage! Sophie er frie, skal være frie, indtil det høytidelige Dieblif, da hun for Alteret giver mig sin Haand, og det skal hun aldrig, hvis hun har mindste Formodning om, det var bedre, hun ikke gav mig den, eller gav den til en anden.

Sophie. Nei, Arnefiær! det kan, det vil jeg aldrig.

Arnekiær. Nu! hvortil da Løfte? hvortil Ord? hvortil Baand?

Sophie. At jeg kan tage en nye Hat paa, naar jeg har en, uagtet her spiser en riig ostindisk Major.

Arnekiær. Sophie! jeg vil ikke gientage, hvad jeg i den Anledning har forsikket Dem; men De kiender mig, veed, at det er mig umueligt at forstille mig; og siig nu selv, om De har seet mig omgaaes Torbenson i Dag, som en Medbeiler, der var mig i Bøien? Overalt! der staaer Deres Moder; hun kiender hver Fold, hver Braae i mit Hierte; lad hende tale, hende vidne!

Mad. Velsted. Børn! mine Børn! Løfte, eller intet Løfte, er eet mellem eder. I forlade dog aldrig hinanden. Elsker hinanden stedse, som nu, og gid I da maae leve længe sammen; saa har jeg ikke mere at ønske eder.

Begge. O jo jo! at vor gode Moder maae leve med os.

Arnekiær. Og glæde sig ved vor Lykke.

Sophie. Og lære os at fortiene den.

Mad. Velsted. Tak, tak, mine Børn!

Sophie, dersom nu din Fader levede, og saae os! —

Saa

Haabet om et Dieblif, som dette, opholdt mig, da jeg mistede ham; da Livet var mig en Byrde, som jeg gruede for; at bære allene, da saae jeg til dig, og din hielpeløse Barndom, og jeg fik ny Kræfter; nu seer jeg dig lykkelig; og alt, hvad jeg har lidt, er betalt.

Sophie. Min Moder!

Mad. Velfted. Hys! vi bære os ad, som der ikke var et Menneſke i Verden, eller i Huset, uden vi. Sophie! jeg veed nok, at, hvad du har paa Hiertet, ligger dig ogsaa paa Tungen; men dette ſkal du dog ikke, uden Nødvendighed, gaae hen, og fortælle din Onkel? Der kommer nogen; kom Arneſiær! vi vil ikke gaae ned paa eengang alle tre; man kunde desuden let ſee paa Sophies Mine, hvad her havde været paa Færde. Ud den-
ne Side, Arneſiær! De gaae.

Niende Scene.

Sophie, ſtrar derpaa Hillbek.

Sophie ſeer efter dem. O! jeg kunde ſalbe paa mine Knæ, at takke Gud, der gav mig ſaadan en Moder, og ſaadan en Elſker. O! vilde

han nu givè mig, hele min Livstid, at giøre dem saa lykkelige, som de fortjene!

Hillbek kommer. Og De forlader os saa reent, Sfr: Velsked?

Sophie. Hillbek! jeg veed, hvad Deel De og Lovise tager i alt, hvad der angaaer mig og Arnefiær; i dette Dieblig har vor Moder givet vor Foreening sin Velsignelse.

Hillbek. Det glæder mig; nu! med den Tidende vil jeg blive Lovise velkommen. Det glæder mig inderlig.

Sophie. Det veed jeg, gode Hillbek! og det kan jeg see.

Hillbek. Nu har jeg dobbelt Hast med, at komme hjem, og bringe Lovise den Tidende.

Sophie. Og saae Bærepenge?

Hillbek. Nu ja! jeg vilde nu just hen, og see, hvad min Hest sagde; gaaer jeg herigiennem?

Sophie. Kom! skal jeg følge Dem?

Hillbek. Nei! De skal tilforladelig ikke; Deres Oncle har saa et Par Gange spurgt om Dem; men det lod, som Torbenson med Gliid holdt ham tilbage. Skal jeg denne Vey?

Sophie. Ja, ind igiennem det forreste Værelse, og saa ud af Gangen paa høyre Haand, og saa kalder De bare paa Jochum, saa viiser han Dem nek tilrette.

Hillbek. Er Jochum da kommen igjen?

Sophie. Ja! for længe siden.

Hillbek. Og fattes ingen Ting?

Sophie. Nei! hvad skulde han fattes?

Hillbek. Jeg meente, han var falden af Hesten, og laae hos en Udslyttet Bende.

Sophie. Hvem har bildt Dem det ind?

Hillbek. En Ekielm, seer jeg, der vilde narre mig.

Sophie. Nei! han kom fra Kiøbenhavn i Morges, kort før De, og skadde ingen Ting.

Hillbek. Og har ikke været affted siden?

Sophie. Ikke af Stædet?

Hillbek. Ja saa! ud af Gangen paa høyre Haand? sagde De.

Sophie. Hvad er det, Hillbek! jeg syntes, De blev saa underlig med eet?

Hillbek. Ingen Ting! De vilde vel ikke være af den Godhed, at bede Deres Uncle umage sig hid eet Øieblik?

Sophie. Er der noget paa Færde med ham?

Hillbek. O nei! jeg vilde bare takke for i Dag, og det giver saamegen Embarras nede ved Selskabet.

Sophie. Saa vil jeg ogsaa sige Dem Farvel nu! tak for i Dag, kære Hillbek! og hels Lovise.

Hillbek. Ja! jeg seer hende nok ikke saa snart; jeg husker just, jeg har et Par Emaaarender i Naboelaugget.

Sophie. Hillbek! der er rigtig noget galt, hvad det saa er.

Hillbek. Slet ikke! slet ikke! vil De bare have den Godhed, at skaffe mig fat paa Deres Onkel. Gaaer.

Sophie. Rigtigt er det ikke, hvad det saa er; men jeg faaer vel kalde paa ham. Gaaer.

Ende paa fjerde Act.

F e m t e A c t.

Første Scene.

Hillbek, og strax efter Jochum fra Huset,
Alleborg fra Haugen.

Alleborg. De vil alt forlade os? Hr. Advocat!

Hillbek. Ja, Hr. Conferentsraad! jeg vilde see, om jeg ikke kunde møde Jochum; han bier mig for længe.

Alleborg. O! nu tænker jeg, vi har ham her paa Diebliffet.

Hillbek. Ja! og det kanstee, før De venter ham, Hr. Conferentsraad!

Jochum. Nu er der spændt for, Hr. Advocat! Gaaer.

Hillbek. Godt, min fiære Jochum! seer stovt paa Alleborg, indtil Jochum er borte. Nu! det maae jeg lade Dem, Hr. Conferentsraad! De Felt, De brækker Arm og Been paa, komme sig snart igien.

Alleborg vil badinere. Jeg seer, fiære Hr. Advocat! De er kommet efter-det lille Expedient, jeg har brugt for = = =

Hill-

Gillbek. For? Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nu! seer De, jeg forudsaae, De vilde blive fortrydelig, naar De ikke fik Deres Penge, og da det er min Pligt, som Vert, at forebygge alt, hvad der kunde forstyrre den selskabelige Harmonie = = =

Gillbek. Alt for artig, Hr. Conferentsraad! kun Skade, at de alt for artige Verte gierne falde lidt dyre. O ja! det havde været artigt nok, at holde mig paa den Maade med Enak til i Aften, at Berelobigationen kunde gaae af Kraft, og De i Morgen kunde have den lumpne Exception at sende Dem bag ved.

Alleborg. Men, Hr. Advocat! hvor kan De tree = = =

Gillbek. Jo, Hr. Conferentsraad! jeg kender Dem; at De bruger saadanne Kneb med Deres Jæder og Rækltringer, De er i med, det vil jeg lade gaae; Enyder med Enyder gaaer op; men at De vil gjøre det ved mig, der har håndlet Dem ærlig og honet, det skal De ved den levende Gud fortryde.

Alleborg. Men, jeg beder Dem dog, Hr. Advocat = = =

Gill-

Hillbek. Jeg kunde have prostituert Dem for Karlen, men det vilde jeg ikke; hvorvel flige Scener vel ikke er Deres Domestiker siemmede.

Alleborg vil giere sig. Hr. Advocat!

Hillbek. Gjør Dem ingen Uleilighed med at blive vreed, Hr. Conferentsraad! mig kyster De ikke, og jeg kan jo paa Timen gjøre Dem spag igien. — Altsaa til Egen. Hr. Conferentsraad! her har jeg den Ære at præsentere Dem Deres egenhændig underskrevne Verelebligation, stor 800 Rigsdaler; vil De betale?

Alleborg. Men, kære Hr. Advocat!

Hillbek. Det er i Dag den sidste Løbedag; jeg skal altsaa udbede mig et bestemt Svar.

Alleborg. Seer De, kære Hr. Hillbek!

Hillbek. Jeg seer, jeg intet afgierende Svar faaer; saa maae jeg da prøve, om Birkedommeren er heldigere.

Alleborg. Hr. Advocat! De vil dog vel ikke = = =

Hillbek. Jo ved Gud vil jeg saa, Hr. Conferentsraad! saa uvillig jeg er til at anvende vore strænge Gieldslope med ulykksalige, som Trang og Banheld give i ubarmhiertige Creditors Hænder,
saa

saa lidt Skaansel har jeg for Dem og Deres Lige, der, naagtet Deres rigelige Udfomme, gjør sig til privilegerede Lommetuve, og øde Penge ligesaa slet, som De komme til dem.

Alleborg. De siger mig her Ting, min Herre! som = = =

Hillbek. Som De ikke agter at taale! godt! saa vil jeg hente Virkedommeren, for at han kan kiende os imellem.

Alleborg. De syntes saa godt om min brune Ridehest før, tillader De, jeg sender Dem den ind i Morgen?

Hillbek. Ellers Tak, Hr. Conferentsraad! jeg har ingen Commission til at tage Vare paa Afdrag.

Alleborg. Nei, Moncher! jeg vilde tage mig den Frihed at gjøre Dem en Present med den; jeg gav Kroemanden hernede 110 Daler for den i Foraaret, og nu er den sine 130 Daler værd mellem Bredre.

Hillbek. Godt, Hr. Conferentsraad! naar den da nu snart efter Udlæg og Dom kommer paa Auction, saa vil jeg see, om jeg har Raad at give saa meget for den; men at jeg for den, eller for
nogen

nogen Priis i Verden bryder min Fed, eller for-
sømmer min Pligt, det gjør jeg ikke.

Alleborg. Men jeg beder Dem jo blot have
Taalmodighed.

Gillbek. Naar De betaler Taalmodighed
saa dyrt, Hr. Conferentsraad! saa kan jeg begri-
be, hvorfor De ikke kan betale Deres Gæld. De
130 Daler kunde ellers let komme til at koste
min Principal 800, og det seer De selv, der var
ingen Regning i.

Alleborg. Men, hvor kan De troe = = =

Gillbek. Man maae være betænkt paa al-
ting, Hr. Conferentsraad! De boer her saa lige
ved Stranden; De kunde let en smuk Mi- gen-
stund komme i Fristelse til at gjøre en lille Lysttour
over til Skaane eller til Hveen; og De veed, det
Lund, det er saadant et forbandet Farvand; naar
man først er kommet over det, har man saa ondt
ved at slippe tilbage.

Alleborg. Hør, veed De hvad? jeg vil
sige Dem den rene Sandhed.

Gillbek. Har De da i Sinde, jeg skal ta-
ge den for Løgn?

Alleborg. Nei! vil De bare høre?

Gill-

Hillbek. Ja! vil De da fatte Dem fort; for saasnart jeg har min Overkiole knappet, fører jeg til Birtedammeren.

Alleborg. De husker nok, jeg sagde Dem i Morges, at Torbenson havde Tanker til min Niece; jeg formoder, at han declarerer sig endnu i Dag; og saasnart den Ting er i Rigtighed, vil jeg formaae ham til at rangere mine Affaires.

Hillbek. Troer De da at kunde anviise mig mine 800 Daler paa hans tilkommende Kurv?

Alleborg. Kurv? jeg skulde dog ikke troe, Pigen gif fra sin Forstand?

Hillbek. Og jeg endnu mindre, at hun gif fra sit Ord, for det har hun, om De ikke veed det, i Dag med sin Moders Minde givet Arnefixær.

Alleborg. Min Gud! hvad siger De?

Hillbek. Sandheden, Hr. Conferentsraad! Deres Tiener.

Alleborg. Men saa hør dog = = =

Hillbek. Min Kiole er knappet, Hr. Conferentsraad! fra nu af hører jeg ikke, uden det eene Ord, Valuta. Gaaer.

Anden Scene.

Alleborg eene, strax derpaa Sophie.

Alleborg. 'Hvad kunde jeg ogsaa sige ham? nu er alting ude? — og har nu oven i Kjøbet Sophie = = = og det har hun vist = = = hvad gjør vi saa? — følger Hillbeks Raad, og gaaer til Sverrig = = = Ja! men der skal Penge til, og jeg har ikke to Skilling = = = Der er Sophie! = = = jeg vil endnu vove det sidste; hun er god; hun holder af mig = = = maaskee = = =

Sophie. Kære, gode Uncle! hvad er der paa Færde? jeg syntes, Hillbek kom mig saa forunderlig for, nu han tog bort; han fløy op paa Bognen, og foer afsted, uden at see til nogen af Siderne, og Uncle seer ogsaa = = =

Alleborg. Min Skæbne staaer i din Haand, Sophie! vil du ikke frelse mig, er jeg uden Redning forloren.

Sophie. Jeg, Uncle? for Guds Skyld! hvad er der?

Alleborg. Seer du! der kom noget imellem mig og Hillbek; og til Ulykke har han en For-
dring paa mig paa 800 Daler; og da han nu
Prøfsatte Forsøg, 4de Bind. M sag-

sagtens kan vide, jeg ikke har saa mange Penge liggende herude, saa betiener han sig af Leiligheden, og tager hen, at hente Birkedommeren, at giere Forretning hos mig; og naar det skeer, saa er jeg en prostitueret, og ruineret Mand, Sophie!

Sophie. O Gud! og hvad kan jeg giøre, Uncle?

Alleborg. Torbenson har Tanker til dig; han venter uden Tvivl blot paa en Leilighed til at declarere sig; og dersom du da vilde baade mit og dit Vel = = =

Sophie. Nei, Uncle! det kan jeg ikke.

Alleborg. For de Barnestregers Skyld med denne Arnefiær vil du støde saadan en Lykke fra dig?

Sophie. Det var ingen Lykke for mig — og overalt! det gjør jeg ikke, og det kan jeg ikke, Uncle!

Alleborg. Men betænk dog, fiære Sophie! at en Mand, som Torbenson = = =

Sophie. Der er intet at betænke, Uncle! jeg har i Dag givet Arnefiær mit Ord, og det bryder jeg ikke.

Alle-

Alleborg. Saa det var dog sandt, hvad Hillbet sagde? nu Arnefiær har ret passet sin Tid godt, at narre dig det fra.

Sophie. Han har ikke narret mig det fra, Uncle! jeg gav ham det selv.

Alleborg. O ja! jeg veed jo nok, at Arnefiær rart kan omgaaes Vørn. Saa! nu bliver det hele Spil mig lyst paa eengang.

Sophie. Hvilket, Uncle?

Alleborg. Hvilket? Hr. Arnefiær og Hr. Advocaten er jo Du's, og et Liv, og en Siæl; og da de nu mærkede, Torbenson havde Die paa dig, saa skulde den'cene see, at saae dit Ord, og den anden prostituere mig, for des vissere at saae denne farlige Medbeiler af Halsen.

Sophie. Det er rigtig en Stam, Uncle vil have saadanne Tanter; se! det var hverken Arnefiær eller Hillbet i Stand til; det kunde jo overalt være Arnefiær det samme, om Torbenson friede til mig; han vidste jo saa, han fik Mey.

Alleborg. Ah! han seer dig maaſtee foruſtigere an, end du er?

Sophie. Nei, Onkle! hvad Onkle kalder fornuftigt, vilde Arnetiær falde nedrigt, og det har han tilforladelig ikke seet mig an for.

Alleborg. Ja ja, min fiære Sophie! hold du kun af, og med din dyrebare Hr. Arnetiær, og lad din stakkels Onkle gaae i Slutteriet, eller i Etranden, det er ikke din Sag.

Sophie. Gode Gud! hvad siger De, Onkle?

Alleborg. Ja! andet er der jo ikke for mig; naar det nu rygtes i Kiøbenhavn, at der er giort Forretning hos mig herude, vaagne alle mine Creditorer paa eengang, og saa er der ikke andet for mig.

Sophie. Men er der da ingen Maade, at hielpe Onkle paa? om nu Moder forskrev sig til at betale af sin Pension; hvad, Onkle?

Alleborg. Det vilde være en seer Død; det vilde jo vare over 5 Aar, inden det blev betalt; og din Moder kunde jo døe imedens; nei, det giør Hillbet ikke; og overalt! hvad skulde I da leve af saalænge?

Sophie. O! vær ikke bekymret for os, Onkle! Moder er vant til at komme ud med lidt;

hun kan arbejde, og jeg tilforladelig med; og overalt lod Arnetiær os ikke lide nogen Nød.

Alleborg. Arnetiær! Arnetiær! han er med i alle dine Planer!

Sophie. Ja! jeg kiender rigtig nok ingen, jeg bedre kan liide paa, hvor der er noget godt at gjøre; og det veed jeg vist, at han deelte sit sidste Bid Brød med Moder og mig, og tilforladelig med Uncle med, saa lidt han forresten enten holder af ham, eller har Ansag til det.

Alleborg. Du maae troe meget paa din Indflydelse hos ham, siden du er saa vis paa, han gjør saameget for din Skyld?

Sophie. Ikke for min Skyld, Uncle! det gjorde Arnetiær for Moder, om jeg saa aldrig var til; men der er Moder; skal vi nu sige det til hende? Jeg er vis paa, hun gjør det.

Alleborg. Vist ikke! vist ikke, Barn! det nytter til ingen Ting.

Tredie Scene.

Mad. Velsled, de förrige.

Mad. Velsled. Er der noget galt paa Færde? jeg syntes, Sophie kom saa forunderlig før,

og kaldte dig bort; og du er mig ogsaa saa-besyn-
derlig; Detlev! hvad er der?

Alleborg. Intet andet, Madere! end at
vi paa Diebliftet har Hillbet her med Birkedom-
meren at gjøre Forretning; og naar det skeer, saa
styrter alting over mig paa eengang.

Mad. Velsked. O Gud! saa skeer nu det,
jeg har frygtet saalænge? Og hvad gjør du nu?

Alleborg. Jeg kan ingen Ting gjøre. Jeg
har foreslaaet Sophie at redde mig; men hun vil
ikke.

Sophie. Ja, Moder! Onkel vilde, jeg
skulde sige Torbenson ja, om han friede til mig;
og det = = =

Mad. Velsked. Nei, min Broder! det
kan hun ikke! det maae du ikke forlange?

Sophie. Ellers alting, Onkel! ellers al-
ting!

Alleborg. Ja vist! alting, uden det jeg be-
der om, og der eene kan redde mig!

Mad. Velsked. Det er ikke værdt at trat-
tes om, min Broder! efter en Samtale, jeg i
Dag har havt med Torbenson, troer jeg neppe,
han fruer til Sophie.

Alle-

Alleborg. Bravo! har Monsieur Arnefix ogsaa faaet det færdigt? O ja! det kunde jeg da vel ogsaa forestilt mig, da jeg saae, hvordan han i Dag hængte efter Torbenson, som en Borre. Nu! det Menneske har Gud ret skabt til min Plage.

Sophie. Der gjør rigtig Oncle Arnefix Uret igien; det er ligesom med Hillbef; vil Moder bare tænke; der troer Oncle, at det er Arnefix, der har faaet Hillbef til at tage efter Virkedommeren, for at kysse Torbenson fra at frie til mig = = =

Alleborg. Troer det, siger du? jeg er tilförladelig saa vis paa det, som jeg havde staaet hos, da Aftalen blev gjort.

Sophie. Sy, Oncle! jeg tænker snarere, Oncle har efter Sædvane bundet Hillbef noget paa Hermet, og det er han blevet vreed over = = =

Mad. Velfæd. Sophie!

Sophie. Ja! det er rigtig ogsaa en Skam, Oncle vil enten tænke, eller sige saadant noget.

Mad. Velfæd. Men din Oncle er uluckyelig, Sophie!

Sophie. O! om Forladelse, gode, bedste Oncle! men kan vi da slet ikke gjøre for Dem? Jeg

sagde til Uncle før, at Moder gjerne lod Hilbek trække hendes Pension, saalænge til = = =

Mad. Velsted. O ja! kan det redde dig, Detlev! saa med Glæde!

Alleborg. Nei! nei! det forlanger jeg ikke; overalt — 800 Daler med Renter og Omkostninger; det vilde jo næsten vare fem Aar; det gjør Hilbek ikke; og desuden, naar Nettens Widvedel først har faaet Foden ind i et Huus, kan man gjerne pakke ind, ligesaa godt først som sidst; for siden holder man dem aldrig fra Dørren! Nei! nei! det blev kun Galgenfrist.

Mad. Velsted. Jeg er desværre bange, alt, hvad man kunde gjøre for dig, ikke blev mere.

Alleborg. Nei! siden man ikke vil gjøre den eeneste Ting, der kunde redde mig.

Mad. Velsted. Det har jeg jo sagt dig, min Broder! det nytter ikke at snakke om.

Alleborg. Nu ja saa! = = = Ah! see, der er jo den kære Hr. Arnetjør! jeg vil overlade ham Pladsen, at han kan saae at vide, hvor godt alting gaaer ham efter Ønske. Gaaer ind ad Huset.

Fjerde. Scene.

Arnefær fra Haugen. Mad. Velsted.

Sophie.

Arnefær. De gif saa underlig fra os, gode Moder! at jeg ingen Noe kunde have, før ==
Min Gud! hvad er der paa Færde?

Sophie. O, Arnefær! Deres Hillbek vil gjøre min stakkels Oncle uslykkelig.

Arnefær. Hvorledes?

Mad. Velsted. Han har en Fordring, paa min Broder; og da han ikke kunde saae den betalt, er han taget hen efter Birkedommeren ==

Sophie. Og naar han kommer, saa er Oncle baade prostitueret, og ruineret, siger han ==

Arnefær. Veed De ikke, hvor stor Hillbeks Fordring er?

Mad. Velsted. Otte hundrede Rigsdaler? syntes mig, min Broder sagde.

Arnefær. Otte hundrede Rigsdaler? godt! løber ad Huset ril.

Mad. Velsted. Hvorhen, Arnefær?

Ar-

Arnefiær. Der er ingen Tid at spille.
 i det han gaaer ind ad Huusdøren.

Femte Scene.

Mad. Velsted, Sophie, siden Alleborg.

Sophie. O Gud, Moder! hvad mon Arnefiær nu vil?

Mad. Velsted. Handle, som din, og min Ven, redde os, om han kan; Næsten veed Gud ==

Alleborg. Hvad skal det betyde? jeg har ladet min Hest sadle, og staaer bare, og venter paa Gochum, jeg har sendt et Brev; i det samme kommer Monsieur Arnefiær flyvende, river Hesten fra Nicolay, der staaer med den, og snapper Hatten af Hovedet paa ham, og afsted, som vi aldrig skulde see hverken ham eller Hesten mere! hvor skulde han hen?

Mad. Velsted. Det sagde han ikke; formodentlig efter Hillbek?

Alleborg. Efter Hillbek? har J da sagt ham ==

Mad. Velsted. Det var jo ikke noget, det kunde dølges; desuden sagde du jo selv ==

Alle-

Alleborg. O ja! og hvad skulde han da
 Hilsbef? = = =

Mad. Velsted. Han vilde formodentlig
 see, at stille ham tilfreds, og = = =

Alleborg med haanlig latter. Arnefiær? — o
 ja! kanskee ogsaa den Ting er saaledes aftalt, at
 han nu kommer tilbage med Hilsbef, og lader, som
 han har stilt ham tilfreds; og skal jeg saa sige dig,
 hvad han forlanger for sin Umage? hvad tænker
 du, Sophie?

Sophie. Jeg tænker ingen Ting, — Uncle!
 jeg husker paa, hvad Moder sagde før; men Uncle,
 skal rigtig see, han kommer til at fortryde, baade
 hvad han siger om Arnefiær og = = =

Alleborg. Fortryde? jeg fortryder, at jeg
 ikke har forbudt den snavs Karl uit Huus for læn-
 ge siden.

Sophie tvinger sig med Møne. Uncle! jeg vil
 gaae min Vej; for det var Synd at svare Uncle
 nu; men han skal see, at jeg rigtig ingen snavs
 Karl holder af. Gaaer.

nu tage min Tilflugt til ham; og siden der da nok ikke bliver noget af med ham og Sophie, saa kan jeg da ogsaa = = =

Torbenson. Hvad Pokker, Hr. Conferencesraad! er Fienden i Landet, siden alle Mand lebe fra mig, ligesom min indianiske Besætning i Severndroog, saasnart de hørte Engelsenene spille op.

Alleborg. Har De da ikke mødt min Søster? hun gik ned for, at holde Dem med Selskab.

Torbenson. Nei! da de allesammen bleve fra mig, gjorde jeg en liden Omvej giennem Desres Sophienlund, og tænkte, jeg maaſkee ſkulde finde nogen der.

Alleborg. De maae have mig undskyldt, Hr. Major! jeg har havt en meget ubehagelig Scene med denne Hr. Hillbek; og = = =

Torbenson. Saa! og jeg syntes, de lod til at være meget gode Venner.

Alleborg. Ja! jeg veed nok, hvem der ſtaf bag ved; det var denne Arnekiær.

Torbenson. Dag ved? han kommer mig ellers for, helst at ſtaa ſrem, hvor han ſtaaer!

Alle:

Alleborg. Ja! da han ikke anderledes kunde faae Nam til mig, har han faaet Hillbek til at presse mig for en Fordring paa 800 Daler; og da de nu sagtens kunde viide, jeg ikke havde dem herude, saa truer Hillbek mig med Retten.

Torbenson. Ja! det er galt, naar Retten er noget, man kan true Folk med. Men, hvad skulde da Arnefiær have imod Dem?

Alleborg. O! det er let at forklare, Hr. Major! De har sagtens seet, at han gif her, og smidkede for min Niece; og da han nu nok vidste, det ikke var mig med = = =

Torbenson. Men, hvorfor ikke? hvad kunde De have derimod?

Alleborg. Om aldrig andet, Hr. Major! saa kunde dog min Niece altid giøre et bedre Parti; og jeg havde endogsaa en Slags Soupçon = =

Torbenson. Hys! hys! jeg forstaaer Dem; den Sugl lade vi flyve.

Alleborg. Og, hvorfor det? om jeg tør spørge.

Torbenson. Hvorfor vi lade den flyve? Ah! for Pokker! fordi vi ikke kan gribe den.

Alleborg. Erøer De da, Hr. Major?

Torbenson. Jeg troer ikke, Hr. Conferentsraad! at Sophie er for at gaae i graat.

Alleborg. Hvorledes?

Torbenson. Seer De, jeg havde en Samtale med Deres Søster før, og hvorvel jeg maae lade hende, at hun forstaaer at pynke en Kurv, saa laae dog mine 38 og Sophies 18 Aar saa net paa Bunden ved Siden af hinanden, at = = =

Alleborg. Da veed jeg dog, at 38 Aar ingen Alder er = = =

Torbenson. Til at søge Plads i Martou paa! nei! men tilforladelig ligesaa lidt til at gifte sig med en 18 Aars Pige.

Alleborg. Men det er dog sieldent, at en Mand af vor Stand kan gifte sig før, Hr. Major!

Torbenson. Vil De ikke ogsaa lægge til, at det er sieldent, en Pige af, hvad De behager at kalde, vor Stand, kan bide længer, end til hun er 18 Aar; begge Dele kommer af den nye Troe, hvor Koner og Døttre er blevne en kostbar Luxus-artikel, istedet for, de før var et nyttigt og vigtigt Stykke i en Huusholdning. Derfor maae Faderen nu see, at blive af med sin Datter, saasnart hun kan flyve af Reeden; og derfor er ingen tient med

med at tage hende, inden han først har sanket til Winterprovision, og han skal endda have sanket godt, skal hun ikke æde ham ud af det.

Alleborg. Ja! De kan let tænke, Hr. Major! at jeg ikke paa nogen Maade vilde have den Indelicatesse, at vilde persvadere eller disponere Dem til et Skridt, der = = =

Torbenson. Godt! godt! lad os da faae fat paa en anden Materie; en Kurv er just heller ikke det, der morer mig meest at snakke om.

Alleborg. For da at komme til noget andet, Hr. Major! jeg kunde have Idee paa at stille mig ved Alleborggaard; De skulde vel ikke have Lyst til at kyske den?

Torbenson. De hørte nok, hvad jeg sagde i Dag, Hr. Conferentsraad! saalænge jeg er Debersvend, vil jeg nok giemme min Kiedsommelighed i Kjøbenhavn blandt alle de andre; skulde jeg være saa lykkelig, at faae mig en Kone, saa = = =

Alleborg. Har De da kanskee Øye paa et andet Partie? = = =

Torbenson. Spiller De Skak, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. O ja! befaler De kanskee = = =

Torbenson. Nei! nei! jeg vilde kun spørge, om De der gik af Spillet, saasnart een Plan slog feil?

Alleborg. Nei, Hr. Major! saa maae man være betænkt paa en anden.

Torbenson. Altsaa, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Altsaa? Hr. Major!

Torbenson. Hys! i Krig, Ekse, og Rierlighed maae man aldrig lade sig mærke med sine Planer, før de ikke længer kan følges, Hr. Conferentsraad!

Niende Scene.

Mad. Velsted, de forrige, strax derpaa
Sophie.

Mad. Velsted sagte tit Alleborg. Min Gud, Detlev! er du ikke borte?

Alleborg. Nei, Miné! Jeg har Lykken med mig i Alting i Dag.

Mad. Velsted. Hvordan?

Alleborg. Stille! at - Torbenson ingen
 Ting mærker = = = bestandig sagte.

Sophie fra Huset. Oncle! der er Arnefiær,
 og Hillbek.

Alleborg. De har dog ikke Birkedomme-
 ren med?

Sophie. Nei! de er eene to; men alting
 er vist godt; for Arnefiær vinkede saa glad op til
 mig i Vinduet.

Alleborg. O! det Gode, der kommer fra
 den Kant = = =

Mad. Velsted til Torbenson, for at drage hans
 Opmærksomhed fra de andre. Jeg sagte Dem oppe i
 Lysthuset, Hr. Major! men = = =

Torbenson. Ja! jeg fulgte min gamle
 Skif, Madam Velsted! da den øvrige Garnison
 gik fra mig, listede jeg mig bag efter.

Alleborg træder hen, og trækker ham til Side. Hr.
 Major! De veed, hvad jeg sagde Dem før om
 denne Hillbek; nu er han der, og jeg er tilforla-
 delig i en stor Forlegenhed; for De begriber selv,
 jeg nødig vilde være de Mennesker forbunden; De
 vilde vel ikke vilse mig den Godhed, at cavere for
 mig

mig for de 800 Daler, bare til jeg kan komme til Byen, og gjøre Anstalter, for = = =

Torbenson. De maae have mig undskyldt, Hr. Conferentsraad! men jeg har forsvoret, jeg caverer aldrig for nogen; men = = =

Tien'de Scene.

De forrige, Hillbeß.

Hillbeß. Hr Conferentsraad! der er Deres Bærelobligation; den er indfriet.

Alleborg.. Indfriet? og hvem har = = =

Sophie.

Mad. Velf.

paa een gang.

O! det har Arne-

fiær!

Alleborg. Arnefiær?

Hillbeß. Ja! de otte hundrede Daler, jeg sagde Dem i Dag, han havde staaende hos mig, har han givet mig i Betaling; sagtens vilde han, jeg skulde lade, som jeg ingen Penge havde faaet, og blot ladt mig overtale til at bie; men De veed, hvad jeg havde svoret paa; og saa meget jeg holder af Arnefiær, gjør jeg mig dog ikke meensvoren for hans Skyld.

Sophie Hjerteglad. Nu Uncle! Gud ske Lov!

Tor-

Torbenson. Men jeg troede, De og Arnefiær var Uvenner?

Mad. Velsted. Arnefiær er ikke Uven af nogen, det gaaer ilde, og han kan hjælpe = = =

Sophie. Og der er Moders Brøder til.

Alleborg. Jeg er saa overrasket, at = = =
men, hvor er Hr. Arnefiær?

Ellevte Scene.

Arnefiær, de forrige.

Sophie. Der er han! Anværg om hans Hals.
O Tak! Tak!

Mad. Velsted ligeledes. Tak, Arnefiær
Tak!

Arnefiær. Min Moder! Sophie!

Alleborg. Hr., Arnefiær! De seer mig
gandske = = =

Arnefiær. Jeg beder Dem, Hr. Confe-
rentsraad! ikke eet Ord; jeg har rigelig faaet min
Tak.

Torbenson. Ja! Ord gjør det nok ikke
her; men = = =

Ar-

Arnefær. Jeg beder Dem, Hr. Major!

Alteborg. Sophie! vil ikke du i mit Sted ==
vil lede hende til Arnefær.

Arnefær. Jeg beder Dem, Hr. Confe-
rentsraad! saa inderlig jeg ønsker at eye Sophie,
var jeg hende uværdig, hvis jeg i dette Øye-
blik = = =

Torbenson. Arnefær! Arnefær! den,
der ikke bliver lykkelig det første Øyeblik, det staaer
til ham, er en Daare.

Mad. Velfted. O ja! man veed jo ikke,
hvorlænge man har at være det.

Hillbek. Nu skal man see, det er for det,
han her har brugt de Penge, der skulde i Enke-
cassen.

Arnefær fortræden. Hillbek!

Torbenson. Derfor, Arnefær?

Arnefær. Hr. Major! jeg kan ikke lyve;
lad mig følge mine Grundsætninger.

Hillbek. Skal Jacob endnu trække syv Aar
for sin Rachel?

Arnefær. Saa længe skal det ikke være,
Kierlighed og Haab skal give mig Virksomhed; men
om saa var; hende koster jeg ikke for dyrt.

Sophie. Ludvig!

Torbenson. Apropos, Hr. Conferentsraad! jeg maatte bede Dem, have mig undskyldt, da De anmodede mig om, at cavere for Dem, for det gjør jeg aldrig, siden man ikke kan vide, hvad Stand man er sein i, til den Tiid, en Caution udløber; men dersom De vil giere mig den Ære at laane de 800 Daler af mig, saa = = =

Arnefær. Hr. Major! vil De røve mig den Glæde, at have reddet min Sophies Onkel, min Moders Broder?

Torbenson. Vist ikke! vist ikke! jeg vil bare ikke; De skal kiope den Glæde for dyrt?

Arnefær. Kan jeg det?

Torbenson. Man kan kiope Guld for dyrt, min Ben! ellers skal jeg bede, De ikke blander Dem i mit Kiebmændskab; De veed, hvad vi talte for om Alleborggaard, Hr. Conferentsraad! de 800 Daler kan jo blive mellem os, indtil vi see, hvad der bliver af det Kieb.

Mad. Velfted. Vil De kiope Alleborggaard, Hr. Major?

Torbenson. Det er mere, end jeg veed, Mad. Velfted!

Mad.

Mad. Velfted. Det var meget! hvem skulde vel da vide det?

Torbenson. Mellem os sagt, troer jeg, De veed meer af det, end jeg.

Mad. Velfted. Jeg, Hr. Major!

Torbenson. Ja! De husker jo nok, hvad jeg sagde i Dag, at det var Gias at leve paa Landet, uden at have en god Kone. Deres Datter kunde jeg ikke faae, for det jeg var for gammel; nu har jeg med Deres Tilladelse tænkt paa, jeg kunde blive ved Familien; De var saa god, at sige før, at De ikke vilde ønske Deres Datter nogen bedre Mand; og jeg veed vist, De ikke ønsker Dem selv bedre end hende; og hvad vor Alder angaaer, saa er det vel rimeligt, at naar Døden vender Timeglasset for den eene af os, er der ikke ret mange Sandstern tilbage for den anden.

Mad. Velfted. Hr. Major! dette kommer mig saa aldeles uventet = = =

Hillbek. At De ikke i den Hast kan finde paa nogen Indvending! ikke sandt?

Torbenson. Nu nu, Hr. Advocat! lad dog Konen have Tid at besinde sig; mit Frierie er dog for Pøtter ingen Bærelobligation, der skal gøres

giøres af, inden den gaaer af Kraft; hvorvel alt for mange Løbemaaneder er en Mand paa mine Aar just heller ikke tient med at give. Midlertid Hr. Conferentsraad! kunde De nok til disse For-
mælinger foretage en Generalpromotion. Ved De hvad? Udnævn De mig til Deres Rahlcasserer; overdrag Deres Søster det indenlands Departement, og naar saa Hr. Advocaten vilde paatage sig Finantsdepartementet = = =

Hillbek. Med Fornøjelse! og naar Hr. Conferentsraaden vil overlade sig til os, tør jeg staae ham inde for, at han inden saa Aar skal være en holden og en lykkelig Mand.

Mad. Velsted. Tak, Hillbek! — Hr. Major! dette ædle Forhold = = =

Torbenson. Hys! De troer dog vel aldrig, at jeg paa den Maade saa lumst vilde købe mig en Kone? Nei! vel pleyer jeg, at have Lykke i Kæbmandskab; men det var dog for godt købt. Nu, Hr. Conferentsraad! approberer De Promotionerne?

Alleborg. Dersom De kiendte, hvor dybt jeg har maattet føle alt det ydmygende i min Stil-
Profaiske Forsøg, 4de Bind. D ling,

ling, saa vilde De fatte, hvor inderlig jeg maae være dem Tak skyldig, som redde mig.

Hillber. Men jeg maae være Geheimefinansminister, Hr. Conferentsraad!

Mad. Velfted. Og jeg, min Broder! maae bede om mit Departement lidt nøyere og videre bestemt, end hidindtil.

Alleborg. Saa vidt, og saa nøye, du vil. O, Mine! jeg skal aldrig glemme dig denne Dag.

Torbenson. Da tager jeg mod min Post, purement & simplement. — Saa! nu skalde vi engang til den anden Side. Nu, Sophie! om Ferladelse, Jfr. Velfted! skalde jeg sagt.

Mad. Velfted. Jeg er vis paa, hun af Dem hører helst, som De kaldte hende først, Hr. Major!

Torbenson. Nei! nei! det tør jeg ikke, før jeg kan sige: min Datter Sophie! hm! men hun da ogsaa smukt vil ære, og lyde sin Fader? —

Mad. Velfted. Neppe mere, end hun alt gjør, Hr. Major!

Torbenson. Saa? det gad jeg prøvet; og naar jeg nu befalte hende, at give den ærlige
og

eg agtbare Ungersvend, som hos hende staaer, hendes Haand?

Sophie. Dersom det bliver den tungeste af Deres Befalinger = = =

Torbenson. Ja! men hvem skal vi nu faae til at befale ham at tage derimod?

Arnefær. Mit Hierte!

Mad. Velfæd. Bærer lyffelige, mine Børn! Arnefær! min moderlige Velsignelse er den eeneste Medgift, De faaer med Sophie.

Arnefær. Og den eeneste, jeg ønsker; hun har jo faaet Deres Hierte paa Buggen!

Torbenson. Ja! var jeg nu Sophies Stedsfader, havde jeg vel eet Ord at lægge til = = =

Arnefær. Intet! intet! lad mig have den Fryd, med glad og redelig Flid selv at erhverve vort Udkomme, og see det trives, og velsignes under min Sophies huuslige, og stræbsomme, og veldædige Hænder.

Sophie. Ludvig!

Torbenson. Det flinger snorrigt nok, det Mennesket siger; jeg veed snart ikke, hvad jeg skal sige imod.

Hillbeck. Giv Dem ingen Uleilighed, Hr. Major! i det Stykke er han ikke at omvende. Til Lykke, Arnefæder! til Lykke, Gfr. Vælsed! men det er ret feedsommeligt; nu jeg gad saa gjerne blevet; og nu skal jeg til Byen.

Sophie. O! jeg tænkte, vi skulde blevet sammen i Aften!

Hillbeck. Nei! det var Synd, at lade Lovise være i Angst, for det jeg blev ude; overalt maae jeg jo hjem, og fortælle hende alt dette.

Mad. Vælsed. Nu, De skal faae Lov til at tage hjem; men paa Bilskaar, at De kommer herud i Morgen, og bringer hende med; vi maae dog have nogen til at drikke de unge Felts Skaal.

Torbenson. Nu var der een Ting, jeg gad vidst!

Mad. Vælsed. Og det var, Hr. Major?

Torbenson. Om jeg kommer til at drikke den Skaal med, eller til at takke for den?

Sophie.

Arnefiær.

Gillbek.

Alleborg.

Det sidste, Hr. Major!

- det sidste!

Alleborg. Mine! det er din Broders Belgiører!

Torbenison. Nei! nei! Hr. Conferentsraad! — det er slet ikke paa den Conto, jeg ønsker at saae Deres Søsters Ja. Overalt kan jeg nok begribe, at Konen vel kunde have Lyst til at kiende lidt meer til den, hun skal levé sine Dage med = = =

Mad. Velsted. Jeg har havt bedre Leilighed til at kiende Dem, Hr. Major! end De til at kiende mig; og det sidste, skal jeg ikke nægte, er mig ikke mindre betydeligt, end det første.

Torbenison. Nu ja da! saa faaer det blive derved, indtil videre; vore nye Embeder vil jo vel overalt give os Leilighed til at lære at kiende hverandre. Apropos! der har jeg ladet mig constituere, og gratulere til et Embede, og begynder paa den ny Viis med at glemme at forrette det. Hr. Conferentsraad! jeg har just tusende Rigsdaler hos mig; jeg vil nu give Geheimefinantsministeren de

otte hundrede Daler; og vil De da være saa god at tage imod de to, om der kan skee i Indenlandsdepartementet skulde = = =

Alleborg. Hr. Major!

Torbenſon. Hys! hys! ingen Complimenter! og naar De ſaa tillader, jeg alt imellem kommer herud = = =

Mad: Velſted. Aldrig ſaa ofte, ſom vi ønske det, Hr. Major!

Torbenſon. Virkelig! nu ſaa tør jeg vel endnu leve den Dag, da der bliver mig Meening i at være paa Landet og have Sommer.

E n d e.

Er det virkelig saa, at et Stykkes Historie
stundum kan være dets Undskyldning, da tør
det maaskee komme nærværende Skuespil til
Fordeel. En Aften, omtrent ved denne Tiid i
Jor, talte jeg efter Comedien med den Ven-
inde, Hæftet er tilegnet, om de adskillige nye
Stykker, Theatret just paa den Tiid havde
faaet; det slap mig udaf Munden, at jeg til
næste Sommer ogsaa vilde skrive et Skuespil;
i Epøg tilbød hun sig at vedde paa, jeg ikke
giorde det; og da jeg ikke desmindre blev ved,
paalagde hun mig de trende Vilkaar, at det

skulde hedde Sommeren, være i fem Acter,
 og i samme Snag, som første Act af Negeren.
 Det faldt mig ind at prøve, om ikke af denne
 Spøg kunde blive Alvor; een Scene gav den
 anden, og inden ret mange Uger var jeg saa-
 vidt, at jeg kunde see, Stykket virkelig kunde
 komme til Ende. Den siette May opførtes det
 paa et Privattheater; adskillige Venner, blandt
 hvilke Publicum med mig vilde erkiende de
 competenteste Dommere, hvis det ikke var Ube-
 skeedenhed, at nævne dem her, bærede mig
 med deres Opmuntringer og Anmærkninger;
 jeg har stræbt at gøre mig værdig til hiine,
 ved at nytte disse efter bedste Evne. Mid-
 lertid erkiender jeg, at adskillige Mangler, der
 have sin Oprindelse fra den Maade, hvorpaa
 Stykket blev til, uden foregaaende Fabel,
 ikke have været mig muelige at hæve. Maaskee

vil man og gjøre mig den Indvending, at det i eet og andet har vel megen Liighed med Hr. Heibergs Bonner og Banner; ærligen tilstaaer jeg, at denne vor første nyere danske Comedie bestandig under Arbeidet var det Ideal, jeg havde for Øye, efter bedste Evne at nærme mig til; om det da skulde nu og da være blevet mig et Original, jeg uvitterlig havde copieret, istedet for blot at efterligne det, er det en Menneskelighed, hvorfor jeg haaber Tilgivelse.

Alt jeg har opfyldt ovenomtalte Væddemaals tvende første Vilkaar, haaber jeg, den Veninde, jeg væddede med, nu vil erkiende; da vi midlertid den Gang glemt at bestemme, hvad der væddedes om, har jeg, som den Vindende, pro studio & labore, vovet at tiltage
 mig

mig den Frihed at pryde dette Stykke med hendes Billede, for dog at være sikker paa at give noget, der vil være enhver skionsom Kunststjerker tiærkommert.

Maaskee vil man spørge, hvorfor dette Skuespil ikke først er indsendt til Theaterdirectionen? Mit Svar indeholdes i de Grunde, Hr. Prof. Tode angav, da han med sine yndede Søesficerer brugte selvsamme Forhold. Som han, troer jeg, at det vilde spare Direction og Forf. megen Ubehagelighed, naar de om et nyt Stykke i Forveien kunde indhente Publici Dom, inden de bebyrdede Skuespillerne med at lære det; og altsaa ikke stod Fare for at udrive et umodent Foster fra den stille og sagte Død, det i Faderens Arme kunde hensove, for at lade det for alles Dyne paa

Skue-

Skuepladsen tage en Ende med Forstræffelse;
 som han, troer jeg, at Directionen, saafremt
 Stykket selv og den offentlige Dom besøge den
 dertil, ikke vil udelukke Stykket fra Skueplad-
 sen, fordi det er trykt, hvis den ellers finder
 mine øvrige Betingelser billige. Som han —
 dog lad mig afbryde; man kunde ellers spørge,
 da jeg i saa meget havde fulgt Søofficererens
 Forf., hvorfor jeg da ikke ogsaa havde skrevet
 et saadant Skuespil, som han?

Bakkehuset, den 19 Januarii 1796.

K. L. Rahbek.

